

W. E. JOHNS

BIGGLESOVA LETECKÁ SPOLEČNOST

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

W. E. Johns © GP Agentur Bratislava, 1993

Illustrations © Eva Hochmanová-Burianová et Ostrov, 1993

ISBN 80-85773-02-3

OBSAH

1. NÁVRH
2. PRVNÍ „KOLO“
3. DRUHÉ „KOLO“
4. TŘETÍ „KOLO“
5. CO SE PŘIHODILO LACEYOVÍ
6. GINGER SE POLEKAL
7. CO SE PŘIHODILO V BRUSELU
8. BIGGLES UTEKL Z KLECE
9. DO OHNĚ
10. JAK GINGEROVÍ UBĚHLA NOC
11. ZÁDY KE ZDI
12. ZPÁTKY V HARDWICKU

KAPITOLA PRVNÍ

NÁVRH

Major Jakub Bigglesworth – bývalý vojenský pilot, válečný veterán a nositel vysokých vyznamenání, prostě ten pověsný *Biggles* – dokončoval zkušební let nad letištěm Brookland v okolí Londýna. Vyklonil se z kabiny nového letadla a zamával směrem k hangárům, před nimiž stáli a netrpělivě na něho čekali jeho dva přátelé, Algy Lacey a Ginger Hebblethwaite. Algy sloužil za války v Bigglesově letce, Ginger byl jeho mladistvý chránělec. Biggles s elegantní

nenuceností přiškrtil plyn a řídicí páku posunul dopředu: ostrým a krátkým obloučkem se snesl k zemi, nad známou automobilovou dráhou letadlo vyrovnal a z klouzavého letu přešel do přistání tak lehce, že by za to v každé soutěži musel dostat tři hvězdičky. Letadlo zastavilo asi dvanáct metrů od místa, kde čekali Bigglesovi přátelé.

„Je tady kdosi – a chce s tebou mluvit.“ řekl Algy Bigglesovi, který právě seskočil na zem, posunul si ochranné brýle do čela a rozeplnul první knoflík kožené kombinézy.

„A o čem, prosím tě?“

„S tím se mi nesvěřil.“

„A znáš ho? Kdo to je?“

„Nevím a neznám ho. Ačkoli jsem ho ujistil, že jsem tvůj dobrý přítel, měl zájem jenom o tebe a rozhodl se, že tady počká. Působí možná... poněkud neotesaně... Podívej; už jde.“

Biggles vykročil neznámému vstříc. Při chůzi si ho pozorně prohlédl: snědý, ramenatý, zavalitý padesátník v perfektním fraku, na hlavě cylindr, v ruce deštník. Obvykle se lidé tohoto typu a v takovém oblečení na sportovním letišti nevyskytují.

„Vy jste major Bigglesworth, pane?“ zeptal se cizinec strohým, téměř velitelským tónem, když došel k pilotovi.

„Ano, jmenuji se tak.“ odpověděl Biggles. „Co pro vás mohu udělat?“

„Rád bych si s vámi promluvil,“ odpověděl cizinec.

„Prosím, jsem vám k službám. Tady nám v důvěrném rozhovoru nic nemůže zabránit.“

„Je mi líto, ale –“ cizinec ukázal lehkým pohybem hlavy směrem k oběma Bigglesovým přátelům, kteří stáli v doslechu.

„Z jejich strany žádné nebezpečí nehrozí.“ ujistil ho Biggles. „Oba jsou mí dlouholetí osobní přátelé.“

„Můj problém je však velmi delikátní, řekl bych, že je to téměř tajemství.“

„Já ale před svými přáteli žádná tajemství nemám.“ řekl Biggles upřímně.

„Ale já bych přece jen raději mluvil jenom s vámi. Abych nezapomněl, byl jste mi doporučen plukovníkem Raymondem.“

Biggles se lehce zachvěl a vyhrkl: „Plukovník Raymond, říkáte? Pročpak jste to neřekl hned? Ale proč tolik spěcháte? Vždyť jste mi mohl zatelefonovat a požádat mě, abych se s vámi sešel ve městě.“

„Jedná se o velmi naléhavou záležitost. S plukovníkem Raymondem ze Scotland Yardu jsem mluvil sotva před hodinou. Vyhledal v telefonním seznamu vaše číslo, telefonoval k vám do bytu a tam mu bylo řečeno, že jste tady. Ihned jsem se vypravil za vámi.“

Biggles se podíval přes cizincovo rameno směrem k parkovišti před leteckou klubovnou. Stál tam nablýskaný Rolls Royce, za volantem šofér v livreji. „Copak dělá Raymond ve Scotland Yardu?“ otázal se Biggles se zájmem. „Byl mým nadřízeným za války, a nebylo toho málo, co jsme spolu prožili.“

„O tom nepochybuji. Nyní je Raymond zástupcem policejního ředitele. Vy to nevíte?“

Biggles na cizince chvíli mlčky zíral a pak připustil: „To jsem nevěděl, na mou duši ne. Ale mám z toho opravdovou radost, vždyť Raymond dokázal vždycky všechno odhalit jako rozený detektiv.“

„Nuže, plukovník mi poradil, abych vás navštívil.“

„Pak to jistě bude velmi důležité.“

„Ano, je to *velmi* důležité.“

„Přejděme tedy k věci.“ Biggles se otočil ke svým kamarádům a řekl: „Počkejte tady chvíli, já se hned vrátím.“ Potom se zase obrátil k cizinci a vedl ho do klubovny. „Povězte mi prosím, co ode mne potřebujete?“ pokračoval Biggles, když se usadili v tichém koutě.

Cizinec vytáhl z náprsní kapsy svou navštívenku a podal ji přes stůl Bigglesovi.

Biggles si ji vzal a když ji přečetl, pohlédl na jejího majitele poněkud tázavě. Stálo tam totiž:

PAUL CRONFELT

obchodník se zlatem a drahokamy

Cronfelt a Carstairs
Lombard Street E.C

Biggles vrátil navštívenku a pobaveně se zasmál. „Jestli jste chtěl ode mne zlato nebo diamanty koupit, je mi líto, zklamal vás,“ poznamenal letec. „Nikdy jsem jich neměl nadbytek.“

„Já nějaké mám,“ odpověděl cizinec chladně, „a proto jsem přišel za vámi. Chtěl bych si pořídit vlastní leteckou společnost.“

Biggles pokrčil čelo a zeptal se: „To přece nemůže být žádný problém. Brání vám v tom něco?“

Cronfelt se tvářil, jako by tuto otázku přeslechl, a přešel přímo k věci: „Byl byste schopen zařídit to pro mě?“

„Nikdy jsem se o nic podobného nepokoušel, ale kdybych to chtěl udělat, nevyvedlo by mě to z míry,“ odpověděl Biggles.

Cizinec si trochu poposedl a potom se k Bigglesovi důvěrně naklonil. „Vidím, že můj návrh neberete moc vážně.“ řekl klidně. „Asi bude nutné, abych vám to vysvětlil podrobněji.“

„To je skvělý nápad. Rád si to poslechnu.“ řekl Biggles.

Cronfelt si vyndal z pouzdra doutník, zapálil si ho a při tom se rozhlédl kolem sebe – asi proto, aby se přesvědčil, že ho skutečně nikdo jiný neuslyší. „My, totiž firma Cronfelt a Carstairs, obchodujeme, jak jste to černé na bílém četl na té navštívence, se zlatem a drahokamy.“ začal vysvětlovat Cronfelt. „Jistě víte, že měny mnoha zemí v Evropě i v Americe nejsou stabilní. K vyrovnávání výkyvů v hodnotě měny se používají zlato a drahokamy. Obchodování se zlatem může v těchto případech přinášet značný zisk. Rychlost přepravy zásilek z jedné země do druhé hraje zásadní roli, a to ze dvou důvodů. Za prvé: zlato nenese žádný úrok, když je na cestě. Za druhé: změní-li se pohyb v kursu měny na opačný, obchodník může prodělat. Proto se dnes k přepravě zlata používají téměř výhradně letadla.“

„Ano, to je jasné.“

„Můžeme tedy pokračovat. Doposud – nebo abych byl přesněji – donedávna naše firma dopravovala zlato prostřednictvím zavedené letecké společnosti. Obvykle jsme zlato odesílali z letiště v Croydonu. Jistě jste už někdy zahlédl v novinách zmínku o zlatě,

které je přepravováno letecky, novináři to asi považují za něco nového, ale provádí se to tak už celá léta.

S dopravou zlata jsme v minulosti nemívali žádné problémy, ale to se změnilo před osmi měsíci, když jsme poslali velkou zásilku zlata – v ceně skoro čtyřiceti tisíc liber šterlinků – do Paříže. Jako obvykle jsme chtěli využít velkého dopravního letadla, létajícího na pravidelné lince. Osudného dne však bylo zaplněno cestujícími a jejich zavazadly do té míry, že doprava zlata tímž letadlem byla vyloučena. Proto byl na poslední chvíli uskutečněn zvláštní let. Ale došlo ke katastrofě: letoun havaroval v severní Francii a v jeho troskách zahynuli oba piloti i telegrafista. Jistě si na zprávu o této události vzpomínáte.“

„Myslíte tu havárii, při které se zabil Geoffrey Lyle?“

Cronfelt přikývl a řekl: „Ano, právě tu.“

Biggles se zamračil. „Na žádnou zmínku o zlatě si nevzpomínám – a to jsem tu zprávu četl velmi pečlivě, protože jsem Geoffreye dobře znal.“

„Není divu. Je pro to jednoduché vysvětlení. Novináři nevěděli, že se zlato přepravuje letadly – alespoň ne tehdy. Policie však měla podezření, že jde o nějakou špinavost. Novinářům tedy poskytla pouze dílčí a neúplné informace. O tom, že ve hře bylo i zlato, jsme věděli jenom my, vedení letecké společnosti, pojišťovna a samozřejmě také policie.“

„A na čem bylo podezření policie založeno?“ Cronfelt chvíli soustředěně pozoroval žhavý konec svého doutníku. Potom se podíval na Bigglese a řekl pomalu: „Na tom, že zlato zmizelo!“

„Proboha!“

„A dodnes nebylo nalezeno,“ dodal Cronfelt.

Biggles tiše hvízdal a připustil: „Tím se ovšem to neštěstí ukazuje v docela jiném světle!“

Cronfelt se unaveně usmál a řekl: „Já jsem si to myslel hned od začátku, ale pokračujme – neskončil jsem totiž své vyprávění. Podle očekávání došlo v důsledku neštěstí k zdražení pojistných sazeb. Vám na tom asi nezáleží, ale pro nás to má obrovský význam. Aby se nám celá transakce se zlatem vyplatila, nesměly náklady na dopravu

a pojistné převýšit celkový zisk. Navzdory nepříznivé situaci jsme se rozhodli, že budeme pokračovat v zasílání zlata. Podařilo se nám přepravit několik menších zásilek, aniž se vyskytly nějaké problémy. Když jsme chtěli po čase poslat větší množství zlata, dopadlo to jako v prvním případě, zlato se na místo určení nikdy nedostalo.“

„Ztratilo se cestou, že ano?“

„To nevíme, protože letadlo na místo určení nikdy nedoletělo.“

„A co se s ním stalo?“

Cronfelt pokrčil rameny. „To bychom také rádi věděli. Několik trosek letadla – kusy potahu a třísky – byly nalezeny na hladině v Lamanšském průlivu, takže se mělo zato, že letadlo spadlo do moře. Byl to dvoumotorový letoun, značku jsem zapomněl. Na palubě byli čtyři cestující kromě pilota. Jejich těla však nalezena nebyla.“

„To je ovšem špatné.“

„Jistě, velmi špatné! V důsledku toho došlo k dalšímu zvýšení pojistných sazeb, a co bylo ještě horší, piloti leteckých společností začali pociťovat odpor vůči zlatu a nechtěli mít s jeho přepravou nic společného. Zlato v podobě letecké zásilky získalo tak špatnou pověst, že cestující začali mít strach a nechtěli s ním sdílet jednu palubu.“

„To si dovedu představit.“

„Ano, je to tak. My sami jsme chápali obavy cestujících i pilotů. Ale co jsme mohli dělat? A náhle se naskytlo zcela neočekávané řešení našeho problému. Jakási nová soukromá letecká společnost se sídlem v Německu, která zřídila linky mezi hlavními městy Evropy, nám nabídla levnou dopravu našeho zlata. Nabídku jsme přijali – a dokud jsme posílali jen malé zásilky, všechno se dařilo dobře. Ale potom, asi před měsícem, jsme poslali balík prvotřídních diamantů se zvláštním kurýrem do Amsterdamu. Letadlo doletělo, ale...“

„Nedoletěl kurýr?“

„Máte pravdu. Vidím, že našemu příběhu začínáte rozumět.“

„A co se tomu kurýrovi přihodilo?“

„To nikdo netuší. Domnívali jsme se, že vypadl z letadla právě v době, kdy letělo nad mořem. Později byla nalezena jakási mrtvola, kterou moře vyneslo na břeh. Je pravda, že toto tělo bylo

identifikováno jako tělo našeho kurýra, ale pravda je i to, že identifikace nebyla úplně jistá, protože nebožtík byl účinkům mořské vody vystaven déle, než aby jeho rysy zůstaly beze změn. Jisté je, že na ten břeh se dostal nahý a žádné diamanty se u něj nenašly.“

„Tomu se říká hanebnost.“

„Ke stejnému závěru zřejmě došli i lidé v pojišťovně. Naše nároky sice uznali, ale protože pojistná částka byla vysoká, pustili se do vlastního pátrání. Na základě výsledků tohoto pátrání nám oznámili, že už nepojistí ani jeden diamant nebo zásilku zlata, kterou by dopravovala zmíněná letecká společnost.“

„Ale jsou snad i jiné pojišťovny?“

„Jistě, jsou, ale tahle byla největší a spolupracovali jsme s ní už dlouho. Němci z toho moc velkou radost neměli, protože jim to poškodilo pověst.“

„A jak se vedlo ostatním obchodníkům se zlatem? Měli nějaké podobné nehody?“

„Ano, jejich zkušenosti jsou velmi podobné těm našim. Rozdíl je jen v tom, že nikdo z nich neutrpěl tak velkou škodu jako my, zřejmě i proto, že pouze jedna nebo dvě další firmy obchodují se zlatem ve stejném rozsahu jako my. Jeden náklad zlata zmizel během cesty, jindy byla zásilka ukradeno přímo na letišti!“

„Chápu.“ odpověděl Biggles pomalu. „Začíná mi být jasné, o co vám jde. Chcete mít vlastní speciální linku pro přepravu cenných zásilek.“

„Ano, trefil jste hřebíček přímo na hlavičku. Chceme mít soukromý podnik, který budeme sami financovat a jehož hlavním účelem bude doprava našich zásilek. Budeme ochotni brát i jiné zásilky, ale to až podle okolností. Je pravděpodobné, že se na nás obrátí i další obchodníci se zlatem. V žádném případě se však nechceme zabývat přepravou cestujících.“

„Takže letecká společnost v pravém slova smyslu to nebude.“ namítl Biggles. „Máte v úmyslu koupit jedno nebo dvě letadla, nebudete se bránit zásilkám jiných obchodníků, ale přednost budou vždycky mít ty vaše.“

„Všechno k tomu směřuje. Ještě nedávno by nás něco podobného vůbec nenapadlo. Došlo k tomu tak: když se o náš případ začal zajímat Scotland Yard, rozhodl se můj společník Carstairs, kterého, jak doufám, sám brzy poznáte, že půjde policii požádat o radu. Mně o tom předem nic neřekl. Ale když se Carstairs vrátil, měl toho nápadu zřídit vlastní leteckou společnost plnou hlavu. Muž, se kterým se tam setkal, byl plukovník Raymond. Proto jsem se za ním dnes ráno také vypravil a promluvil si s ním. Raymondovi se náš plán velice líbil a doporučil mi – vřele mi doporučil – abych vás vyhledal.“

„A vy byste si přál, abych to pro vás zařídil?“

„Ano, pokud budete mít zájem.“

„Máte ponětí, na kolik taková legrace přijde, nebo abych se lépe vyjádřil, kolik stojí jedno letadlo?“

„Nemám ani nejmenší tušení.“

„Podle mého odhadu bude potřeba, aby podnik mohl začít fungovat, vložit do něj alespoň padesát tisíc liber šterlinků. Běžné nebo chcete-li provozní výdaje jsou veliké, nehledě na kupní ceny letadel.“

Cronfelt se usmál a řekl: „Myslel jsem, že řeknete půl miliónu liber. Padesát tisíc liber je zanedbatelná částka, srovnáme-li ji s hodnotou přepravovaných zásilek. Ujišťuji vás, že s finanční stránkou této záležitosti si nemusíte dělat žádné starosti. Pustíme-li se do toho, uděláme všechno, jak se patří. Tak co na to říkáte?“

„Potřeboval bych několik hodin na rozmyšlenou.“

„Jistě. Není to zase až tak naléhavé, abychom nemohli počkat den nebo dva. Doufám, že vy a my se staneme dobrými společníky, majore Bigglesworthe. Potřebujeme muže, který je jak spolehlivý, tak i odborník, a plukovník Raymond nás ujistil, že oba tyto požadavky splňujete právě vy.“

„To je od něho velmi hezké.“ odpověděl Biggles. „Podívejte se, pane Cronfelte, vyjasněme si tu věc hned na začátku. Jestliže se rozhodnu pro tenhle podnik, budu mít tři požadavky, na kterých budu bezpodmínečně trvat.“

„A které to jsou?“

„Za prvé: budu potřebovat pomocníky. Nemohu takový podnik provozovat úplně sám.“

„Ovšemže.“

„Dále budu trvat na tom, abych mohl zaměstnat své lidi. Jistě nemusím zvlášť zdůrazňovat, že to jsou lidé, o jejichž bezúhonnosti nelze pochybovat, protože jsou mými dlouholetými přáteli.“

„To je rozumné. Pokračujte!“

„Za druhé: musím mít možnost vlastního výběru letadel.“

„Ano, to jsme očekávali a vítáme to, vždyť my leteckými odborníky nejsme.“

„Za třetí: přeji si, abych všechny potřebné záležitosti mohl zařídit podle svého, do mého rozhodování nebudete zasahovat vy ani někdo jiný. Odevzdáte mi zásilku na letišti a já se postarám o to, abych ji dopravil na místo určení – ale způsob provedení mého úkolu nesmí nikoho dalšího zajímat.“

Cronfelt chvilku váhal a pak zabručel: „S tím bychom mohli mít potíže.“

„Vy byste s tím snad potíže mít mohli, ale – u sta hromů – mnohem větší potíže než vy bych mohl mít já sám, kdyby mé letadlo například ztratilo ve vzduchu obě křídla a mělo přistát bez nich! Vy sám – jistě bez přehánění – připouštíte, že tady kdosi provozuje nějakou nekalou hru. Je-li tomu tak, budu postupovat podle svého, nebo všeho nechám a do ničeho se pouštět nebudu.“

„Ale můj společník a já –“

„Nemíním už o tom dál hovořit, pane Cronfelte.“ vpadl mu Biggles stroze do řeči. „Vidím to tak, že vy riskujete ztrátu určité finanční částky, ale já při tom mám riskovat ztrátu života. Můj život však pro mne jistou cenu má, a proto doufám, že budu úměrně tomuto nebezpečí placen. Ale ještě důležitější než mzda je pro mne skutečnost, že při tom všem si musím počínat podle svého, aniž se s kýmkoli budu radit, včetně vás. Takové tajemství, o kterém dva nebo tři lidé vědí, už není tajemstvím. Když mám jistotu, že jenom já sám vím, co dělám, mohu s nezasvěceností druhých počítat. Říkám to dost neobratně, že ano, ale vy mi snad rozumíte?“

„Zajisté, a musím se přiznat, že na vašem místě bych to viděl stejně. Nuže dobrá, souhlasím. Nyní je třeba, abyste se rozhodl nejen vy, ale i můj společník, a hned potom se dáme do práce. Budete mít možnost opatřit si všechno potřebné. Účty mohou být zasílány přímo k nám, my je proplatíme. V bance pro vás zřídíme konto a já na ně vložím malou částku, řekněme tisíc liber, a z toho můžete čerpat při menších vydáních placených hotově. Pak byste k nám nemusel běhat pro každý šilink zvlášť.“

„Jste velmi laskav,“ uznal Biggles. „Já si to tedy promyslím a ještě dnes večer vám své rozhodnutí sdělím.“

„Zatelefonujete mi vy, nebo vám mám zavolat já?“

„Zavolejte mi domů asi tak v deset hodin večer. Zde je má navštívenka – číslo telefonu je na ní uvedeno. Nemáte-li námitek, zmíním se o tom svým dvěma přátelům, kteří čekají venku. Oba jsou piloti. Léтали se mnou za každé nepohody, a jestli vaši nabídku přijmu, stanou se mými společníky.“

„Oba budou ovšem považovat tuto věc za důvěrnou, že ano?“

„Co jim řeknu, nedoví se nikdo další, tím si můžete být zcela jist.“ ujistil Biggles Cronfelta a potom vstal a doprovodil ho ke dveřím.

Obchodník se zlatem usedl do svého automobilu. „V deset večer!“ zvolal, než se vůz rozjel.

Biggles stál na místě a díval se za odjíždějícím automobilem tak dlouho, dokud nezmizel v zatáčce. Potom se hluboce zamyslel a pomalu se vracel ke startovací dráze.

* * *

Později, když se octl ve svém bytě, odsunul hrnek s kávou a podíval se na hodinky. „Už je devět,“ podotkl. „Máme ještě hodinu času, abychom se rozhodli.“

„Proč říkáš my?“ reagoval pohotově Algy. „Ty sám –“

„Vyprávěl jsem vám to všechno slovo za slovem, přesně tak, jak jsme o tom s Cronfeltem mluvili, protože si přeji, abyste věděli, na

čem jsem – vždyť bez vás se do téhle švandy nepustím. Sám bych na ni nestačil, a i kdybych to zvládl, ani bych nechtěl: přece se nebudu trápit s nějakými cizími lidmi, bylo by to při takové práci šílenství. Bud' do toho půjdeme všichni – nebo nikdo. Co vy na to?"

„Chceš tím říct, že rozhodnutí ponecháváš na mně?“ zeptal se Algy.

„Tak nějak. Jestli řekneš ne, nechám to plavat. Řekneš-li ano, budem v tom oba až po uši.“

„Já bych to bral,“ ozval se Ginger.

„O tom nepochybuji, ale budeš muset počkat, až se rozhodneme my,“ odpověděl Biggles.

„Zcela správně, veliteli.“ souhlasil bez zaváhání Ginger.

Algy se levou rukou opíral o stůl a prsty pravé ruky si prohrábl vlasy: „Opravdu nevím, co na to mám říct.“ přiznal se. „Ještě nikdy jsme nic podobného nepodnikli. Proč bychom se do toho měli pouštět teď? Co můžeme získat? Jestli tomu rozumím dobře, žádné zvláštní výhody nám to nepřinese. Nemůžeme žádat platy, ze kterých bychom pro zbytek života zbohatli, a naše současná finanční situace není tak špatná, abychom museli být vděční za jakýkoli plat bez ohledu na rizika, která jsou s prací spojena. Zkrátka a dobře, na jedné straně bychom museli přijmout blíže neznámé riziko, ale to riziko by nebylo vyváжено žádnou zajímavou hodnotou. Teď nemám na mysli nějaká běžná nebezpečí spojená s létáním, ale situaci, při níž bychom se dostali do křížku s bandou padouchů, kteří se nezastaví před vraždou pilota, chtějí-li získat náklad jeho letadla! To bychom podstoupili jen proto, abychom se zavděčili pánovi jménem Cronfelt? Tak si vhodné zaměstnání nepředstavuji: utrpěly by mé nervy a rychle bych zestárl!“

Biggles přikývl a řekl klidně: „Můj názor se shoduje s tvým. Celé odpoledne jsem se ptal sám sebe, jestli to má cenu. Upřímně řečeno, myslím si, že pro mne tato nabídka není dost atraktivní. Mohu přece z letectví vychutnat vše, co chci, aniž bych se musel stát námezdním dopravcem, létajícím s chomoutem na krku. Půjde-li všechno dobře, brzy nás to omrzí. A půjde-li to špatně, mohli bychom se dostat do pěkné bryndy. Kdyby to záleželo na mně, odpověděl

bych: ne. A proto jsem – abych řekl pravdu – nechal rozhodnout tebe.“

„Dobrá, naše názory se shodují.“ odpověděl mu Algy, „a proto si myslím, že už se k tomu nemusíme vracet. Pokud jde o mne, i já odpovídám: ne. Cronfelt snadno najde někoho jiného, kdo by měl o tu práci zájem.“

„V pořádku, jsme s tím hotovi. Podejme –“ Biggles se odmlčel, protože zaslechl náhlé zaklepání na dveře pokoje. Pak se ty dveře otevřely a do pokoje vešla paní Symesová, Bigglesova hospodyně. „Je tady nějaká mladá dáma, pane majore, a chce s vámi hovořit.“ řekla hospodyně.

„Nějaká mladá dáma?“ Biggles se zamračil. „Jakpak ta dáma vypadá?“

„Ale celkem obyčejně, pane majore.“

„Vždyť já žádnou dámu neznám. Jistě si spletla adresu.“

„Ó to nikoli, pane majore. Ptala se právě na vás.“

„A jak se jmenuje?“

„To mi prosím neřekla.“

„No tohle, Biggles, ty necháš dámu čekat za dveřmi tak dlouho?“ vložil se do toho Algy.

„Nikoli, myslím, že nenechám,“ souhlasil Biggles poněkud v rozpacích a zmaten. „Výborně, paní Symesová, požádejte dámu, ať vstoupí. – A vy dva, nečumte na ty dveře tak zvědavě, jako byste znali živé ženské jenom z doslechu,“ dodal letec, když se obrátil ke svým přátelům.

Potom se otevřely dveře a pokoj se celý ponořil do zvláštního ticha: vešla pozoruhodně hezká dívka, oblečená do elegantních večerních šatů a luxusního kožesinového pláště.

„Dobrý večer, majore Bigglesworthe,“ řekla dívka bez váhání a dívala se při tom Bigglesovi do očí.

„Jakpak jste poznala, kdo z nás je Bigglesworth?“ zeptal se Biggles překvapeně.

„Připravila jsem se: vaši podobu mi popsali lidé, kteří se s vámi už setkali – a popravdě řečeno, už jsem vás několikrát viděla.“ odpověděla návštěvnice.

„Bohužel, tuto poklonu vám nebudu moci oplatit.“ řekl pomalu Biggles.

Dívka se zasmála. „Vy si na vlastní galantnosti nezakládáte, že ne?“ namítla mu. „Vy jste mne také už viděl, ale nevšiml jste si mne.“

„A kdepak to bylo?“

„V Hestonu a v Hanworthu. ^{*/} Myslím, že jednou jsem vás spatřila i v Brooklandu. ^{*/} Já totiž také trošku létám, abyste rozuměl.“

Biggles jí nabídl křeslo, které odsunul od stolu, a zeptal se jí: „A přišla jste sem proto, abyste mi to řekla?“

Dívka zavrtěla hlavou. Zatvářila se úplně vážně a řekla: „Nikoli. Já bych si raději přála s vámi mluvit – o samotě.“

„Hm, tak to jste dnes už druhý člověk, který si to přeje,“ řekl Biggles dívce.

„Myslím, že ten první byl pan Cronfelt.“

Na chvíli nastalo ticho. „Pan Cronfelt? Kdopak to je, ten Cronfelt?“ zeptal se Biggles poněkud drsně.

„Společník mého otce. Mé jméno je Carstairsová, Stella Carstairsová. Jsem zaměstnána u svého otce jako jeho soukromá tajemnice. Byla jsem při tom, když se pan Cronfelt vrátil dnes dopoledne do kanceláře a vyprávěl o výsledku rozmluvy, kterou s vámi měl na letišti v Brooklandu.“

Biggles se náhle posadil a řekl podezíravě: „No a?“

„A proto jsem přišla za vámi.“

„Když je to takhle, pomohu vám ušetřit čas a námahu. Řeknu vám rovnou a bez okolků, že jsme se rozhodli nepřijmout tu nabídku.“ řekl Biggles klidně.

Dívka prudce vydechla a vykřikla: „Ach, to jsem ráda!“

Biggles se zamračil a zvědavě se zeptal: „Byla by to ode mne příliš velká smělost, kdybych se zajímal o důvod vaší hluboké radosti?“

^{*/} Letiště v okolí Londýna.

„Ó nikoli, pane. Raduji se, protože ta záležitost je mnohem vážnější, než vám pan Cronfelt vysvětlil. Jsou tu v sázce velké částky peněz – a hrají o ně muži, kteří jsou zcela bezohlední. S takovými lidmi jste se patrně ještě nesetkal – a kdybyste se s nimi i setkal, asi byste je nepochopil. Jsou to neznabozi! Pohani dvacátého století, uctívající zlaté tele tak horlivě, že lidský život, smrt a muka pro ně nic neznamenají.“

„I hled'me, to je trošku silná káva, že ano? Zapomínáte snad, že váš otec je obchodník se zlatými pruty?“ zabručel Biggles.

Dívčino chřípí se zachvělo. „Můj otec je také obchodník, to máte pravdu.“ připustila nikoli bez známky pohnutí. „Ale dá-li Bůh, už dlouho obchodovat nebude. O většinu svých peněz přišel a já doufám, že dá na mé prosby a vystoupí z té společnosti dříve, než přijde o všechno, co nám ještě zbývá.“

„A co pan Cronfelt?“

„O stavu jeho majetku nevím nic, a mohu říci snad jen to, že na rozdíl od mého otce má ještě jiné obchodní zájmy.“

„Vy ho nemáte ráda, že ne?“

„A jak to spolu souvisí?“

„Mě to teď jen tak napadlo, nic jsem tím nemyslel.“

„Vystihl jste to správně, musím však ještě dodat, že ke své zaujatosti proti němu – ať už je tento výraz výstižný úplně nebo jen zčásti – mám ryze osobní důvody.“

V Bigglesových očích se objevil tvrdý odlesk. „Ach tak je to tedy, nyní vám rozumím!“ řekl potichu a potom rychle dodal: „Ale poslyšte, slečno Cairstairsová, my se vůbec nehodláme zúčastnit té švandy, takže opravdu nemá žádný smysl, abychom o těchto věcech dále hovořili.“

„Ovšemže ne, vždyť já už půjdu. Zapomeňte tedy na mou návštěvu i na její účel! Jedinou omluvou mého příchodu může být fakt, že jsem právě nedávno měla s tím vším velké trápení a byla bych velmi nerada, kdyby do našich záležitostí měli být zataženi ještě další lidé. Znáám vaše válečné úspěchy a proto jsem nemohla dopustit, abyste se dostal do nějaké léčky, aniž bych vás varovala –“ Dívka se odmlčela, protože znenadání zazvonil telefon.

Biggles zvedl sluchátko a řekl: „Tady Bigglesworth.“

„Zůstaňte u telefonu, prosím,“ ozval se hlas spojovatelky. „Máte meziměstský hovor... Haló, Berlín?... Mluvte, prosím!“

„Je tam major Bigglesworth?“ zeptal se čísi klidný hlas dokonalou angličtinou.

„Ano, u telefonu. Kdo je tam?“

„Odpusťte mi mou zdánlivou nezdvořilost, neřeknu-li vám své jméno,“ odpověděl ten hlas. „Považujte mě za přítele či za obdivovatele, jenž má upřímné obavy o vaši bezpečnost. Telefonuji vám, abych vás varoval před přijetím návrhu, který vám dnes byl učiněn. Nepřijímejte ho za žádných okolností. Doporučuji vám zcela otevřené a bez postranních úmyslů: vyhněte se tomu! Jestli tu nabídku přijmete a pustíte se do toho, zaplatíte svou nerozvážnost životem, který jste si dokázal – přes všechna nebezpečí – až dosud zachovat. Sbohem!“

Bigglesova tvář ztvrdla, téměř zkameněla, když do telefonu volal: „Haló, haló...“

„Spojení je přerušeno,“ ozvala se spojovatelka.

Biggles položil sluchátko a pomalu se obracel ke svým přátelům, kteří se na něho mlčky dívali. Jeho tvář byla odhodlaná a mírně sinalá.

„Kdo to byl?“ zeptal se Algy prudce.

Biggles jim zopakoval ten rozhovor přesně tak, jak se mu vryl do paměti, a pak se obrátil směrem ke dveřím, u kterých stále ještě stála Stella Carstairsová. „Jedno je jisté,“ řekl jí. „Výzvědná služba nepřátel vašeho otce je dokonalá!“

„Zdá se mi, že tě to vylekalo!“ podotkl Algy směle.

„Jisté.“ přiznal se Biggles. „Jak vidíš... ostatně, zdá se mi –“

„No to jsem zvědav!“

„Zdá se mi, že jsem ten hlas už někde slyšel – je to však dávno, velmi dávno.“ Biggles si položil dlaň na čelo: „Kde to jen bylo?... A kdy?“

Potom se zase otočil o sto osmdesát stupňů, protože telefon znovu prudce zazvonil. „Dnes večer tu máme rušno,“ zabručel Biggles a zvedl sluchátko. „Haló – haló, ano,“ zvolal do telefonu a

podíval se na hodiny. „Tady Bigglesworth. Vida, to jste vy, Cronfelte... úplně přesně, je právě deset hodin. Ano, já jsem si celou tu záležitost promyslel a rozhodl jsem se. Má odpověď zní: ano! Sbohem!“

KAPITOLA DRUHÁ

PRVNÍ „KOLO“

Přesně o čtrnáct dní později vystoupil Biggles z výtahu v desátém poschodí budovy, kde byly úřadovny firmy Cronfelt a Carstairs, spol. s r.o., a nevšímaje si hlavní informační kanceláře, přešel přímo ke dveřím, na nichž byl upevněn v malém rámečku nápis, skládající se z jediného slova: ŠÉF. Biggles zlehka zaklepal a bez okolků vešel dovnitř. „Brýtro, slečno Carstairsová,“ zvolal vesele na jedinou osobu, která byla přítomna v kanceláři. „Je tady starej?“

„Pan Cronfelt je s mým otcem ve své kanceláři,“ řekla dívka s úsměvem. „Čekají tam na vás. Běžte rovnou, vždyť to tu znáte.“

Biggles šel ke dveřím druhé kanceláře tak nenuceně, jako by tady byl doma. V průběhu minulých dvou týdnů považoval za užitečné navštívit Cronfelta už několikrát, aby s ním projednal nepředvídané výdaje, jež se mu vyskytly při plnění jeho úkolu. Ale těsně u dveří se zastavil. „Teď už se váš pohled na věc změnil k lepšímu?“ zeptal se klidně Stelly a ohlédl se na ni přes rameno.

Stella Carstairsová vzdychla a odpověděla záhadně: „Ano – i ne!“ Náhle se přestala věnovat své práci a rychle přešla k němu. „Naposledy vám říkám, nedělejte to!“ vyhrkla rychle a upřeně při tom hleděla na dveře kanceláře. „Odřekněte to, ještě je čas. Víím, že můj otec by proti tomu nic neměl.“

„Jápkak to vííte?“

„Protože jsem mu řekla, co si o tom všem myslím. Jsem přesvědčena, že tenhle projekt vyvolá odpor sil, o nichž nevííme nic, ale jejichž vliv sahá daleko. Neuměla bych vám říci proč, ale mám obavy...“

„Patrně o svého otce?“

„A také o vás. Nelíbí se mi, že jste vtažen do téhle války, neboť nic menšího než válka to není!“

„Já toho trochu o válce víím.“ připomněl Biggles dívce.

„Možná že ano, ale ne o válce tohoto druhu.“ odpověděla dívka rychle. „V té válce, kterou jste prodělal, jste mohl svého nepřítele vidět. Vždycky jste věděl, kde ho máte hledat, a když jste ho našel, měl jste plné právo ho zničit. To bylo něco jiného. Ted' už nebude nepřítel tam, kde byste ho očekával. Nepřetržitě bude stát za vašimi zády. A když na vás zaútočí, použije zbraně mnohem nebezpečnější než ty, které znáte vy. Jsou totiž neviditelné a nevypočitatelné.“

„Dobrá, já to připouštím, ale ujišťuji vás, že ty zbraně, které znám já, mohou kohokoli rozsekat na kaši,“ usmál se Biggles.

„Vy se smějete, ale k smíchu to není. Prosím vás, upust'te od toho ztřeštěného úkolu – už kvůli mně! Podívejte se, odmítnete-li v tom pokračovat, vystoupí můj otec z firmy. Zůstává v ní jen proto, že jste se s námi spojil. Myslím, že plukovník Raymond mu o vás řekl cosi, co v něm vzbudilo důvěru ve vaše schopnosti. Ale ať už je to jakkoli, není pochyb o tom, že od té doby, co se setkal s vámi a ví, že jste si vzal náš dopravní podnik na starost, dívá se na celou věc úplně jinak.“

„A to všechno je další důvod, proč ho nemohu nechat na holičkách,“ řekl Biggles vážně té dívce. „Ne, slečno Carstairsová, co já jednou začnu, to také skončím. Váš otec byl postižen tvrdými finančními ztrátami. Nikdy však neustupujte, dostáváte-li tvrdé rány. Jde o to, pokračovat v práci a tvrdé rány také sem tam rozdávat – to je zásada, kterou se řídím.“

„A to je vaše poslední slovo?“

„Ano, musí to tak být!“

„Pak tedy nemám, co bych dodala.“

Biggles chvíli sledoval dívku, která se vracela ke svému stolu, a potom energicky zaklepal na dveře.

„Ach! To jste vy, Bigglesworthe, jdete právě včas.“ pozdravil ho srdečné Cronfelt.

„To je starý zvyk, ještě z vojny.“ usmál se Biggles. „Dobré jitro, pane Carstairsi.“ dodal a obrátil se ke staršímu štíhlému muži u protilehlého konce stolu, v jehož vzhledu bylo cosi aristokratického.

„Dobré jitro, Bigglesworthe.“ odpověděl Carstairs. „Tuším, co nám asi přicházíte sdělit. Jste připraven k odletu?“

Biggles odhodil svůj klobouk do rohu místnosti a přitáhl si křeslo. „Ano, jsme připraveni,“ řekl vesele. „Pokud si ještě vzpomínám, šlo vám o to, abychom byli připraveni již dnes, a proto se domnívám, že pro nás budete mít práci.“

„Zcela správně,“ odpověděl Carstairs stručně. „Situace na peněžním trhu odpovídá tomu, co jsem předpokládal, a to nás nutí, abychom odeslali zásilku zlata do Paříže. Máte zařízení všechno potřebné, abyste mohli odletět?“

„Všechno. Neměl jsem žádné potíže, když jsem zajišťoval povolení k letům na dopravních linkách, které jsem měl vyznačeny v plánu. Jsme zaregistrováni jako soukromá letecká společnost s vlastním hangárem na letišti v Hardwicku. Letadlo, které budeme používat pro přepravu zásilek, je dvojplošník typu Kormorán, má běžnou konstrukci se dvěma motory. Je v něm šest míst k sezení, ale čtyři sedadla jsme vymontovali, abychom zvětšili nákladový prostor. Kromě toho je vzadu ještě zvláštní místo pro zavazadla. To...“

„Podrobnosti nás příliš nezajímají,“ přerušil ho Cronfelt. „Rozhodující je, zda jste spokojen vy. A jak to vypadá s posádkou?“

„Budeme celkem čtyři. Ve funkci druhého pilota se mnou budou létat Lacey a Hebblethwait, a ten posledně jmenovaný bude zastávat i funkci letištního mechanika. Dále je tu bývalý šikovatel z mé letky Smyth, který bude dalším členem posádky a zajistí běžný servis podle potřeby. V případě, že dojde k nějaké vážnější poruše, vrátíme letadlo výrobci. Obvykle se to tak dělá.“

„Ano, dobře. Ještě jsem se vás chtěl na něco zeptat. Pod jakým jménem jste dal zapsat naši společnost?“

Biggles se usmál, vytáhl z kapsy proužek lepenky a hodil ho na stul.

Cronfelt ho sebral ze stolu a když ho přečetl, zatvářil se starostlivě.

„Co to má znamenat.“ zeptal se. „Biggles a spol.“

„Je to tak, jak to vidíte: černé na bílém. Je na tom snad něco špatného?“

„Ehm... není, myslím, že ne. Jen mě tak napadlo, že to zní trochu ledabyle.“

„Existuje na světě pár lidí, kterým na tom divného nebude připadat vůbec nic,“ odpověděl Biggles pomalu. „Musel jsem udat nějaké jméno a z určitých důvodů – můžete si myslet, že z domýšlivosti – jsem si přál, aby v názvu naší společnosti figurovala moje osoba. Ale slovo Bigglesworth je příliš dlouhé. Kromě toho by se lidé ptali, kdo to vlastně je. Ale ti, na kterých mi opravdu záleží, mě znají jako Bigglese.“

„Chápu. Jste tedy připraven dnes odletět?“

„Ano, třeba hned. Stačí, abych se vrátil na letiště.“

„To je skvělé! Pak bude nejlepší, když nebudete ztrácet čas: odjeďte tam a čekejte u letadla. Přesně ve dvanáct hodin k vám dorazí velká zásilka zlata. Dokud nebude uložena v letadle, nese za ni odpovědnost banka, v jejímž automobilu bude přivezena na letiště. Od toho okamžiku až do chvíle, kdy dostanete za předané zlato stvrzenku od ředitele Francouzské banky na náměstí Opery v Paříži, přebíráte za vše plnou odpovědnost vy. Francouzská banka pošle na letiště v Paříži svůj automobil, který poznáte podle toho, že bude zelený. Přijede s ním jeden úředník a dva četníci jako ozbrojený doprovod. Po celou dobu, kdy se bude zásilka nakládat do automobilu, budete na ni dohlížet a potom s ní pojedete až do banky, kde dostanete stvrzenku. Tu nám hned po návratu do Londýna odevzdáte. Je vám všechno jasné?“

„Dokonale.“ odpověděl Biggles. „Předpokládám, že zlato bude uloženo v malých dřevěných bedničkách s provazovými držáky, jež jste mi nedávno ukazoval?“

„Ano.“

„Ještě jednu otázku. Ví ještě někdo jiný – kromě nás tří a úředníků z banky –, že bude vypravena tato zásilka?“

„Vůbec nikdo. Totiž... pokud víme! Ale na druhé straně nemáme žádné důvody k tomu, abychom se domnívali, že o tom ví ještě někdo jiný.“

„A mohl byste říci totéž o minulých zásilkách, které se nedostaly na místo určení?“

„No – é – ano: myslím, že ano.“

„Tak to je vše, co jsem chtěl vědět, děkuji vám. Motory našeho letadla budou spuštěny přesně ve dvanáct hodin.“ slíbil Biggles oběma mužům, když vstal a připravil se k odchodu. „A v šest hodin nebo tak nějak jsem tady zpátky s tou stvrzenkou. Přeji vám dobrý den, pánové!“

* * *

Když se velká ručička přiblížila skoro až ke dvanáctce, natočil Smyth oba motory. Nechal je běžet dvě tři minuty, aby se ohřály, a potom – s očima upřenýma na palubní desku s přístroji – začal pomalu otevírat škrtkící klapku až na plný plyn. Jakmile zjistil, že motory běží na plné obrátky, vylezl z kabiny a přistoupil k Bigglesovi, Algymu a Gingerovi, kteří stáli připraveni v leteckých kombinézách v blízkosti letadla.

„Tak tys mu neřekl vůbec nic o tom, že jsi byl za plukovníkem Raymondem?“ zeptal se Algy.

„Neřekl, a měl jsem k tomu své důvody,“ odpověděl Biggles. „Jednak bych mu to musel dlouze vysvětlovat – vůbec nepochybuji o tom, že by Cronfelt rád věděl, co mi Raymond řekl –, a pak, co má kdo vědět o našich plánech? Navíc, jak bych o tom jednou začal, musel bych mu říci, že pro nás plukovník zajistil doprovod staré válečné stíhačky typu Buldok, že propašoval do letadla dva kulometry a tak dále. Konec konců, je to přece naše věc a ne Cronfeltova. Ostatně, že nebudu s nikým mluvit o svých plánech, na to jsem ho předem upozorňoval. Přeji si, aby ta věc s doprovodem stíhačky zůstala pěkně pod pokličkou. Nikdo nesmí to letadlo na letišti vidět. Je třeba důsledné dodržovat následující dvě opatření: nikdo nesmí být vpuštěn do hangáru a vrata se budou otvírat jen tehdy, budeme-li s letadlem zajíždět nebo vyjíždět. Protože máme přímo v hangáru obytné místnosti, nebude pro nás těžké, abychom si každého případného vetřelce pohlídali.“

„Za jiných podmínek bych ani nelétal.“ prohlásil Algy. „Jediná věc, která mě děsí, je představa, že si někdo mohl tajně hrát s naším

letadlem. Konstrukční vada, která se projeví až za letu, je něco, co nikdo...“

„Výborně, chlapče, už dost takových řečí.“ přerušil ho Biggles. „O tom, že nenecháme hangár nikdy bez dozoru, jsme se již dohodli, takže v tomto směru již nemůžeme udělat nic více. Tak vida, už se to veze! Támhle ten automobil vypadá přesně tak, jak mi ho popsal Cronfelt,“ podotkl klidně Biggles a zadíval se směrem k letištní bráně.

Na letiště vjel tmavý, uzavřený automobil. Zajel tiše až na startovací dráhu a zastavil vedle čekajícího letadla. Potom se otevřely zadní dveře a z nich vystoupili tři muži. První, v civilních šatech, zamířil k pilotům, kdežto druzí dva muži, oblečení do vkusných uniforem, začali vytahovat malé, ale zřejmě velmi těžké bedničky.

„Major Bigglesworth?“ zeptal se muž v civilu.

Biggles k němu přistoupil.

„Jsem Grant z Jižní ústřední banky. Mám příkaz předat vám tyto bedničky. Podepsal byste mi laskavě tuto stvrzenku?“

Biggles nejprve spočítal bedničky, které byly jedna za druhou ukládány na podlahu letadla. Když jejich počet zkontroloval, podepsal stvrzenku a odevzdal ji bankovnímu úředníkovi, který mu poděkoval a vrátil se do vozu.

Náhle z postranních dveří hangáru vykročili dva muži s tvrděký na hlavách. Když přátelsky kývli na Bigglese, nastoupili do automobilu, který právě začal couvat.

Biggles zamyšleně sledoval, jak automobil odjíždí, a řekl přitom potichu Laceyovi: „Tihle dva mládenci jsou jistě tajní policajti, ale podle toho, co všechno už víme, by to spíš měli být dva zdatní kulometčíci. Já jsem je vůbec nezaregistroval. Ani přijíždět jsem je neviděl. Ty sis jich všiml?“

Algy zavrtěl hlavou a přiznal se: „Nikoho jsem neviděl.“

„To by pro nás mělo být varováním. Příště budeme muset být ostražitější,“ podotkl uraženě Biggles a obrátil se k letadlu. „Tak hochu, dáme se do toho. Svůj úkol znáš.“ dodal potichu. „Nespouštěj nás z očí, ale nedrž se příliš blízko. Nepřeji si, aby někdo vytušil, že řídíš letadlo, které nás doprovází. Kdybys spatřil jiné letadlo letící

směrem k nám, přiblíž se také co nejrychleji a potom už se zaříd' podle okolností. Protože nevím, co se může stát, nemohu ti pro případ mimořádných událostí dát předem nějaké podrobné instrukce nebo rady. Budeš muset jednat podle vlastního úsudku. Pojd', Gingere, poletíme.“

„To je legrace, co?“ pokračoval Biggles, když se oba muži usadili na svých sedadlech. „Nedělali s tím žádné cavyky. Dali nám to jako ošatku vajec. Očekával jsem, že při tom bude nějaká paráda, že bude vyhrávat kapela a tak dále.“

Biggles sáhl po plynové páce. Letadlo se po rozjezdové dráze pomalu vzdalovalo k odlehlému okraji letiště. Potom se obrátilo proti větru, vzápětí dostalo signál z kontrolní věže, elegantně se vzneslo a širokým obloukem se obrátilo směrem na jih.

Den byl jako stvořený pro létání: bezvětrí a obloha jak vymetená.

Po dvaceti minutách letu uviděli Ashdownský les, ten ale brzy zmizel a místo něj se objevily chmelnice v okolí města Kentish, z té výšky podobné vzorům na skotských tkaninách. Pak se před nimi začal nejasně rýsovat Lamanšský průliv jako nízký temně modrý mrak. Ginger, jenž postřehl Bigglesův pokyn, opustil své sedadlo a zmizel uvnitř letadla. Ale vrátil se dříve, než se pod nimi objevilo pobřeží Francie.

„Zahlédl jsi ho někde?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Nějaké letadlo je v dohledu. Letí ve výši asi tak šest set metrů. Udrží si stálý odstup pěti kilometrů a letí stejným směrem jako my.“

„To je jistě Algy,“ prohlásil Biggles. „Je ještě někdo jiný v dohledu?“

„Nikoho dalšího jsem už neviděl.“

„Dobrá. Měj oči na stopkách a sleduj teď, není-li někde ještě nějaké cizí letadlo. Kdybys něco spatřil, hned mi to řekni!“

„Provedu, veliteli.“ odpověděl Ginger a usadil se zase na své sedadlo.

Kormorán právě letěl nad dlouhými pestrobarevnými poli severní Francie, kde nerostlo ani křovíčko. Biggles několikrát

přenechal řízení Gingerovi a sám pozorné prozkoumával každý cíp oblohy. Jako zkušený bitevní letec si zvláště pečlivě všímal té části obzoru, ve které oslňující sluneční paprsky znemožňovaly spatřit jakýkoli objekt dříve než z bezprostřední blízkosti. Ale kromě malinké skvrnky vysoko nad letadlem neporušovalo jasný blankyt oblohy vůbec nic. Čas plynul jen pomalu, jak to už bývá, když se nevyskytne žádná překážka, která by mohla narušit klidný a rychlý pohyb vysoko v prostoru: ve skutečnosti letíte velmi rychle, vzduch kolem vás jen hvízdá, ale krajina pod vámi jako by stála. Pak ale začala dlouhá a úzká pole ustupovat menším zelinářským zahradám a jednotlivým usedlostem obklopeným vysokými stromy. A potom už z velké dálky spatřili oblak mlhy a kouře, skrývající pod sebou hlavní město Francie. Vtom sebou Biggles trhl: z té mlhy se vynořila tři letadla, ale šlo pouze o francouzskou vojenskou letku. Biggles se na Gingera usmál a viditelně si oddechl, když se s rachotem přehnala kolem nich a zmizela v dálce... Nebyli jejím cílem.

„Tak už jsme tady,“ podotkl Biggles, když se objevilo letiště Le Bourget. „Takhle by to bylo jednoduché, že ano?“

„Ano,“ souhlasil Ginger. „Nevyskytne-li se nějaký jiný problém, nemáme si nač stěžovat.“

Biggles přiškrtl plyn a klouzal kolem kontrolní věže. Když dostal povolení k přistání, dotkl se koly jemně středu letiště a potom začal pomalu najíždět k místu, které je vyhrazeno pro přistání. „Podívej se ven, neuvidíš-li někde Laceye.“ nařídil Biggles Gingerovi.

Ginger se zvedl a vyhlížel k letištním budovám. „Vidím ho, blíží se k nám!“ řekl rychle.

„Výborně.“ řekl Biggles. „Běž k němu ihned, jakmile přistane. Víš, co máš dělat.“

„Jistě.“

„Tamhleta kára je asi ta naše!“ podotkl Biggles a ukázal na tmavozelený automobil, vedle něhož stáli tři muži v uniformě a dívali se směrem k britskému letadlu.

„Dva z těch mužů jsou rozhodně četníci.“ poznamenal Ginger, když se Biggles pokoušel dojet až k automobilu.

Jakmile vypnul zapalování, skupinka tří čekajících mužů se pomalu pohnula směrem k nim. Jeden z nich oslovil Bigglese dokonalou angličtinou: „Major Bigglesworth?“

„Zdá se, že čekáte právě na mě.“ odpověděl Biggles.

„Nemýlíte se. Jsem zástupce Francouzské banky.“ a s těmi slovy podal Bigglesovi svou legitimaci – malý sešitek s velkou pečeti. „Automobil čeká.“

Biggles si pečlivě přečetl doklad, vrátil jej muži a řekl: „Dobrá. Zdá se, že je všechno v pořádku. Tady je naše zboží.“

S pomocí řidiče byly bedničky rychle přeneseny do automobilu. Na celou akci sice dohlíželi četníci, ale nemohli zabránit dvěma či třem mechanikům, aby tomu zvědavě nepřihlíželi. Vzápětí se řidič posadil k volant, zástupce banky si sedl vedle něj a četníci se rozsadili na postranní sedadla v zadní části automobilu. Biggles, který je následoval, si sedl naproti nim. Hledal si pohodlnou polohu, aby vydržel čtyřicetiminutovou jízdu úzkými ulicemi, přeplněnými lidmi, až do středu Paříže. Konečně se ozvalo poslední zabouchnutí dveří automobilu a vůz se pomalu rozjel.

Jistě není třeba vysvětlovat a dokazovat, že mnozí piloti jsou schopni orientovat se v prostoru a vnímat směr pohybu lépe než jiní lidé. V tom se podobají poštovním holubům. Biggles mezi takové piloty patřil: ani hustá mlha, znemožňující rozeznat jakékoli orientační body dole na zemi, mu nikdy nemohla zabránit v tom, aby udržel směr letu a dorazil ke svému cíli. Nyní sice Biggles seděl v automobilu jedoucím po zemi, a proto se jeho orientační schopnosti nemohly projevit v plné míře, přesto však brzy došel k názoru, že po hlavní silnici, vedoucí přímo do centra Paříže, určitě nejedou. Jediné okno, kterým by ze svého sedadla mohl vidět ven, však bylo příliš vysoko v zadních dveřích. Poskytovalo pohled jen na nebe, a proto nemohl zjistit, kudy to vlastně jedou.

Pocit, že něco není v pořádku, zaznamenal poprvé asi po čtvrt hodině jízdy. Odhadoval totiž, že v tu dobu by měli projíždět kolem Cotyho továrny, kde se vyrábějí světoznámé voňavky, a téměř bezděčně zvedl hlavu, aby sledoval, co se objeví za oknem. Doufal, že zahlédne velkou firemní značku, umístěnou na jedné z továrních

budov. Podle toho, co viděl, však bylo jisté, že kolem té továrny neprojeli. Biggles její budovy neuviděl ani v dalších pěti minutách. Podezření, že se děje něco nekalého, bylo stále silnější. Protože hned potom přišla prudká zatáčka doleva, změnilo se Bigglesovo podezření v jistotu!

Potichu vstal a podíval se z okna. Vůbec ho nepřekvapilo, že místo známých rušných ulic s mnoha bohatými obchody spatřil jen úzké a křivolaké uličky. Biggles se otočil ke svým spolujezdcům a chtěl je požádat o vysvětlení, ale stačil jenom pootevřít ústa. Při pohledu, který se mu naskytl, se mohl jen hořce usmát. Oba četníci seděli na svých místech, oba drželi v pravé ruce pistoli – a těmi pistolemi mířili přímo na Bigglese! Pilot lehce kývl hlavou a sedl si tam, kde seděl před tím. Potom klidně řekl: „Tak takhle je to!“

„*Oui, monsieur, cest ca!*“ */ odpověděl jeden četník. „Dělejte, co vám nařídíme, a nic se vám nestane. Ale běda...“ a četník výmluvně pokrčil rameny. Biggles na to neodpověděl. Pustit se do boje se dvěma pistolníky, kteří právě mířili na jeho hlavu a srdce, a to z bezprostřední blízkosti, považoval za naprosté šílenství. To by si mohl dovolit hrdina románu nebo filmu, dokonce bychom to od něho očekávali, jenomže Biggles byl skutečný člověk z masa a kostí – a skutečnost bývá střízlivější než romány a filmy. Biggles musel vystačit se zdravým rozumem: nechtěl se pustit do ničeho, co by mohlo skončit nezdarem.

*/ Ano, pane, je to tak.

...Biggles ztratil rovnováhu a vypadl na dlažbu.

Nepochyboval, že by na něho ti dva bez váhání vystřelili, kdyby se pokusil o odpor, a na tak krátkou vzdálenost by ho sotva minuli. Když se podíval na bedničky na podlaze a potom zase na četníky, nezbylo mu nic jiného, než se zlostně kousnout do rtu. Tady se nedalo vůbec nic dělat, dokonce ani nic namítat!

Biggles by rád věděl, kam ho vezou, a uvažoval o tom, že se na to svých spolucestujících zeptá, i když vlastně ani nepředpokládal, že dostane odpověď. Vtom ale zaskřípěly brzdy a kola se zastavila tak prudce, že automobil ještě několik metrů jel smykem. Za chvíli se zadní dveře otevřely dokořán a objevil se v nich ten muž, který se Bigglesovi na letišti představil jako úředník banky. Vybídl svého zajatce, aby vystoupil z vozu, a při tom se na jeho tváři objevil posměšný, ironický úsměv.

Biggles neměl jinou možnost než se podřídít. Vstal a došel ke dveřím, ale když se mírně předklonil a pravou nohou došlapoval na stupátko, udeřilo ho něco těžkého a tvrdého do týla. Prudká bolest a nečekanost útoku způsobily, že Biggles ztratil rovnováhu a vypadl na dlažbu. Než se mohl vzpamatovat, řidič automobilu šlápl na plyn a prudce vyrazil vpřed. Letec rychle vstal, ale vůz už zahnul za roh a zmizel mu z dohledu. Biggles se rozběhl k zatáčce, ale uviděl jen prázdnou ulici.

Když se rozhlédl kolem sebe, zjistil, že se ocitl ve vilové čtvrti kdesi na předměstí Paříže. Byli tu dva nebo tři lidé, ale ti si ho nevšíмали. Jediným svědkem celé příhody byl roznašeč novin – stál přímo na rohu ulice, opíral se o svůj bicykl a chápavě se usmíval na poněkud roztrpčeného cizince. Biggles si oprášil kalhoty, došel k němu a při tom si pohazoval dvoufrankovou mincí. „Kdepak je tu nejbližší stanoviště taxíků?“ zeptal se toho chlapce francouzsky.

„V ulici Michel Agne, pane.“ odpověděl kolportér.

„Jak je to daleko?“

„Půl kilometru.“

„Zajed' tam rychle a požádej prvního taxíkáře, kterého tam zastihneš, aby sem pro mne ihned přijel. Pospěš si! Budu čekat tady.“

Za několik minut se objevil pařížský taxík a těsně za ním i roznašeč novin, zuřivě se opírající do pedálů svého kola. Biggles mu dal dva franky a nastoupil do vozu.

„Do Francouzské banky na náměstí Opery!“ nařídil řidiči.

Dorazili na místo za necelých dvacet minut, a když Biggles vystupoval z auta, uviděl tam Laceye a Gingera stát vedle jiného taxíku. Zaplatil jízdné a přistoupil k nim. „Na nic se mě neptejte. Všechno si to povíme, až bude více času.“ řekl jim stroze. „Měli to ti lumpové vymyšleno skvěle. Tady je všechno v pořádku?“

„Jak jinak, všechno je v pořádku,“ odpověděl mu Algy.

„Jestli je to tak, jak říkáš, počkejte tu na mne,“ usmál se Biggles a odběhl do banky.

Hned mu bylo jasné, že se v tomto finančním ústavu o loupeži zlata už dobře ví, neboť dva četníci stáli na stráži u vchodu a další

dva uvnitř v bance. „Musím okamžitě mluvit s ředitelem,“ řekl Biggles nervózně vypadajícímu úředníkovi.

„Lituji pane, ale teď je to vyloučeno. Je zaneprázdněn,“ zněla pohotová odpověď.

„Běžte a řekněte mu, že si s ním přeje mluvit major Bigglesworth.“

Úředník překvapením div nespadol ze židle. Udiveně si Bigglese ještě jednou prohlédl a potom rychle zmizel v další místnosti. „Tudy, pane!“ zval ho po necelé minutě dál.

Biggles prošel předpokojem do ředitelovy pracovny a tam zastihl muže, se kterým si přál mluvit, uprostřed vážného rozhovoru s malým zavalitým mužem v tmavých šatech. „Kam s tím odjeli, nevíte?“ zeptal se ředitel bez obalu.

Biggles se zatvářil překvapeně: „Kam by měli odjet, a s čím, prosím vás?“ zeptal se.

„Se zlatem!“

„Se zlatem? Nevím, o čem to mluvíte. Já mám zlato tady. Nechtěl byste si ho převzít a dát mi na něj stvrzenku?“

Ředitel se zapotácel a na čele druhého muže se objevily vrásky. Ten ale popošel k Bigglesovi a zlehka ho plácl po rameni.

„Dovolte mi, abych se představil. Jsem detektiv Boulanger z pařížské Sureté.“^{*/}

„Těší mě, že vás poznávám, pane,“ odpověděl Biggles. „Čím vám mohu být užitečný?“

„Tahle loupež...“

„O čem to mluvíte? Já o žádné loupeži nevím.“

Detektiv se podíval tázavě na ředitele a vyjel si na něj: „Co to má znamenat?“

Ředitel si prohrábl vlasy nad čelem. „Ale vždyť vůz byl unesen,“ bránil se. „Řidič a dva policisté, kteří měli obstarat doprovod, byli uneseni. Jakmile to bylo možné, řidič nám zatelefonoval, a tak jsme se dověděli, co se stalo.“

^{*/} Pařížská policie.

„Lituji, ale o tom já nic nevím,“ přerušil ho Biggles. „Já jsem zlato přivezl taxíkem až sem. Čeká před bankou. Snad by bylo lepší, kdybyste ho dal přenést do banky. Venku najdete mé pomocníky.“

Ředitel se z místnosti rychle vzdálil a Biggles se obrátil k detektivovi, jenž si ho velmi pozorně, ba podezíravě prohlížel.

„Mladý muži, vy o té věci víte víc, než dáváte najevo.“ oslovil ho detektiv.

„Ano, to připouštím,“ odpověděl Biggles. „Chcete-li, abych byl otevřený, budu od vás chtít, abyste všechno, co vám teď svěřím, považoval za důvěrné. Nemohu vám nic nařizovat, vy jistě budete muset nějak zakročit, ale jsem toho názoru, že naší věci jen prospěje, když se o tom nebude psát v novinách. To by umožnilo těm lotrům získávat čerstvé informace o tom, co se děje.“

Konečné to detektivovi došlo. „Ach tak! Nemusíte mít obavy, m'sieur.“ řekl rychle policista.

„Chápete, jistě jsem se s nimi nesetkal naposled,“ vysvětloval mu Biggles. „Ti chlapi pracují skrytě. Budeme se těmito metodám muset přizpůsobit.“

„S tím, co jste teď říkal, zcela souhlasím. Pokud jde o mne, zařídím se podle toho.“

Biggles mu pak stručně vysvětlil, co se stalo, a ve chvíli, kdy své vyprávění končil, se vrátil ředitel. Celý zářil.

„Všechno je v pořádku!“ zvolal. „Tady máte stvrzenku. Ještě jsem nestačil zatelefonovat vaší firmě do Londýna, ale hned to napravím.“

„Dal bych přednost tomu, abyste to nedělal!“ přerušil ho Biggles, prohlédl si stvrzenku a uložil ji do kapsy. „Já se okamžitě vracím do Londýna a zprávu raději podám sám. Budete-li telefonovat odtud a teď, mohl by váš rozhovor vyslechnout někdo nežádoucí, ale já bych si spíš přál, aby si ti lidé, kteří v mém přepadení měli prsty, museli trochu lámat hlavy. Po těch předchozích loupežích se zpráva o nich hned všude roznesla. Pan Boulanger vám vysvětlí, co tím mám na mysli.“

„Ano pane, budu respektovat vaše přání.“

„Děkuji vám. Přeji vám pěkný zbytek dne, pánové.“

Detektiv ne bez zvědavosti sledoval odcházejícího Bigglese. Potom se otočil k řediteli, mrkl na něho a zabručel: „To není žádný hlupák, tenhle mladík! Myslím, že o něm ještě leccos uslyšíme.“

Přesně v pět hodin deset minut Biggles otevřel dveře do kanceláře Stelly Carstairové. Potichu si cosi pobrukoval, ale hned přestal, když spatřil, že dívka je celá bledá a má zarudlé oči. „Co se děje, slečno Carstairová?“ zeptal se znepokojeně Biggles.

„Tak se jim to zase podařilo – ukradnout zlato.“ řekla dívka a podívala se utrápeně na pilota.

„Ukradli, a co měli ukrást?“

„No zlato přece!“

Biggles se k ní naklonil. „Kdopak vám to řekl?“ zeptal se potichu.

„Kdo mi to řekl? Jen se rozhlédněte, vždyť je toho plné město. Copak jste nečetl noviny?“

„Abych řekl pravdu, ještě jsem se k tomu nedostal.“

Stella Carstairová kývla na letce, aby šel k oknu. „Podívejte se!“ a to bylo všechno, co mu řekla.

Biggles přistoupil k oknu a podíval se na ulici. Na protějším chodníku stál pouliční prodáváč novin s poutačem, na kterém bylo napsáno velkými písmeny:

DALŠÍ VELKÁ LOUPEŽ ZLATA

„Vypadá to, že má někdo bujnou fantazii,“ podotkl Biggles.

Stella vyskočila ze židle a vyhrkla: „Chcete tím říci, že zlato ukradeno nebylo?“

„Zlato jsem před několika hodinami odevzdal řediteli Francouzské banky a stvrzenku mám tuhle v kapse, takže prostě nechápu, kde tu loupež novináři vzali,“ odpověděl ledabyle Biggles.

Stella se musela posadit a pak se hystericky rozesmála.

Biggles se k ní naklonil, tvářil se však velmi vážně. „Řekněte mi, slečno Carstairová, nevíte, kdo tuhle kachnu vypustil do světa?“ zeptal se ji letec.

„Nevím. Někdo sem telefonoval, myslím, že byl z peněžní burzy, a řekl to mému otci. Nesmírně ho to rozrušilo. Každému ve městě je jasné, co taková ztráta s firmou udělá. Hodnota našich akcií

klesla do té míry, že můj otec je na mizině – a já s ním. Akcie firmy Cronfelt a Carstairs, které měly hodnotu deset liber šterlinků a ještě dnes ráno se prodávaly za osm liber, klesly po té zprávě na pět – a doposud stále klesají! Z dálkopisných zpráv to je úplně jasné. Všechny peníze mého otce, všechno, co mu zbylo, je ve firmě Cronfelt a Carstairs.“

„Až se pozná, že k žádné loupeži nedošlo, akcie se zase zotaví.“ odpověděl Biggles a potom dodal: „Poslyšte! Máte plnou moc nakupovat akcie na jméno svého otce?“

„Jistěže mám.“

„Pak tedy neztrácejte čas a rychle zatelefonujte svému bankéři. Objednejte si u něj nákup pěti tisíc akcií za nejnižší cenu. Pospěšte si! Jestliže se někdo snaží přivést vaši firmu na mizinu, a takové podezření já mám, zaslouží si dostat řádně za vyučenou. Můžeme si o tom promluvit později. Ted' už bohužel musím jít.“

Biggles zmizel v úřadovně svých šéfů. Cronfelt seděl s lokty opřenými o stůl a přitom si podepíral dlaněmi bradu. Carstairs se choulil v křesle a zíral nepřítomně do ohně. Jakmile spatřili Bigglese, jak vstupuje do místnosti, oba současně vyskočili.

„Kde se tady berete?“ vyhrkl Cronfelt.

Biggles odhodil do jednoho křesla svůj klobouk a do druhého se posadil. „A kde bych měl být – podle vás? Mrzí mé, že jsem se o několik minut opozdil, ale zdrželo mne plno aut v ulicích.“

„To je ale nadělení!“ řekl Cronfelt pochmurně. „Je to k vzteku, Bigglesworthe, mrzí mě to i kvůli vám...“

„Mě litovat nemusíte, pane Cronfelte!“ přerušil ho Biggles stručně. „Ostatně, mohu vědět, o čem to mluvíte?“

„O té loupeži zlata.“

Biggles se zamračil a řekl pomalu: „Jak vidím, už se toho napovídalo o té loupeži dost! Až příliš mnoho! Rád bych věděl, odkud jste to vzali? Kdo vám řekl, že došlo k loupeži, pane Cronfelte?“

„Vždyť to ví kdekdo.“

„To je legrace, jak se takové povídačky rozšíří, že? Vypadá to, jako by se ta loupež odehrávala v něčí režii, bohužel se zprávou o ní si ten někdo poněkud přispíšil, nemyslíte?“

„Přestaňte mluvit v hádankách!“ osopil se na Bigglese Carstairs. „Raději řekněte, jak se toho zmocnili, ti zplodenci pekla!“

„Ničeho se nezmocnili.“ řekl mu Biggles a hodil na stůl svou stvrzenku. „Zlato bylo převezeno z letiště přímo do Francouzské banky.“

Oba muži teď na Bigglese doslova zírali, úplně vyděšení tím, co slyšeli. Pak se rozhostilo takové ticho, že tikot hodin na krbové římse se rozléhal místností stejně naléhavě, jako se v mlze na břehu Temže ozývá dunění Big Benu.

Cronfelt se vzpamatoval první. Vzal stvrzenku do ruky, soustředěně ji pročetl, potom si ještě jednou pozorně prohlédl Bigglese a potom stručně řekl: „Povězte nám, prosím, všechno, co víte o té domnělé či nepodařené loupeži.“

Biggles se na chvíli zamyslel a pak klidně odpověděl: „Ano. Snad bych vám to měl říci, ačkoli si jistě vzpomínáte, jak jsem vás upozorňoval, že nerad odhaluji své plány. V tomto případě však máte právo být informováni. Je to velmi jednoduché. Odpovědnost za zlato jsem převzal, když bylo složeno v mém letadle. Nejprve jsem udělal několik opatření, kterými jsem zajistil bezpečnost letadla na letišti. Další opatření, která jsem učinil, zajišťovala bezpečnost letadla při letu. Případný pokus o loupež tedy musel být proveden na druhé straně průlivu. A k pokusu tam skutečně došlo. Na tuto eventualitu jsem se připravil následujícím způsobem. – Za prvé jsem si v letadle nechal udělat dvojitou podlahu. Vestavěli ji tam v továrně ještě před dodáním letadla. Za druhé jsem v naší tajné skříšti uložil prázdné bedničky, takové, v jakých se zlato obvykle převáží, a dal jsem do nich olovo. Během letu nad průlivem je můj pomocník vyměnil, takže když jsme přistávali v Le Bourget, bedničky naplněné olovem byly v úložném prostoru letadla a ty se zlatem byly v tajné skříšti mezi podlahami. V Le Bourget byly bedničky s olovem složeny do automobilu, který vyslala banka. Jakmile odjel, právě bedničky se zlatem moji pomocníci naložili do obyčejného taxíku a

odjeli s ním do banky, kde na mě měli počkat. Vymysleli jsme si to dobře, protože automobilu banky se zmocnili lupiči. Chtěl bych vidět, jak se pak nad svou kořisti tvářili: mohou se pustit do výroby plynových trubek. Nebo s ní skončili ve sběrně surovin? To je tak zhruba všechno.“

„Vy jste, milý Bigglesworthe, liška podšitá. Dejme tomu ale...“

„No copak...“

„Vždyť vy jste všechno naše zlato naložil do obyčejného taxíku. Snadno se mohlo stát, že byste o celou tu zásilku přišel!“

„Máte pravdu, na mou věru – mohl jsem o zlato velmi snadno přijít,“ souhlasil Biggles. „Ale náhodou jsem o ně nepřišel, takže nechápu, na co byste si mohl stěžovat.“

„Já si nestěžuji, ale jako obchodník...“

„Obchodník? O čem to mluvíte?“ odsekl Biggles. „S takovými lotry nemůžete jednat v rukavičkách. K tomu, abyste je přelstil, musíte používat takové metody, které na ně budou platit. Poctivé obchodnické praktiky by na ně s největší pravděpodobností nestačily.“

„Ředitelství pojišťovny ztropí pěkný povyk, jakmile se to doví.“

„A o tom já si myslím, že by ztropilo ještě větší, kdyby zlato bylo ukradeno,“ namítl Biggles. „Ostatně, kdo jim to řekne, snad vy?“

„To ne,“ odpověděl pomalu Cronfelt. „Ale takováhle léčka se nedá nastražit víckrát než jednou,“ dodal. „Příště ti lotři prohledají celé letadlo, aby to zlato opravdu našli.“

„Dovolíte-li, domnívám se, že není třeba vidět to tak černě. Počkáme si, možná, že na vaše slova ještě dojde. Zatím si ale myslím, že jsem dokonale splnil, co jste po mně žádali, takže tyhle řeči, co by se mohlo stát, nebo se může stát v budoucnu, nejsou na místě.“

Carstairs vyskočil ze svého křesla a zvolal: „Hrome! Teď jsem si to teprve uvědomil. Vždyť vy jste nás zachránil, Bigglesworthe, a já jsem vám za to vděčný, protože jinak by nás na burze roztrhali na kousky.“

„To ano... pro pána krále.“ zvolal teď také Cronfelt. „Na to jsem docela zapomněl. A když teď zakročíme, vyděláme pěkné peníze.“ Cronfelt přiskočil k dálnopisu, ale když si prohlédl proužek papíru s čerstvými zprávami z burzy, podíval se na oba muže tázavě i nechápavě zároveň. „To je opravdu zvláštní,“ řekl tvrdě. „Před necelou půlhodinou klesly naše akcie na pět liber, nyní jsou zase na osmi. Burziáni už museli zjistit, že zlato ukradeno nebylo. Řekl jste to někomu, Bigglesworthe?“

„Zmínil jsem se o tom slečně Carstairsově, když jsem procházel její kanceláří, to je vše. Pokud jde o mne, není mi jasné, proč by se zpráva, že loupež nebyla spáchána, nemohla roznést stejně rychle jako pověst, že spáchána byla. Zdá se, že je tu pár lidí, kterým vaše obchody nějak moc leží na srdci, pane Cronfelte.“

Carstairs zazvonil a všichni tři muži se obrátili, když vešla do místnosti Stella.

„Říkala jste někomu, co vám pověděl Bigglesworth, když procházel vaší kanceláří?“ zeptal se Cronfelt dřív, než stačil promluvit její otec.

„Ani živé duši.“

„Viděla jste dálnopis?“

„Ano.“

„Pak jste tedy viděla, že naše akcie vyskočily z pěti liber na víc než na osm? Čím si to vysvětlujete?“

„Mám pro to jednoduché vysvětlení,“ odpověděla upřímně Stella. „Na základě toho, co mi řekl major Bigglesworth, jsem zatelefonovala bankéřům mého otce a skupila jsem pět tisíc akcií za nejnižší cenu. Domnívám se, že sensálové na burze z toho usoudili, že ta loupež byla pouze novinářská kachna, a tak si lze vysvětlit, proč ceny akcií začaly stoupat. Měla jsem pokušení prodat je po osmi librách, což by mi vyneslo výdělek v částce patnáct tisíc liber, ale po dalším zvážení jsem se rozhodla ponechat si je a přenechat další rozhodování svému otci.“

„To se ti povedlo,“ zvolal radostně Carstairs.

Biggles se zvedl a řekl: „Je-li to všechno, pánové, tedy si zase půjdu po svých.“

Pak se ještě obrátil ke Cronfeltovi, který se na něho díval poněkud kysele. „Abych nezapomněl, pane Cronfelte.“ dodal ještě Biggles. „Dosud jste mi neřekl, od koho jste se dověděl, že zlato bylo ukradeno?“

„Proč vám na tom tolik záleží?“

„Ale jen tak, trochu mě to zajímá,“ odpověděl ledabyle Biggles.

„Byl to přece ředitel Francouzské banky. Ten mi okamžitě telefonoval.“

„Ach tak.“ vyrazil ze sebe Biggles. „Ovšem – ovšem! Na tuhle možnost jsem docela zapomněl.“

„Začínám chápat, že plukovník Raymond nijak nepřeháněl, když mluvil o vašich schopnostech,“ volal ještě Cronfelt za odcházejícím Bigglesem.

„Abych nezapomněl,“ usmál se Biggles, který přeslechl tuto dvojsmyslnou poznámku, „naši přátelé, kteří upláchl i s tím olovem, budou toho zřejmě litovat.“

„Proč?“

„Pod víkem každé ukradené bedničky byla uložena jedna unce^{*/} amonalu.^{**/} Chlápek, který otevře první bedničku, vyletí patrně do vesmíru.“ Cronfelt sebou škubl a celý se zachmuřil. „Cože?“ zvolal. „Kristepane, Bigglesworthe, takové věci přece nemůžete provádět!“

„Že nemohu? To mě ještě neznáte.“

„Ale vždyť je to barbarství!“

„Taková měřítko zde nejsou na místě. My jsme je přece nezvali, nebo ano? A lidé, kteří si přivlastňují něco, co jim nepatří, musí počítat i s nějakými následky, nebo se mýlím, pane? Měl jsem v úmyslu trochu je odradit. Nechci, aby se pletli do našich záležitostí. Neznám lepší obranu než vylekat nepřitele, chápete? Pokud mě budete potřebovat, můžete mi zatelefonovat – sbohem!“

Když Biggles zmáčkl tlačítko, aby přivolał výťah, kdosi mu položil ruku na rameno. Když se otočil, díval se přímo do Stellina obličeje.

^{*/} 28 gramu

^{**/} výbušnina

„Děkuji vám,“ řekla dívka tiše. „Jsem opravdu ráda, že teď pracujete pro nás a do budoucna máte moji plnou důvěru.“ dodala s úsměvem.

„To je od vás hezké,“ odpověděl Biggles a nastoupil do výtahu. „Ale abyste nepřecenila mé schopnosti. To bylo teprve první kolo, na to nezapomínejte!“

KAPITOLA TŘETÍ

DRUHÉ „KOLO“

Druhý den ráno Biggles se Smythem důkladně prohlíželi letadlo a úplně se do své práce pohroužili, takže se skoro vylekali, když na ně Algy zavolal: „Mám tady na telefonu plukovníka Raymonda, chce s tebou mluvit, Biggles!“ Biggles všeho nechal a odběhl do malé komůrky, která byla vestavěna do hangáru a sloužila jako obytná místnost.

„Haló, pane plukovníku, vy jste si dnes ráno ale přivstal,“ pozdravil Biggles zástupce policejního ředitele.

„Ranní ptáče dál doskáče, chápeš?“ vesele mu odpověděl Raymond.

„Ne vždycky. Někdy si při tom také zlomí nohu,“ odporoval Biggles. „Ale co je nového?“

„Proto tě tak brzy volám, abych se tě zeptal, co je nového. Co se to včera přihodilo?“

„Všechno vám to povím, ale někdy jindy, a ne po telefonu.“

„No jistě. Ale teď poslouchej! Dnes dopoledne čekám jednu návštěvu, jakéhosi chlapíka, s kterým bych tě rád seznámil. Měl bys něco proti tomu, kdybychom za tebou přijeli?“

„Byl bych radši, kdybyste sem nejezdili, nebude-li vám to vadit.“ odpověděl rychle Biggles. „Nebylo by moudré, aby se někdo dověděl, že jsem s vámi ve spojení.“

„Co s tím tedy uděláme?“

„V kolik hodin k vám přijde ten člověk?“

„Smluvili jsme se na devět hodin patnáct minut.“

„To tedy máme nejvyšší čas. Co kdybych zaskočil já k vám?“

„To by bylo skvělé!“

„Tak platí, pane plukovníku. Budu u vás přibližně v půl desáté.“

„Výborně. Dám příkaz, abys byl uveden ihned do mé kanceláře. Na shledanou.“

„Na shledanou, pane plukovníku.“ Biggles zavěsil sluchátko a podíval se na své přátele, kteří ho celou dobu zvědavě sledovali.

„Je něco nového ve vzduchu?“ zeptal se Algy.

„Ale, nic důležitého. Raymond chce, abych se u něj setkal s nějakým člověkem – zřejmě to bude souviset s naším *jobem*, to je asi tak všechno, co jsem z našeho rozhovoru vyrozuměl. Vy byste tu ale raději měli zůstat. Kdyby se ozvali Cronfelt nebo Carstairs, zatelefonujte mi do Scotland Yardu – do kanceláře plukovníka Raymonda – ale kdyby se po mně sháněl kdokoli, v žádném případě mu neříkejte, kde jsem!“

„Dobře, dobře.“

Za několik minut bylo vidět Bigglese, jak jede v automobilu značky Bentley přes náměstí Whitehall směrem k slavnému policejnímu ředitelství. Krátce před sjednanou schůzkou vjel na nádvoří, kde už na něj čekal strážník, jenž ho odvedl do kanceláře plukovníka Raymonda.

Raymond potřásl Bigglesovi srdečně rukou a hned potom ho představil poněkud malému, vybraně oblečenému muži, který si ho prohlížel s netajeným zájmem. „Jsem moc rád, že tě mohu seznámit se sirem Vítem Brunswickem,“ řekl plukovník na uvítanou. „Brunswicku, tohle je major Bigglesworth.“

„Dobré jitro, pane.“ řekl Biggles a podal Brunswickovi ruku.

„Měl bych ti asi říci, že sir Brunswick je předsedou Všeobecné společnosti pro pojišťování dopravy,“ vysvětloval mu plukovník.

Bigglesem to trhlo, nicméně nedal nic najevo a zvolna odpověděl: „Ano. Chápu.“ V duchu se však divil, že tak nenápadný člověk může zastávat tak odpovědné místo. Když však sir Brunswick promluvil, Biggles to pochopil. Z odhodlání, které znělo v jeho hlase, se dalo usoudit, že se jedná o bystrého a energického člověka.

„Myslím Bigglesworthe, že není třeba, abychom chodili dlouho kolem horké kaše.“ začal Brunswick. „Já pojišťuji firmu, pro kterou pracujete. Plukovník Raymond ví, že zásilky zlata, které přepravujete, jsou pro nás důležité nejen z hlediska finančního, ale abych tak řekl i z hlediska národního. Sledujeme s velkým zájmem všechny události, které se týkají těchto zásilek, což mi jistě uvěříte.

Museli jsme dlouho čelit velkým nesnázím, ale nyní se domníváme, že nastal čas, kdy by se s vaší pomocí mohly věci vyvíjet tak, jak jen bychom si to přáli. Říkám vám to otevřeně: práci, kterou děláte, jste nezískal náhodou.“ Stín úsměvu se – jako vážka nad řekou za letního dne – mihl po jinak trochu bledém obličeji mluvčího. „Tip na vás jsem dostal od plukovníka Raymonda. Když jsem vás chtěl do našeho plánu zapojit, musel jsem nejprve navrhnout Carstairsovi, aby se poradil s plukovníkem, a ten mu pak mohl jako nejvhodnějšího kandidáta na tuto práci navrhnout vás! Přitom jsme mohli být bez obav, že v Carstairsovi náš postup vzbudí nějaké podezření.“

„Vypadá to jako malé spiknutí proti mně,“ podotkl Biggles s tímž lehkým stínem úsměvu na rtech.

„Jistěže, pane majore, v tom bych vám nemohl odporovat. My jsme –“

„Dovolte, než budete pokračovat, mám jednu stručnou poznámku,“ přerušil ho Biggles. „Doufám, že proti tomu, jak jsem až dosud postupoval, nehodláte nic namítat: ani to, že riskuji a proto ohrožuji zájmy svých zaměstnavatelů, ani to, že hraji nějakou dvojí hru a při ní prozrazuji vnitřní záležitosti cizím lidem, například vám nebo komukoli jinému.“

Sir Vít Brunswick vrhl kradmý pohled na plukovníka Raymonda.

„A tak si můžete vybrat: buď práci pro tuto firmu vlastními metodami – nebo pro ni nepracuji vůbec!“ řekl Biggles drsně. „A jestliže pracuji pro ni, pak už nepracuji pro nikoho jiného.“

„V tom s vámi naprosto souhlasím.“ odpověděl sir Vít Brunswick. „Ale teď už se dostanu k podstatě toho, co jsem vám chtěl říci. Plukovník Raymond se mnou sice nesouhlasí, ale já si myslím – ba dokonce jsem jist – že tyhle loupeže zlata jsou jenom prostředkem, který má posloužit k dosažení mnohem velkorysejšího plánu, než se domníváte. Dávám přednost hypotéze, že za loupežemi je třeba hledat některý evropský stát, jenž nemá dostatek zlatých zásob. Každý stát na světě se snaží shromažďovat zlato a většina se o to pokouší čestnými prostředky, ale jsou i takové státy, které se na své cestě za zlatem nezastaví před ničím a neštítí se ničeho.“

„Budeme-li nazývat věci pravými jmény, řekneme, že používají zločinecké metody.“

„Ano, jedná se o zločinecké metody.“

Biggles se na chvíli zamyslel a mnul si při tom bradu. „Možná máte pravdu,“ řekl potom a podíval se na Brunswicka. „Ale co s tím vším mám společného já?“

„Právě tolik, kolik budete odhodlán přijmout,“ odpověděl ostře Brunswick. „Poslyšte, Bigglesworthe, já vám teď předložím určitou nabídku – a vy se rozhodnete podle svého: když se vám nebude zamlouvat, zapomenete na ni. Nuže, Biggles, má nabídka zní: rozdrťte tu bandu lupičů! Nebo zjistěte, kdo je jejich šéfem! Nebo najděte jejich agenta u nás v Británii. Mám pro vás připraven šek na deset tisíc liber šterlinků. To by byla odměna ode mne osobně. K této částce přidá naše firma dalších pět tisíc liber.“

Biggles zhluboka vydechl a řekl klidně: „To už je pěkný balík...“

„Máte pravdu. Získáte-li ho při této práci, budou to jen poctivě vydělané peníze.“ odpověděl mu Brunswick vážně.

„Zvážím to všechno a uvidíme, co by se dalo podniknout. Jestliže...“ Biggles nestačil dokončit větu, protože zařinčel telefon.

„To je pro tebe, Biggles,“ řekl plukovník, když zvedl sluchátko.

Biggles ho od Raymonda převzal. „Ano? To jsi ty, Algy? Co se děje?... Aha... Už jedu... Nazdar!“ Pilot okamžitě vstal z křesla a přitom si nasadil klobouk. „Musím se vrátit,“ řekl. „Mám jakousi neodkladnou záležitost.“ dodal a už byl na cestě ke dveřím.

„Ano, napadlo mě, že by Parkinsonova banka mohla dnes požádat firmu Cronfelt a Carstairs o přepravu zlata.“ řekl Brunswick klidně a vyndal si z pouzdra cigaretu.

Biggles se otočil a aniž by skrýval svůj údiv, řekl: „Zdá se, že máte velmi dobré informace, pane.“

„To bych také měl mít, uvážíte-li, že to zlato pojišťujeme.“ odpověděl vesele Brunswick. „Asi víte, že vaši zaměstnavatelé rozeslali oběžník všem hlavním firmám a bankám v Londýně, které se zabývají obchodováním se zlatem a drahokamy. V tom oběžníku

sdělují, že dopravní společnost Biggles a spol. přijímá objednávky na přepravu zlata a drahokamů.“

„O tom nic nevím.“

„Těší mne, že jsem vás o tom mohl informovat.“

„Nepopírám, že něco podobného obsahovala už původní ujednání mezi mnou a firmou Cronfelt a Carstairs, a proto nevidím důvod, proč by to nemohli udělat.“ prohlásil Biggles.

„Já jsem ani nic takového neřekl.“

„A mohl bych vědět, jak velká ta zásilka zlata bude?“ bez rozpaků se zeptal Biggles a při tom se tvářil, že předchozí narážku přeslechl.

„Pojistili jsme zlato v hodnotě vyšší než třicet tisíc liber. Pojistka byla uzavřena včera večer.“

Biggles jen pokýval hlavou a potom tiše řekl: „Je mi to úplně jasné. – Ted' ale už musím běžet. Sbohem pane – a připravte si šek! Sbohem, plukovníku. Až dojde k něčemu zajímavému, dám vám vědět.“

„A dej mi také vědět, kdybys potřeboval pomoc,“ odpověděl Raymond starostlivě. „Nepodceňuj tu bandu, pamatuj si, že nevíš, s kým máš tu čest.“

Biggles se na plukovníka záhadně usmál. „Možná, že máte pravdu,“ řekl klidně, když otvíral dveře, „ale já mám svůj plán.“

Ve vjezdu do letiště se Biggles setkal se soukromým dodávkovým automobilem, který právě vyjížděl, a dovtípil se, že zlato z banky je již naloženo v letadle.

„Musels tam být tak dlouho?“ zabručel Algy, když Biggles prudce zastavil před hangárem. Nedaleko stál k letu připravený Kormorán, jehož vrtule kmitaly vzduchem s rozkoší téměř živočišnou.

„V autě se létat nedá,“ odpověděl mu Biggles. „Zdržel jsem se u Raymonda déle, než jsem předpokládal. Všechno se pak spiklo proti mně, snad i ty semaforey. Hlavní, je to, že už jsem tady. Vidím, že jste všichni připraveni k odletu, nebo se mýlím?“

„Abych ti řekl pravdu, nejsme.“ vysvětloval mu Algy. „Došlo totiž k nějakému nedopatření. Před chvílí znovu telefonovali z banky

a řekli nám, že tam ještě zůstala jedna bednička, neznámo proč. Baliči patrně zjistili, že se zlaté ingoty nevejdou do předem stanoveného počtu bedniček a proto jeden z nich uložili do zvláštní bedničky, která později při nakládání do auta zůstala stranou. Nyní ji vezou zvláštním automobilem sem. Říkali ale také, že si můžeš vybrat, jestli chceš čekat, nebo poletíš hned. Není to prý až tak důležité, a pokud by nám kvůli tomu zdržení měly vzniknout nějaké nepříjemnosti, můžeme odletět i bez ní.“

„To je jasné. Ale my můžeme stejně dobře počkat. Jak je to dlouho, co telefonovali?“

„Asi dvacet minut nebo tak nějak. Měli by tu být každou chvíli.“

„Tak jo. Zatím si do letadla uložím své věci. Ale vůbec se mi nelíbí, že tu s tím zlatem musíme trčet. Raději se odtud ani nehněte a – mějte oči na stopkách!“

„Myslím, že jsme tu v bezpečí, banka nic neponechává náhodě. Podívej se!“ Když to Algy dořekl, šel k letadlu a otevřel dveře kabiny.

Uvnitř seděli dva strážníci v uniformách.

Biggles na ně kývl a zase zavřel dveře. „A odkud bereš jistotu, že tihle dva jsou těmi, za které je ty považuješ?“ zeptal se Biggles ostře.

„Můžeš se se mnou vsadit, jestli jsou tohle lupiči, jsem já zas Ikaros! Ale teď vážně... Ohlásili mi je z banky. S tou zásilkou poslali jako doprovod dva strážníky, kteří tu mají zůstat tak dlouho, dokud neodletíme. Seděli v autě, když přijelo. Úředník, který mi předával dodací list, říkal, že nastupovali zároveň s poslední bedničkou. Musel jim odemknout dveře, aby se mohli dostat ven z vozu.“

„Podle všeho by to mělo být v pořádku. Podívej se, tamhleto auto bude asi z banky.“

Netrvalo to dlouho a k hangáru se přiblížilo osobní auto, které zamířilo rovnou k čekajícímu letadlu.

„Jste major Bigglesworth, pane?“ zeptal se uctivě řidič, když auto zastavilo.

„Ano, jsem.“ odpověděl Biggles.

„Mám vám odevzdat tu poslední bedničku. Budete tak laskav a potvrdíte mi, že jste ji přijal?“

Biggles si bedničku pečlivě prohlédl. Když zjistil, že je zapečetěná, podepsal stvrzenku. Pak ještě dohlédl, aby byla uložena k ostatním bedničkám do letadla. Nakonec zaujal své místo v pilotní kabině.

„Motory jsou v pořádku, pane majore.“ volal na něj Smyth.

„Tak řekni těm policajtům, že mohou vylézt – ledaže by se chtěli podívat z výšky na moře.“

Ale strážníci se smíchem vystoupili z letadla a pak se dívali, jak zvolna stoupá vzhůru k nebi.

„Letí za námi Algy?“ zeptal se Biggles Gingera po pár minutách letu.

Ginger vstal ze sedadla, otočil se dozadu a přes ocas letounu pozoroval prostor za nimi. „Ano, vidím ho napravo od nás, právě nabírá výšku,“ odpověděl Ginger. Potom se usadil tak, aby mohl pohodlně sledovat celou oblohu. Měl zůstat na hlídce až do přistání v Paříži.

Pobřeží Francie se objevilo před nimi asi po dvaceti minutách letu. Biggles se právě chystal přiškrtnit plyn a ubrat výšku, kterou si drželi při přeletu nad průlivem. Náhle však zhluboka a prudce nasál nosem vzduch, neboť v něm ucítil něco podezřelého. Rychle se ohlédl po Gingerovi, jenž okamžitě vyskočil a rychle se protáhl do nákladového prostoru letadla. Hned byl zase zpátky v kabině. Zbledl a ječel na Bigglese: „Chytlo nám letadlo! Hoříme!“

Biggles vyhlédl okénkem kabiny dozadu. Jediný pohled mu řekl vše: táhli za sebou – jak princezna na svatbě – dvoukilometrovou vlečku. Hustý, vířící, plápolavý kouř. Než oči mozku vysvětlily, co že je na té svatbě čeká, zapůsobily instinkty skvělého pilota. Biggles strhl letadlo do strmého skluzu po křídle. Řítili se k zemi jako kámen. Dole se jim rozvírala vstříc náruč sladké Francie: hladká, větrem zkadeřená pláž.

„Dostaneš se k hasicímu přístroji, Gingere?“ zeptal se Biggles ostře.

„Nejde to, všude je plno kouře.“ křičel na něho Ginger a při tom se vykláněl z kabiny, aby obhlédl trup zvenku. Ačkoli při tom stál, stál nyní úplně vodorovně.

„Převzmi řízení, udržuj letadlo ve skluzu!“ vyrazil ze sebe Biggles a rychle mu předal řízení. Pokusil se dostat k hasicím přístrojům, zavěšeným na vnitřních stěnách letadla. Hustý a dusivý kouř mu to však nedovolil. Proto se rychle vrátil ke svému sedadlu, znovu si vyměnil místo s Gingerem a převzal od něho řízení.

„Jestli to zvládneme, bude to jenom o chlup.“ prohlásil Biggles stroze a prohlížel si pobřeží, které se rychle blížilo.

„Připrav se, měl bys vyskočit dřív, než narazíme na zem! Dej ale dobrý pozor, aby to nebylo předčasně!“

Ginger přikývl, ale zoufalý výraz v jeho obličeji zůstal i potom.

Po několik dalších vteřin oba mlčeli. Biggles pozoroval zem pod sebou a nervy měl napjaté jako špagáty. Mezi dráty a výztuhami kvílel vítr jak šílený. Biggles se znovu ohlédl, ale plameny, kterých se tolik obával, nebyly vidět ani teď. Letec dobře věděl, že kdyby se oheň objevil třebas jen na jediném místě, rozšířil by se brzy na celý trup a to by byl jejich konec. „Pokud to jenom trochu půjde, pokusím se přistát, musíme letadlo zachránit stůj co stůj.“ vykřikl Biggles. V té chvíli je od země dělilo pouhých šedesát metrů.

Biggles letadlo udržoval ještě vteřinu či dvě ve skluzu po křídle a potom začal povolovat řídicí páku. „Nevyskakuj, dokud ti neřeknu.“ procedil mezi zuby. Neměl dost času ani místa na to, aby Kormorána postavil proti větru. Nemělo smysl snažit se o to. Raději se spustil přímo na písek. Dosedl jedním kolem na zem, druhý bok natočil do větru – a podařilo se!

Dnes tento způsob přistání zvládl ještě dokonaleji než jindy. Bez ohledu na zcela výjimečné okolnosti byl Ginger touto nádhernou ukázkou leteckého umění okouzlen.

Dřív než se letadlo zastavilo, vypnul Biggles oba motory a potom kopl do horního pedálu nožní řídicí páky. Tím se mu podařilo stočit letadlo proti větru. „Pojď, Gingere.“ vyzval Biggles svého společníka a vyskočil na zem. Okamžitě se rozběhl ke dveřím kabiny, ale hustý mrak kouře, který se odtud vyvalil, ho zahnal

zpátky. „U kterého čerta vězí Algy?“ zlobil se Biggles, když rychle, ale pozorně prohlédl oblohu nad nimi.

„Od chvíle, kdy jsme začali hořet, jsem ho neviděl,“ odpověděl Ginger a začal si rozepínat vestu třesoucími se prsty.

V Bigglesově výrazu se náhle cosi změnilo. Zpozorněl, tváří se mihl jakoby záblesk světla. Vrátil se jeden dva kroky zpátky, znovu zhluboka nasál kouř – a plácl se dlaní do čela.

„Už to mám! Přišel jsem na to!“ vykřikl pilot. „U sta hromů, ti chlapi nás ale doběhli. Vždyť je to chlorid zinečnatý. Teď něco uvidíme!“ Biggles se na místě otočil o sto osmdesát stupňů, pravou rukou vytáhl z kapsy pistoli, očima pročesával blízké i vzdálené okolí. Bylo mu jasné, že nepřítel o nich ví a má je na dosah.

Nemusel hledat dlouho. Po pláži se k nim rychle blížil otevřený cestovní automobil, z něhož se nedočkavě vykláněli čtyři nebo pět mužů. Jeden z nich stál vedle řidiče a o přední sklo opíral děsivý kulomet. Biggles ho spatřil až ve chvíli, kdy z ústí jeho hlavně vyšlehl plamen a první dávka pokropila písek kolem ještě dýmajícího letadla. Jedna z kulek zasáhla záhyby Bigglesovy letecké kombinézy. Náraz ho málem povalil na zem, ale Biggles se okamžitě vzchopil a ze všech sil prchal k nízkým křídovým útesům, lemujícím pobřeží. Chytře při tom využil letadla, které mu před příjíždějícím automobilem krylo záda. „Pojď sem!“ volal Biggles na Gingera. „Nechtěj si hrát na Robina Hooda!“ osopil se na něho, když hoch vytáhl pistoli, rozkročil se a čelem vstříc příjíždějícímu nepříteli zaujal postoj střelce. „Můžeš snad s pouhou pistolí vzdorovat kulometu?“ dodával Biggles, když doběhli k nejbližšímu skalnímu útesu, který jim poskytoval jakous takous ochranu před kulkami. Příkrčení pak stoupali příhodnou terénní rýhou ve svahu až na vrchol skály.

Přitom jim několik kulek s hvízdnutím prolétlo kolem hlavy, ale byla to jen střelba nazdařbůh z rychle se pohybujícího vozidla. Nahoře se oba letci přehoupili přes vrchol skály. „Hlavu k zemi!“ nařídil hochovi Biggles a zalehl. Potom si připravil pistoli a pomalu se plazil zpátky ke hraně skály. Ale než se tam dostal, spatřil ke svému nemalému překvapení, že automobil už odjíždí toutéž cestou,

ktehou předtím přijel. Jeden z mužů sedících na zadním sedadle měl ještě na obličejí plynovou masku. Když zahlédl Bigglese, posměšně na něj záával. Biggles zastrčil pistoli do kapsy, protože automobil už byl asi dvě stě metrů od něho a na takovou vzdálenost se přesně střílet nedalo. Na letadle žádné změny neviděl, vypadalo stejně, jako když ho opustili, až na to, že pod trupem na písku ležela jedna bednička. Byla to ta naložená dodatečně – a dosud se z ní kouřilo.

„Jsou opravdu mazaní, Gingere.“ zabručel Biggles zamyšleně a začal sestupovat k pláži.

„A my se teď půjdeme podívat, jestli jsou opravdu tak chytrí, jak si to o sobě myslí.“

Bigglesovi stačil jediný pohled do letadla a rázem se mu ulevilo. Bedničky se zlatem, které byly narovnány v nákladovém prostoru, stály dosud na svém místě, ale podlaha do tajné skryše byla prolomena a uvnitř nebylo nic.

„Teď už můžeme jednoduše rekonstruovat, jaký úskok si na nás vymysleli,“ dodal Biggles. „Tu poslední bedničku vůbec neposlala banka, nýbrž oni. Místo zlata do ní vložili časovanou kouřovou bombu. Byla nařízena tak, aby začala kouřit, až se budeme blížit k francouzskému pobřeží. Tím nás přinutí, abychom jednali tak, jak jsme jednali. Mohli si být jisti, že se zachováme přesně podle jejich představy, ti lotři! Vždyť každý pilot se pokusí, jakmile zjistí, že letadlo hoří, co nejrychleji přistát. A přesně to ti chlapi chtěli: seděli si v autě jako na čekané – a my jsme jim vběhli do rány. Možná měli dvě nebo tři auta rozmístěna podél pobřeží. Z vrcholků skal mohli blížící se letadlo uvidět daleko nad mořem. Také mohli pozorovat, jak z něho vyrazil kouř, kterým směrem klesá a kde přistane. Stačilo jim dojet si pak bez prodlení za námi. Jak prosté a účinné! Teď už to nezměníme, ale i tak by mne zajímalo, jak se ti lotři dověděli o tajné skryši v našem letadle. Vypadá to, že šli najisto: kromě podlahy zůstalo letadlo nepoškozené, neměli potřebu něco ničít... Kdyby nás ale chytili, nepochybuji o tom, že by nás nakonec zavřeli dovnitř a z letadla udělali pořádnou vatru. Ještě štěstí, že jsme utekli – ve skalách by nás nedohonili. Spokojili se s kořistí a rychle práskli do bot.“

„Podívej se támhle! Myslím, že sem letí Algy,“ vyzval Ginger Bigglese, když se nízko nad pobřežím objevilo malé letadlo. „Dal si na čas, ten náš Algy! Opozdil se sice, ale my jsme to přežili – a tak mu odpustíme. Spust’ motory Gingere, ti lotři by se mohli vrátit. Jisté není v našem zájmu, aby nás tu zastihli nepřipravené.“

Ginger se bez odmlouvání vyšvihl do kabiny. V tu chvíli je zřejmě spatřil Algy, provedl pohotový obrat, zakroužil nad nimi a zanedlouho přistál na pláži několik metrů od nich.

„U sta hromů, stýskalo se mi. Kdepak ses nám toulal, hrdino?“ zeptal se ho Biggles, když k nim Algy došel.

„Spěchám vám na pomoc, celou tu dobu. Viděl jsem, jak letíte dolů v plamenech a ani ve snu bych se nenadál, že se dostanete až na břeh. Proto jsem se nepokusil přistát poblíž vás, vždyť moje letadlo nemá plováky. Raději jsem chtěl požádat o pomoc pobřežní policii. Našel jsem nejbližší stanoviště, ale tam už o vás věděli, váš pád k zemi a tu spoustu kouře nemohli přehlédnout. Poslali sem hlídkový člun. Ale řekněte mi konečně, co se vám a letadlu stalo!“

„Obávám se, že teď není pravá chvíle k vyprávění dobrodružných historek,“ odpověděl s nadhledem Biggles. „Měli jsme na palubě kouřovou bombu, to je vše. A teď mě dobře poslouchej! Neuplynulo ještě ani pět minut, co ti lotři odsud odjeli ve velkém otevřeném automobilu. Vidíš, tady v písku jsou dobře vidět stopy jeho kol. Takové vozy, jako je tenhle, se na zdejších silnicích nevyskytují často. Když bez meškání odstartuješ, jistě je brzy z výšky zpozoruješ. Podařili se ti to, sleduj je a drž se jich tak dlouho, dokud nespotřebuješ poslední kapku benzínu. Nesmíš v nich ale vzbudit podezření, že jsou sledováni. Kdyby se ti podařilo vypátrat, kde mají svoje hnízdo, potom bychom jim mohli zasadit pořádnou ránu. Bude-li to ve městě, pokus se přistát co nejbliž. Zjisti, kde to je, a pak mi zatelefonuj do Francouzské banky v Paříži. Kdybys mě tam nesehnal, zavolej detektiva Boulangerera z policejního ředitelství a všechno mu řekni! Teď se ale nezdržuj a leť!“

Algy se beze slova rozběhl ke svému letadlu, v mžiku odstartoval a brzy zmizel z dohledu.

Ani Biggles se již déle nezdržoval, zaujal místo vedle Gingera a odletěl směrem na Paříž. Za necelou hodinu hladce přistáli na letišti v Le Bourget. Automobil, který je měl očekávat, už nikde neviděli. Když se po něm doptávali, zjistili, že nějaký automobil z banky na ně opravdu čekal. Ale protože se dlouho neobjevovali, odejel z letiště zpátky do banky. Biggles tedy odešel telefonovat. O tom, že v Le Bourget skutečně přistáli, musel ředitele banky nejprve přesvědčit a potom ještě počkat, až ředitelův šok z této nečekané zprávy pomine. Dohodli se tak, že banka na letiště okamžitě vyšle automobil s ozbrojeným doprovodem.

„Naše dnešní příhoda bude pro novináře pěkně tučným soustem.“ řekl Biggles a ušklíbl se, když se vracel k letadlu. „Kolik pobřežních hlídek nás asi vidělo, jak letíme k zemi a kouř se táhne za námi? A kdo by je mohl kárat za úsudek, že jsme hořeli? Vždyť totéž jsme si mysleli i my. Pak ještě vyplulo několik člunů, které nás chtěly zachránit, ale vrátily se s prázdnou. Když žádné trosky letadla neobjevily ani pobřežní hlídky, nemůžeme se divit zprávě, že jsme se ztratili v moři. Přesně takhle mi to vysvětloval ředitel banky. Novináři neztráceli čas, zjistili si značku letadla i naši totožnost – a udělali z toho senzaci pro první stránku. Věřím, že ne jeden čtenář zaplakal nad osudem předčasně zahynuvších letců. A tak není divu, že jsem i na tu dálku slyšel, jak se řediteli ulevilo, když pochopil, kdo mu volá. Rachot kamene, který mu spadl ze srdce, musely zachytit i uši burziánů.“

O půl hodiny později se na letišti objevil dodávkový automobil. Tentokrát nešlo o žádnou léčku. Než dojeli do banky, krátil si Biggles dlouhou chvíli čtením novin, které si vypůjčil od jednoho z četníků. Okamžitě po příjezdu na místo byl uveden do kanceláře ředitele. Zastihl ho sedícího u telefonu, dlaň levé ruky položenou na mluvítku.

„Mám na lince kancelář vaší firmy,“ řekl ředitel. „Byli přímo ohromeni, když jsem jim sdělil, že sem přijedete co nevidět. Chtějí si s vámi promluvit. Prosím...“

Biggles uchopil sluchátko a zvolal: „Haló, haló – ano, to jste vy, pane Cronfelte? Bigglesworth. Ano. Všichni jsme v pořádku. Co se

stalo se zlatem? Je tady, právě ho předáváme bance. Ano. Měli jsme cestou malou nehodu... Co je s těmi lupiči? Inu, ti si budou moci nadělat další olovené trubky do zásoby. Tentokrát jsme zlato nechali v nákladovém prostoru a falešné bedničky jsme uložili do tajné skříše... Co říkáte? Ano. Obávám se, že asi i dneska budou zklamáni... ovšem... Ano, vrátíme se co nejdříve. Na shledanou.“

Když Biggles dotelefonoval, setkal se jeho pohled s pohledem Boulangerovým. Detektiv se opíral o římsu krbu, pozorně si našeho hrdinu prohlížel, záhadně se usmíval a jako by chtěl něco zdůraznit, pokyvoval hlavou sem a tam jako nějaká mechanická loutka. „Tak vy jste je tedy – jak se to říká – vy jste je zas doběhl, že ano?“ řekl detektiv potichu, skoro jakoby sám pro sebe.

Biggles se lišácky usmál. „Ano.“ řekl potom, „vypadá to tak. Zdá se, že jsem vyhrál druhé kolo.“

Ale když potom víc než hodinu marně čekali na zprávy od Algyho, lišácký úsměv se z Bigglesova obličeje zvolna vytrácel, následován výrazem starostlivým, ba chmurným. Uplynula další hodina. A pak ještě jedna... Biggles začal rozčileně přecházet sem a tam jako lev v kleci. Tak uběhlo celé odpoledne. Úředníci zavřeli své přepážky a odkráčeli domů. Bigglesovi nezbylo nic jiného, než odejít také a na Laceyovu zprávu čekat někde jinde.

„Tohle se mi vůbec nelíbí.“ zabručel Biggles směrem k Gingerovi, když se usadili v předzahrádce jedné z typických pařížských kaváren a objednali si čaj.

„Něco mi tu nehraje.“

Biggles vstal a našel telefonní budku, aby zavolal kontrolní věž na letišti v Le Bourget. Ale nic nového se nedověděl, žádnou zprávu o malém britském letadle tam neměli. Potom se Biggles spojil s francouzským Aeroklubem a s redakcemi nejznámějších pařížských deníků, opět bezvýsledně. Téměř zoufalý zatelefonoval detektivovi Boulangerovi do pařížské Sureté. Ani tam mu žádné informace o Algyho letadle neposkytli. Měli hlášení jen o těch, která do Paříže létají pravidelně.

„A můžete mi říci, monsieur,“ zeptal se Biggles Boulangera, „kdyby britské letadlo muselo nouzově přistát, dozvěděl byste se o tom?“

„Jistě, naše mezinárodní oddělení by dostalo hlášení.“ odpověděl detektiv pohotově. „Jediná výjimka by mohla nastat v případě, že by se letadlo rozbilo někde v lese a nikdo by to nezpozoroval.“ dodal ještě detektiv.

„Děkuji vám mnohokrát, *m'sieur*,“ odpověděl Biggles a zavěsil.

„Tak co, je něco nového?“ vyptával se starostlivě Ginger, když spolu vyšli na ulici.

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou a řekl: „Nikdo nic neví.“

„Co tedy budeme dělat?“

„Abych ti řekl pravdu, zatím mě nenapadá nic,“ odpověděl mu Biggles. „Určitě nemá smysl nečinně tady dřepět. Raději bychom se měli vrátit. Pokud se Algymu nic nestalo, přiletí dřív nebo později domů i on. Kromě toho, kdyby se náhodou přece jen dostal k telefonu, zastihl by nás spíš na letišti než v bance, ostatně tam už je zavřeno.“

„Souhlasím s tebou,“ řekl Ginger a kývl hlavou. „Nejlepší bude, když přestaneme ztrácet čas a pokusíme se ještě za denního světla doletět do Anglie.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

TŘETÍ „KOLO“

I.

Druhý den ráno těsně po deváté se Biggles hlásil v kanceláři svých zaměstnavatelů. Stellu našel v předpokojí. Měla velkou radost z Bigglesova dalšího úspěchu. Oba společníci také jásali. Cronfelt mu blahopřál opět svým typickým způsobem, totiž s rozpaky nad neobvyklostí Bigglesova postupu. Nakonec ale prohlásil, že se firmě Biggles a spol, podařilo uspokojivě vyřešit problém přepravy zlata leteckou cestou.

Ale Biggles si tím nebyl zcela jist. Nevysvětlitelné Laceyovo mlčení mu dělalo starosti, stáhl se do sebe a byl méně výřečný než jindy. Nechtěl porušit zásadu mlčenlivosti, kterou si stanovil hned na začátku, nikomu, ani svým zaměstnavatelům, se s tím nesvěřil. Jestli se Algymu nic zlého nestalo, nemělo smysl přidělovat starosti ještě někomu dalšímu, a jestli ho potkalo neštěstí, nemohli mu pomoci ani Cronfelt ani Carstairs. A k tomu si Biggles uvědomil ještě jednu věc. Kdyby se jim zmínil o Algyho zmizení, musel by jim vysvětlit, kam vlastně letěl v tom druhém letadle. Vůbec neměl chuť prozrazovat jim, že jejich letadlo přepravující zlato je doprovázeno vojenským jednoplošníkem. Proto raději mlčel, a když odevzdal stvrzenku o předání poslední zásilky zlata, vrátil se na letiště.

„Je něco nového?“ volal na Gingera Biggles, jakmile zabrzdil u hangáru.

„Vůbec nic.“ odpověděl Ginger stručně.

„Telefonoval jsi Boulangerovi?“

„Ano, mluvil jsem s ním vaším jménem, jak jste si to přál. Vzkazuje vám, že zatím nic nového neví. Dal vyhlásit po Laceyovi pátrání. Zjistil, že ve Francii nepřistálo během posledních dvaceti

čtyř hodin žádné britské letadlo vyjma těch, která létají na pravidelných dopravních linkách.“

„To vypadá špatně. Nejspíš musel Algy přeletět francouzskou hranici. Čert ví, jak to dokázal. Asi díky té přídavné nádrži, kterou si před nedávnem dal do letadla namontovat.“

Ginger souhlasně přikývl a řekl: „Ano, Lacey mohl doletět například – do Belgie.“

Biggles zpozorněl a rychle se ho zeptal: „Proč právě do Belgie?“

„Nevím. Možná i někam jinam.“

„Mohl bys mít pravdu, ale nemá smysl o tom spekulovat.“ řekl Biggles stroze. „Naše letadlo je v pořádku? Myslím, že ho brzy budeme potřebovat.“

„Ano, opravili jsme poškozenou podlahu a odstranili jsme tajnou skrýš, která už stejně nebyla tajná.“

„Tak je to v pořádku.“

„Co jste měl na mysli, když jste říkal, že budeme brzy potřebovat naše letadlo?“

„Cestou na letiště jsem si koupil noviny. Stojí tam, že libra klesla, což znamená, že se bude z Anglie odesílat další zlato. Nemýlím-li se, Cronfelt s Carstairsem se ozvou co nevidět, jinak ať se nejmenují Bigglesworth. Ale abych řekl pravdu, žádnou radost z toho nemám. Za prvé bych chtěl zůstat tady a sedět u telefonu pro případ, že se Algy ozve, a za druhé – nechtěl bych se teď znovu setkat s tou bandou lupičů, patrně velmi rozmrzelých z toho, jak jsme je dvakrát za sebou podfoukli. Začíná jít do tuhého. Zůstat teď sám, bez Algyho... nebude to žádná legrace.“

Ginger se zklamaně zeptal: „Jak to sám? Copak tu nejsem já?“

„Tak jsem to nemyslel.“ rychle řekl Biggles. „Nemám chuť letět sám bez doprovodu, zvláště když našemu letadlu chybí výzbroj. Snad bys mohl ty... – Počkej minutku, nech mě přemýšlet!“ dodal Biggles, sedl si na zem a soustředěně se díval před sebe. Pak rychle zvedl hlavu a vážně se zeptal Gingera: „Myslíš, že bys dokázal doletět do Paříže – sám?“

„Jistě.“

„A chceš to zkusit?“

„Určitě.“

„Mohl bys tam letět oklikou – řekněme, že bys přeletěl nad mořem ke Calais a potom bys pokračoval podle kompasu na letiště v Bucu místo v Le Bourget. Buc je poblíž Paříže, ostatně mohu ti to před odletem ukázat na mapě.“

„To bych měl zvládnout, v každém případě se o to alespoň pokusím.“

„Už to mám!“ vykřikl Biggles a radosti doslova nadskočil. „Teď jsem na to přišel! My ty lotry zase podfoukneme. Jdeme na to, Gingere!“ Biggles ho vedl k telefonu, ten ale zazvonil dřív, než k němu došli. Biggles zvedl sluchátko a spiklenecky na Gingera mrkl, když uslyšeli známý hlas. „Výborně... ano... Jsme připraveni.“ řekl Biggles a zavěsil.

„Čekal jsem to. Volali nám z kanceláře,“ dodal Biggles stručně. „Vypadá to, že budeme mít dost napilno. Přihlášily se hned tři firmy. Dvě společnosti posílají po patnácti librách zlata a naše firma přidává zlaté pruty v hodnotě deseti tisíc liber. Dohromady je to pěkná kupa peněz. Carstairs říkal, že nám to všechno přivezou v poledne, což znamená, že si musíme pospíšet.“ pokračoval Biggles a přitom už sahal po telefonu, aby zavolal letiště v Croydonu u Londýna.

„Je to Croydon?“ zeptal se Biggles. „Chtěl bych mluvit s panem Lindsonem ze Svazu leteckých společností, prosím... To jsi ty, Lindy? Ahoj, tady Biggles. Poslyš, Lindy, máš tam nějaké Kormorány, že ano? Mohl bys mi jeden půjčit potřeboval bych ho jenom na den. Ano... Ne, přijedu si pro něj do Croydonu přesně ve čtvrt na jednu. Stačíš ho do té doby připravit? Moc ti děkuji, starouši.“

Když Biggles dotelefonoval, škodolibě se usmál. „Pojď, Gingere!“ vyzval ho. „Teď máš báječnou příležitost ukázat, co dovedeš. Bude to cesta na život a na smrt. Budoucnost firmy Biggles a spol, leží ve tvých rukách. Povezeš zlato v hodnotě čtyřicet tisíc liber do Paříže úplně sám. Jsem si jist, že opět dojde k pokusu o loupež. A proto přichází na řadu naše nová lest. V čem spočívá můj plán?“

Gingerovi se zajiskřilo v očích. „Už mě víc nenapínejte, ven s tím, veliteli! Poslouchám vás,“ zabručel.

„Až budeme mít zlato naložené v letadle, odletíme do Croydonu. Tam ho přeložíme do jiného Kormorána, který by tou dobou měl být připraven, jak mi slíbil Lindy. Já potom odletím do Paříže s prázdným letadlem. Budu se držet naší obvyklé trasy. To znamená, že průliv přeletím někde mezi Dungenessem a Berckem. Ty si vezmeš najatého Kormorána a poletíš také do Paříže, ale se zlatem. Můžeš letět kterýmkoli směrem, ale musíš se držet co nejdál od běžných leteckých cest. Až se dostaneš k cíli, nepřistávej v Le Bourget – leť do Bucu! Tam budeš čekat, dokud za tebou nepřiletím. Zlato neopouštěj ani na okamžik! Když nepřiletím do pěti hodin nebo o sobě nedám vědět, spoj se prostřednictvím některého letištního zaměstnance s Boulangerem. Vysvětli mu, co se přihodilo, a požádej ho, aby ti opatřil bezpečný doprovod do Francouzské banky. Hlavně nezapomeň na stvrzenku! Je ti všechno jasné?“

„Ano, až na to, že nevím, proč poletíte do Paříže s tím prázdným letadlem.“

„Za prvé proto, abych cestou mohl rybařit – víš přece, jak mi to jde, když mám kolem sebe klid – a za druhé proto, aby všechno vypadalo jako obvykle a tudíž nenápadně. Jestliže se nám podaří dopravit náklad tam, kam chceme, nemusí se nikdo dovědět, jak jsme to provedli, leda snad naši lidé, ale ti by zas mohli mít námitky ohledně našich neobvyklých praktik.“

Jistě by si mysleli, že jsem se nadobro zbláznil, když jsem svěřil zlato v hodnotě bezmála čtyřiceti tisíc liber takovému zelenáči, jako jsi ty.“

„A proč mě nenecháte letět s prázdným letadlem?“

„Slušelo by ti víc, kdyby ses tolik nevyptával.“

„Já vím proč. Počítáte s tím, že napadnou vaše letadlo, o kterém si budou myslet, že je naložené zlatem a nejspíš se zří...“

„Ještě slovo a vyhodím tě odtud!“ osopil se na hochu Biggles. „Udělej, co jsem ti řekl!“

„Ano, prosím,“ odpověděl poslušně Ginger.

„To už je lepší. Tak tedy poletíme. Nejprve musíme říci Smythovi, na čem jsme se dohodli, a musíme se také zařídit pro případ, že by volal Algy.“

II.

Když Biggles letěl ve svém vlastním Kormoránu z Brooklandu do Croydonu, byl stále ještě přesvědčen, že lupiči podniknou nový pokus o krádež. Měl pro to několik důvodů. První byl ten, že nynější zásilka měla větší hodnotu než kterákoli z předcházejících. Dále vůbec nepochyboval o tom, že lupiči včas dostali avízo. Věděli-li o minulých zásilkách, tím spíš by je měl jejich informátor – ať už jím byl kdokoli – právě nyní zasvětit do všech podrobnosti, aby mohli dokázat, co opravdu dovedou. Vždyť dnešní kořist by jim bohatě vynahradila dosavadní zklamání. Bigglesovi bylo jasné, že tentokrát bude útok na přepravované zlato veden bez jakýchkoli skrupulí. A přičte-li se k tomu všemu fiasko lupičů z minulých dvou kol, je možné počítat s tím, že nyní budou nejen agresivnější, nýbrž i důslednější.

Jenomže o něco později, při letu z Croydonu na jih, začal Biggles jistotu svého úsudku ztrácet: všude kolem něj se rozprostíralo prázdné a klidné nebe, nic nenasvědčovalo tomu, že by se blížilo nějaké letadlo. „Co když se mýlím?“ napadlo ho. Jen jednou se setkal s dopravním letadlem typu Herakles, patřilo společnosti Imperial Airways. Nejspíš se vracelo z pevniny do Anglie. S pilotem i s cestujícími, kteří zvědavě vyhlíželi z okének, si Biggles vyměnil pozdravy. Brzy nato se objevil Lamanšský průliv a za dalších dvacet minut ho vystřídalo francouzské pobřeží. Biggles mírně sklonil nos svého letounu směrem k zemi, protože chtěl zbytek cesty absolvovat v menší výšce.

A v tu chvíli se vynořil zákeřný nepřítel! Cizí letadlo se v Bigglesově blízkosti objevilo tak náhle, nepozorovaně a lstivě, jako by jeho pilot byl zkušeným válečným veteránem. Stalo se to nad osamělou krajinou na sever od města Beauvais – a první známkou

přítomnosti nebezpečného vetřelce byl štěkot kulometu, ozývající se z bezprostřední blízkosti.

Biggles reagoval bleskově. Pohotový instinkt mu zřejmě zachránil život – ostatně, nestalo se to poprvé. Ještě než dozněla salva prvních pěti kulometných výstřelů, podařilo se Bigglesovi stočit jeho velké letadlo do překrutu. Při tom také získal vteřinu dostačující k tomu, aby zjistil, kdo ho napadl.

Měl ho teď přímo před očima. Byl to dlouhý, štíhlý jednoplošník, tmavohnědý, rychlý a snadno ovladatelný typ. Okamžitě se stočil do nečekaného úhlu a začal stoupat kolmo vzhůru jako svíčka, aby podnikl druhý útok. Ze čtyř bodů kolem motorového krytu vyšlehovaly oranžové plameny a prozrazovaly tak polohu a počet kulometů. Biggles pochopil, že je to pouze otázka času, než některá z kulek, které nyní zasahovaly výztuhu a plátno potahu za sedadlem, najde svůj pevný cíl a způsobí mu vážnou škodu. Samotná střelba Bigglese nijak zvlášť neznepokojovala, vždyť ve válce zažil podobných situací mnoho. Měl ale ryzí a chladný vztek na to, že útočníkovi nemohl odpovědět.

Souboj těchto dvou letadel, obratného jednoplošníku s těžkopádným nákladním dvouplošníkem, by však byl jednostrannou záležitostí vždycky. I kdyby měl Biggles také nějaký ten kulomet, ubránit by se mohl jen náhodou. Když si to Biggles uvědomil, ihned ho napadlo, že banda jeho protivníků musela dobře vědět o doprovodném vojenském letadle, které ho při předchozích letech chránilo – a že si dnes je jistá jeho absencí.

Na základě těchto úvah dospěl Biggles k závěru, že je nutné, aby přistál, má-li si zachránit život. Kdyby letěl se zlatem, rozhodoval by se mnohem obtížněji – a zřejmě by jednal jinak. Protože však s sebou žádné zlato neměl, nechtěl tu hru na kočku a na myš prodlužovat. Dalším kličkováním mohl ohrozit leda sám sebe, ubránit se tím nemohl. Aby dostal letadlo do strmého skluzu po křídle, musel nejprve přiškrtit plyn a potom odsunout řídicí páku od sebe. Teprve pak se podíval dolů, aby si vyhlédl vhodné místo k přistání.

Na první pohled mu bylo jasné, že krajina, která se pod ním rozprostírá, není pro přistání vhodná. Napravo měl les, který směrem

doleva postupně řídl, ale i úplně vlevo stály stromy v četných skupinách. Ještě nebezpečnější byly keřičky vřesu, pokrývající celou plochu pod ním kyprým, ale zrádným, neprůjezdným kobercem. Biggles si vzpomněl, že právě taková vřesová náruč způsobila zkázu jedné známé anglické vzducholodi. Nakonec si všiml jednoho malého pole a rozhodl se přistát na něm, ale Bigglesovi nepřátelé si ho všimli také. Úzkou polní cestou k němu právě směřoval velký automobil.

Skoro automaticky Biggles zdvihl špici letadla vzhůru a chtěl si najít nějaké jiné políčko, jenomže v tomtéž okamžiku se na jeho Kormorána snesla sprška střel z kulometu. Celé letadlo se od ocasu až k vrtuli zachvělo. Biggles se rychle ohlédl a zjistil, že mu jednoplošník sedí těsně za kormidlem. Přimělo ho to, aby se vrátil ke svému původnímu kursu a vyrovnal letadlo nad tím nevábným polem.

Bigglesovi bylo jasné, že se letadlo rozbije, už o několik vteřin dříve, než k tomu skutečně došlo. Byl proti tomu zcela bezmocný. Vítr, který po celou dobu vál rychlostí čtyřicet až padesát kilometrů v hodině, utichl bohužel právě ve chvíli, kdy se kola letadla dotkla země. Biggles pak mohl jen pasivně přihlížet – s pocitem trpkosti – jak se k němu ženou křoviska z druhé strany pole. Kdyby měl dost místa pro manévr, byl by znovu otevřel škrtkící klapku a nabral výšku. Riskoval by novou dávku střel od svého neúporného pronásledovatele, ale ten už za ním nebyl. Lepší je menší srážka s křovisky než srážka s vrcholky stromů při úspěšném stoupání, řekl si nakonec v duchu Biggles. Vypnul zapalování, aby po pádu nedošlo k požáru, a kopl do pedálu nožní páky, čímž se ještě naposled pokusil zachránit letadlo. Ale i to bylo marné. Kormorán se prudce stočil stranou, hned nato však skřípání a praskot prozradily, že se utrhł podvozek. Nos letadla se zabořil do země. Z vrtulí, které se ještě točily, létaly všude kolem třísky. Letadlo zdvihlo ocas a v tichu téměř hrobovém definitivně kleslo na zem.

Biggles vzteky zaskřípal zuby. Vzniklé škody sice nebyly katastrofální, ale stačily vyřadit letadlo z provozu. Jistě bude trvat pěkných pár hodin, než se podaří uvést ho do takového stavu, aby

bylo schopné letu. Také to bude stát hromadu peněz. Biggles neměl žádnou zvláštní radost ani z toho, že pilot malého letadla přistál úplně hladce, rychle se blížil ke Kormoránovi a nesl si v ruce automatickou pistoli. V téže chvíli u něj zabrzdil automobil a dva ze tří mužů, kteří také drželi v rukou pistole, se rozběhli k Bigglesovi. Třetí muž zůstal v autě a zajel až těsně k letadlu.

„Pánové, vysvětlíte mi, co tohle všechno má znamenat?“ zeptal se Biggles lupičů, když k němu přiběhli. Nepředstíraný vztek z něho doslova čísel.

„Nehrajte to na nás, Bigglesworthe!“ vyjel na něj jeden z těch dvou, kteří přijeli autem. Mluvil podivnou angličtinou s prvky jakéhosi amerického slangu.

„Podívejte se, co jste způsobili mému letadlu!“ křičel rozhořčený Biggles a ukazoval přitom na vrak aeroplánu.

„To ještě není nic proti tomu, co uděláme z něj a z vás taky, budete-li se ještě chvíli naparovat!“ vyhrožoval Bigglesovi druhý muž z automobilu.

„Vážený pane, nemylte se, tohle vám jen tak neprojde,“ odporoval mu Biggles. „Opovažujete se střílet do civilního dopravního letadla? Vypukla snad válka?“

Muž, který vypadal jako šéf bandy, pohlížel na Bigglese zlomyslně a povýšeně: „Vaše naparování na nás vůbec nepůsobí, milý Bigglesworthe,“ začal, ale Biggles ho vzápětí přerušil.

„Bigglesworthe! O kom to tu pořád mluvíte?“ zvolal letec, zachovávaje rozhořčený výraz ve tváři. „Kdo to má být – ten Bigglesworth? Já snad?“ ptal se jich udiveně – a při tom s povděkem v duchu sledoval, že jeho nepřátelé ztrácejí původní jistotu.

Pilot jednoplošníku pak cosi řekl těm druhým, mluvil však rychle a navíc šeptal, takže mu Biggles nerozuměl.

„Máš pravdu, zbytečně ztrácíme čas.“ odpověděl mu vůdce bandy a pak se obrátil k Bigglesovi: „Vyndejte rychle to zlato!“

„Zlato?“ zasmál se nechápavě Biggles a vrtěl při tom hlavou. „Co vás to napadá? Zlato v mém letadle? Vy jste se snad všichni zbláznili! Považujete mě za nějakého tajného bankéře?“

Ještě tak potulný majitel zastavárny bych mohl být, to ano, a vy jste k tomu dnes přispěli.“ namítl jízlivě. „No prosím, poslužte si! Můžete si vzít všechno zlato, které tu najdete.“

„Nechte už těch řečí,“ osopil se na Bigglese šéf v náhlém návalu vzteku. Biggles však věděl, co říká.

Šéf namířil hlaveň své pistole na Bigglese, aby nemohl bránit dalším dvěma mužům v prohlédávání letadla. Biggles si je všechny přísně měřil, jiného nemohl dělat nic. Netrvalo dlouho a jeden z hledajících vystrčil hlavu ven. Netvářil se ani trochu přívětivě, a proto Biggles čekal, že se rozpoutá nějaká bouře.

„Tady nic není!“ řekl ten muž skoro omluvně.

„Cože?“ vyštěkl jeho šéf. „Mohl bys mi to laskavě zopakovat?“ Z výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že není schopen ovládnout údiv, a že je rozčilen.

„Je to tak, jak jsem už řekl. Hledali jsme všude – a dost důkladně, ale našli jsme jenom krabičku cigaret.“

„Až si přestanete plést mé letadlo s korzem, doufám, že mi vysvětlíte, co tohle všechno má znamenat,“ skočil mu do řeči Biggles a potom dodal: „Je vám jasné, že teď budete muset zaplatit veškerou škodu, kterou jste způsobili? To letadlo totiž není moje!“

Vůdce bandy si prohlédl poznávací značky na trupu a porovnal je s těmi, které měl poznačeny ve svém zápisníku. „A čím je to tedy letadlo?“ zeptal se hrubě.

„To nevím. Najal jsem si je na dnešní den od jedné společnosti v Hardwicku. Myslím, že se její majitel jmenoval Biggles.“

Všichni tři bandité se mlčky dívali jeden na druhého. Po několika vteřinách se k Bigglesovi obrátili zády a vykročili po hrbolatém poli směrem k autu, jímž před několika minutami přijeli.

„Stůjte, teď nemůžete jen tak odejít a nechat mé tady.“ volal na ně Biggles vzrušeně. „Jak se jmenujete? To mi zaplatíte...“

Vůdce banditů se otočil, zamával ve vzduchu pistolí a výhružně na něho vyjel: „Dokud nebudeme na silnici, neopovažujte se hýbat! Nic proti vám sice nemáme, ale mohli bychom mít, jestli budete ještě chvíli takhle pokračovat.“

Biggles bezmocně pokrčil rameny, ale v duchu se spokojeně pochechtával. Slyšel totiž, jak šéf přikazuje pilotovi jednoplošníku, aby letěl zpátky a pokračoval ve vyhlížení dalšího Kormoránu na trase do Paříže. Ostatní bandité nastoupili do auta, které odkodrcalo po lní cestou k hlavní silnici.

Biggles se díval za odjíždějícím automobilem a usmíval se pod fousy. Tady už neměl co dělat. Musel teď najít nějakou vesnici. Než došel do nejbližší vsi, trvalo mu to půl hodiny, dalších dvacet minut musel čekat na telefonní spojení s výrobcem Kormoránů v Londýně.

„Budou sem muset zaletět mechanici.“ řekl Biggles vedoucímu. „Kůlnička na dříví z něj sice není, ale potřebuje úplné nové vrtule a podvozek. Náběžná hrana jednoho konce křídla je trochu ohnutá, a to je tak zhruba všechno. Nejlepší by bylo, kdyby vaši lidé mohli přiletět teď hned a vzít součástky s sebou. Dnes by stihli opravit to nejnutnější. Zítra ráno by se mohli vrátit a dokončit drobnější opravy. Já tady zůstat nemohu, musím neprodleně odjet do Paříže.“

Biggles přesně popsal, kde se havarované letadlo nachází, a zavěsil. Potom dojednal s velitelem místních četníků, aby za skromnou odměnu na letadlo trochu dohlédli, než přiletí opravářská četa z Londýna.

Teď už zbývalo jen najmout si auto, které by ho zavezlo na železniční stanici do Beauvais. Se zakoupenou jízdenkou nasedl do vlaku a uháněl do Paříže. Pozdě odpoledne vystoupil na nádraží Gare du Nord. Před nádražím si najal taxi, které ho zavezlo na letiště v Bucu. Bedničky se zlatem se právě nakládaly do bankovního vozu pod bedlivým dozorem Gingera, Boulangerera a dvou tajných policistů.

Ginger přivítal Bigglese zvesela, ale malý francouzský detektiv si ho měřil podezřívavě.

„Tak vy jste to zase přivezl,“ podotkl detektiv a varovně dodal: „Ale nemusel byste zvítězit pokaždé, to snad připustíte? Myslím, že už je na čase, abychom celý případ převzali do svých rukou, co říkáte?“

„Vy si to můžete převzít do svých rukou, kdy chcete,“ odpověděl mu Biggles vesele. „Příště byste na ty lupiče mohli

rovnou poslat letku stíhaček, aby si to s nimi rozdaly. Já bych měl z doprovodu vašich letců radost, o tom vůbec nemusíte pochybovat!“

„Ba ne, to není práce pro vojenské letectvo, ale pro policii,“ namítl detektiv.

„Nevím, nevím,“ odpověděl zamyšleně Biggles.

Cestou do banky, která zůstala otevřena tak dlouho do večera jen proto, aby mohla zlato převzít, vyprávěl Biggles Boulangerovi všechno, co se mu přihodilo.

Když Biggles své vyprávění skončil, detektiv si trochu povzdechl a bystře podotkl: „Bohužel se obávám, že sídlo té bandy ve Francii nenajdeme.“

„V tom s vámi naprosto souhlasím,“ odpověděl Biggles, právě když automobil zastavil před Francouzskou bankou.

Zlato bylo bez prodlení vyloženo a Biggles jako obvykle obdržel stvrzenku. Když poděkoval detektivovi za pomoc, odjel na letiště v Bucu. Tam na něj čekal Ginger s vypůjčeným Kormoránem. „Vypadá to, že jsme vyhráli i třetí kolo,“ usmál se Biggles a zaujal místo v kabině vedle Gingera.

„Ano.“ souhlasil Ginger, „ale to ještě neznamená, že se ti lotři vzdají. Myslím, že se blíží doba, kdy si to s námi budou chtít vypořádat.“ V té chvíli Ginger nemohl tušit, jak se blíží pravdě.

Biggles se usmál trochu nakřivo. „Obávám se, že máš pravdu!“ řekl a jeho poslední slova zanikla v hluku startujícího letadla.

Když Kormorán klesal nad přistávací plochu v Hardwicku, bylo už podvečerní šero. Opatrně dojeli až k hangárům. Těsně před nimi uviděli elegantní černobílý letoun, třisedadlového Sokola. Byli tím překvapeni.

„Vypadá to, že máme návštěvu,“ řekl Biggles Gingerovi, jenž si přes sklo kabiny zvědavě prohlížel cizí letadlo.

„Je tady nějaká dívka. Vidím, jak hovoří se Smythem.“

„Dívka! U sta hromů! Máš pravdu! Pro kristapána, vždyť je to Stella Carstairsová.“

Ginger se zkoumavě podíval na Bigglese a podotkl podezíravě: „To jsem nevěděl, že vy dva se navštěvujete.“

„Ani já jsem to nevěděl,“ prohlásil Biggles a vypnul motor. „Je něco nového?“ zeptal se tiše mechanika, který právě přibíhal, aby zatlačil letadlo do hangáru.

„Vůbec nic, pane majore.“

„V pořádku. Zatáhni letadlo dovnitř, Smythe, buď tak hodný! Chtěl jsem se tě ještě zeptat, říkal jsi něco slečně Carstairsové o panu Laceyovi?“

„Nic, pane majore. Popravdě řečeno, slečna sem přiletěla teprve před několika minutami.“

Biggles kývl spokojeně hlavou. „Dobrý večer, slečno Carstairsová,“ pozdravil hned, jak vystoupil z letadla. „Co vás sem přivádí?“

„Dnes bylo tak krásně, že jsem neodolala. Musela jsem se proletět,“ odpověděla dívka vesele a vyšla Bigglesovi naproti.

„Nevěděl jsem, že máte letadlo.“

„Ještě včera jsem žádné neměla. Vždycky jsem si přála nějaké mít, a když nám tak skvěle vyšel obchod s akciemi, otec mi dovolil koupit tenhle jednoplošník. Že je pěkný? I když není zcela nový.“

„To bych řekl,“ souhlasil Biggles a pozorně si ho prohlížel. „Mám pocit, že to letadlo odněkud znám, barvy i značky jsou mi nějak povědomé.“

„Nepochybně. Tohle letadlo patřilo panu Briggsovi, kterému se v něm podařilo minulý měsíc překonat rekord při letu do Austrálie. Letadlo zatím vypadá tak, jak vypadalo, když s nim létal Briggs – má speciální nádrže na dlouhé lety, ale já bych ho chtěla upravit tak, aby mělo normální vybavení. Proto mi ho prodal za sníženou cenu. Bude si teď kupovat něco většího.“

„Jistě. Je od vás hezké, že jste nás přijela navštívit.“

„Naopak. Potěšení je na mé straně.“ usmála se dívka, ale náhle se její chování změnilo. „Tak co?“ vyhrkla, a Biggles si všiml, že malinko zbledla.

„To vypadá jako otázka,“ poznamenal Biggles jakoby nechápavě.

„Co se vlastně stalo?“

„Nic zvláštního.“

„A kde je zlato?“

„Je v bance. Kde jinde by mělo být?“

Stella se na Bigglese podívala udiveně a zvolala: „Mluvíte pravdu?“

Biggles se zatvářil uraženě. „Milá slečno Carstairsová, jaký bych mohl mít důvod k tomu, abych vám lhal?“ řekl vyčítavě.

„A co se stalo s tím rozbitým letadlem? Tady se říká, že jste byl sestřelen.“

„A kdopak vám to řekl?“ zeptal se pohotový Biggles.

„To přesně nevím, ale snad mi to řekl otec. Ostatně, noviny jsou toho také plné. Vždyť to je už třetí pokus o loupež zlata během jednoho týdne. A novináři se činí. Ale zdá se, že nikdo pořádně neví, co se vlastně stalo, takže jednotlivé zprávy si navzájem odporují. Dopisovatelé francouzských novin tvrdí, že z vašeho letadla se stal vrak. Opravdu, jeho fotografii jsem viděla v jednom večerníku.“

„Je to možné?“ Biggles se opravdu bavil, neboť si uměl představit, do jaké míry se novinářské zprávy o takovéhle události mohou lišit od skutečnosti. „No, vidíte, a já jsem tady, živý a zdravý, a dokonce i se stvrzenkou.“ culil se Biggles. „A to je to hlavní, že jsem tady, nebo ne?“

„Poslyšte, majore Bigglesworthe, vy někdy dovedete člověka otrávit,“ řekla mu dívka rozmrzele.

„Jo mě opravdu mrzí. Ale snad tady nebudeme stát! Pojd'te dovnitř! Žijeme tu sice tak trochu v polních podmínkách, ale jinak tu máme celkem pohodlí.“

„Proč mi nechcete říci, co se přihodilo?“ naléhala dívka na Bigglese, když vcházeli do hangáru.

„Nevidím důvod, proč bych vám to měl říkat,“ namítl letec.

„Stejně to musíte říci mému otci a panu Cronfeltovi.“

„Co tedy ode mne chcete?“

„Oba pánové jistě čekají na vaše zavolání.“

„V tom případě bych asi udělal nejlépe, kdybych jim zatelefonoval.“

„Ale vždyť je pozdě, v kanceláři už nikdo není. Mohl byste snad zavolat Cronfeltovi do bytu. Tady máte číslo telefonu. Otcí to povím sama, až se vrátím domů.“

„Děkuji. Abych nezapomněl, kde vlastně máte hangár?“

„V Hestonu. Proč se ptáte?“

„Protože si myslím, že je nejvyšší čas, abyste se vypravila na zpáteční cestu. Už se stmívá, chápete?“

„Vypadá to, že se mě chcete co nejrychleji zbavit.“

„Vůbec ne, spíš bych se nerad dověděl, že jste své krásné letadlo rozbila nebo že jste si zlámala vaz při pokusu o noční přistání.“

„Děkuji vám za vaši péči. Je od vás opravdu hezké, že o mě máte takovou starost.“

Biggles bezradně pokrčil rameny a tázavě se podíval na Gíngera, neboť ženská mentalita byla jednou z věcí, jimž vůbec nerozuměl. „No tak dobře, jak vidím, nedá se nic dělat. Zavolám Cronfeltovi,“ zabručel a sáhl po telefonu. Ale ještě než se stačil dotknout sluchátka, telefon zazvonil sám.

„Hm, to bude asi Cronfelt,“ podotkl Biggles a uchopil sluchátko. „Haló, ano? Haló!“

„Máte tady Brusel, mluvte, prosím!“ ozval se lhostejný hlas telefonistky.

„Ano, děkuji, spojte mě!“ odpověděl Biggles a potom hlasitě zvolal: „Haló! Tady je Bigglesova letecká společnost.“

„Mohl bych mluvit s majorem Bigglesworthem, prosím?“ Podle hlasu Biggles okamžitě poznal, o koho se jedná. Byl to tentýž člověk, který ho varoval, aby nepřijímal Cronfeltovu nabídku. Hlas měl sice zdvořilý, ale úsečný.

„U telefonu Bigglesworth!“ odpověděl Biggles stručně.

„Ach, to jste vy, dobrý večer –“

„Navrhuji, abychom přešli bez zbytečných průtahů rovnou k věci,“ řekl Biggles stroze.

„Jistě,“ zněla pohotová odpověď. „Budu tedy stručný. Situace vypadá následovně: asi byste rád věděl, co se přihodilo vašemu společníkovi. Nemusíte se nijak znepokojoval, protože u nás se mu

nestane nic zlého. Necháme si ho u nás tak dlouho, dokud nám na oplátku neprokážete jednu malou službu.“

„Pokračujte!“ vybídl ho Biggles.

„Nuže. Zítř ráno budete požádán, abyste dopravil velmi cennou zásilku diamantů do Amsterdamu.“ pokračoval muž na druhém konci mezinárodního kabelu. „Neodevzdáte ji v Amsterdamu, nýbrž předáte ji nám. Jestliže to neuděláte, riskujete, že svého mladého přítele už nikdy neuvidíte. Vyhovíte-li nám, vrátíme vám ho. Něco za něco!“

„A jak si představujete předání těch diamantů?“ zeptal se nevrle Biggles.

„Poletíte směrem na Brusel a přistanete s letadlem na velkém poli tři kilometry jižně od města. Tam na vás budou čekat naši lidé a zásilku si od vás převezmou. Jak vidíte, je to docela jednoduché.“

„A jakou historku si mám vymyslet pro své nadřízené, až se vrátím do Londýna?“

„To už není moje starost. S tím si budete muset nějak poradit sám. Protože se čas, který jsme měli rezervovaný na náš hovor, chýlí ke konci a každou chvíli bychom mohli být přerušeni, rád bych věděl, jestli s vámi můžeme zítř počítat.“

„Můžete!“ odpověděl Biggles chladně.

„To jsem opravdu rád. Očekával jsem, že pro nás budete mít pochopení. Dobrou noc.“

Biggles zavěsil a telefonní přístroj od sebe odstrčil co nejdál. Strnule seděl ještě dost dlouho po tom, co poslední věta záhadného muže z Bruselu dozněla. Pak ale jakoby z velké dálky zachytil pohled slečny Carstairsové. Úplně totiž zapomněl, že ještě neodešla.

„Můžete mi říci, co se děje?“ zeptala se ho tiše.

„Ale... nic zvláštního.“ odpověděl Biggles vesele.

„Mně však připadá, že výraz vašeho obličeje říká něco docela jiného než vaše slova.“

„I kdyby to tak bylo, nikdo vám nedal právo, abyste mě vyšetřovala!“ ohradil se Biggles a vstal od stolu.

Stella k němu popošla a položila mu ruku na rameno.

„Nechcete mi říci, co se přihodilo?“ zeptala se ho.

„Vidím, že vás něco trápí. Já jsem to poznala dokonce už předtím, než zazvonil telefon. Nemá to něco společného s vaším přítelem, panem Laceyem?“

„Možná.“

„A kde je teď?“

Biggles chvíli přemýšlel a potom se podíval dívce zpříma do očí. „Je v zajetí. Padl do rukou našich nepřátel.“ řekl tiše.

Stelle to na chvíli vyrazilo dech. Potom řekla pomalu: „Aha. A co s tím budete dělat? Máte nějaký plán?“

„Co chci podniknout? Zatím vůbec nic. Ono se totiž ani nic dělat nedá, leda čekat. Lacey může být kdekoli v okruhu dvou tisíc kilometrů. Avšak nepochybuji, že se dříve či později s těmi vrahy setkám. Pokud zjistím, že Algymu zkřivili na hlavě jediný vlas, bude s nimi zle.“

„O tom vůbec nepochybuji.“ odpověděla dívka plaše. „Dáte mi vědět, kdybyste ode mě něco potřeboval? Už jste pro nás tolik udělal, ráda bych vám to nějak oplatila.“

„Ovšem,“ usmál se Biggles. „Mám k vám jednu prosbu, neříkejte nic o našem rozhovoru svému otci ani panu Cronfeltovi!“

„Proč jim o tom nemám říkat?“ chtěla vědět Stella, když se blížili k vratům hangáru.

„Mám pro to několik důvodů. Jeden je, že by to narušilo jejich důvěru ve firmu Biggles a spol.“

„Chápu vás. – Proboha!“ zvolala dívka, když došli ke dveřím. „Je hrozná tma! Jako v pytli.“

„Máte pravdu. Varoval jsem vás, to přece víte.“

„Ano, skutečně jste mě varoval. Mně to ale nevadí. Mohla bych tady nechat své letadlo do zítřka? Ráno bych si pro ně přijela.“

„Samozřejmě. Nechte si ho tady. Rád bych vás teď odvezl domů, ale přiznám se, že na mě čeká ještě plno věcí, které musím vyřídit a...“

„A tedy...?“

„Nejraději bych se odtud nehnul ani na krok. Je sice pravda, že Ginger a Smyth mohou na všechno dohlédnout, i beze mne, ale za

situace, ve které se nyní naše firma nachází, očekávám události nepředvídatelné – a chci na ně reagovat osobně.“

„Pochopitelně... zůstaňte tady! Já se domů dostanu bez problémů sama. Vezmu si taxi. Jezdí jich tu dost.“

Biggles dívku doprovodil na parkoviště před letištěm, a teprve když se ujistil, že bezpečně sedí v taxíku, vrátil se rychle do hangáru. Hned zavolal Gingera a Smythe.

„Ti gauneři chytili Algyho!“ řekl jim rozčileně.

„Tušil jsem to,“ zabručel Ginger. „Alespoň tedy víme, že je naživu. Začínal jsem mít obavu ze zprávy o těžké havárii, při které pilot zahynul.“

„Jen počkej! To není všechno.“ A Biggles jim několika větami vyložil obsah telefonického ultimata, které před chvílí dostal.

Gingera drzost lupičů rozčílila tak, že by očima metal blesky, kdyby to dokázal.

„Udělal si z něj rukojmí,“ řekl rozhněvaně. „Co chcete dělat?“

„Počkáme do zítřka, abychom zjistili, jestli ti lotři měli pravdu. Budeme-li skutečně požádáni, abychom převezli zásilku diamantů, je jasné, že o každém našem pohybu vědí dříve, než k němu skutečně dojde. Zdá se, že i o obchodech Cronfelta a Carstairse vědí mnohem víc než my všichni dohromady.“

„Máte pravdu. Vědí opravdu příliš mnoho.“ souhlasil Ginger. „Ale dejme tomu, že o přepravu té zásilky budeme skutečně požádáni, co potom?“

„Poletím do Bruselu a předám diamanty těm zlodějům.“ odpověděl Biggles prostě. „I kdyby měly cenu padesát tisíc liber, co je to ve srovnání s Algyho životem?“

„Nic. Samozřejmě, že nic,“ prohlásil důrazně Ginger.

„Vidíš...“ začal Biggles, ale přerušil ho zvonící telefon. „Vsadil bych se, že je to Cronfelt.“ řekl nevzrušeně a sáhl po sluchátku. „Haló! To jste vy, Cronfelte, právě jsem se chystal, že vám zavolám, dobrý večer! Ano, cestou jsme měli malou nepříjemnost, ale vyprávět vám o ni budu někdy jindy... cože? Ne, zlato jsme bez potíží dopravili do banky. Zítra ráno vám přinesu stvrzenku. Že mám štěstí? To jistě. Mám velké štěstí... Co prosím?“

Ginger, který mohl Bigglese pozorovat zblízka, si všiml, jak se mu v obličejí napínají svaly. „Co říkal?“ zeptal se ho Ginger, jakmile zavěsil sluchátko.

Biggles otevřel pouzdro na cigarety, jednu si vzal a mechanicky ji sklepl o víko pouzdra. „Cronfelt říkal, že obdržel zásilku diamantů, které mají být zítra ráno dopraveny do Amsterdamu... Zítra ráno,“ zopakoval si ještě jednou Biggles.

„A vy s nimi poletíte – do Bruselu?“

Biggles přikývl.

„Mám letět s vámi?“

Biggles se podíval na Gingera a řekl mu rozhodně: „Nikoli. V žádném případě. Tuhle záležitost musím vyřídit sám.“

KAPITOLA PÁTÁ

CO SE PŘIHODILO LACEYOVI?

Biggles dal Algymu za úkol sledovat automobil, který je přepadl na pobřežní pláži, a pokusit se vypátrat, kde ta zločinecká banda sídlí. Nenapadlo ho ale, že pronásledování by mohlo trvat nějak zvlášť dlouho.

Lacey hned po startu vystoupal do výšky šest set metrů a okamžité spatřil automobil, který se už rychle vzdaloval od pobřeží a blížil se k malé rybářské vesničce, postavené na hraně křídových útesů. Algy mohl bez obtíží sledovat, jak se auto proplétá křivolakými uličkami. Bylo mu jasné, že on sám se musí chovat tak, aby nepřátelé nevytušili souvislost mezi ním a Bigglesem. Proto zachoval svou původní rychlost i směr letu a pozoroval lupiče z bezpečné vzdálenosti.

Nepřátelský vůz nejprve překonal mírný kopec, potom projel ostrou levotočivou zatáčkou a nakonec vjel na hlavní silnici, jež v těchto místech vedla podél skalních útesů. Když byla silnice volná, řidič zřejmě sešlápl plyn až k podlaze, protože auto začalo uhánět přesně tak, jak to známe z gangsterských filmů. Zpočátku se zdálo, že míří ke Calais, ale těsně před městem vjelo do pravotočivé zatáčky a tak se ocitlo na jiné silnici, jejíž konec se ztrácel kdesi v nedohlednu.

Algy udržoval kurs letadla podle směru jízdy sledovaného automobilu. Z výšky měl dokonalý přehled o každém jeho pohybu. Nemusel mít obavy, že by mu snad nestačil. Měl spíš problém opačný – neuletět mu. I když letěl nejpomaleji, jak mu to letadlo umožňovalo, stále byl rychlejší než auto a získával nechtěný náskok. Musel proto chvílemi udělat pár oblouků, aby automobil neztratil z dohledu. Za celou tu dobu zkrátil svůj pečlivě udržovaný odstup jenom jednou. Bylo to před jakousi vesnicí. Algy nechtěl lupiče ani na chvíli spustit z očí, neboť hrozilo, že by mohli vjet do průjezdu nějakého domu nebo se ztratit mezi jinými vozy.

Jízda už trvala víc než hodinu a auto ještě ani jednou nezastavilo. Algy se pokoušel uhodnout, kam mají namířeno. Jednu chvíli si začal myslet, že jedou do Paříže, ale když z hlavní silnice vedoucí na Paříž odbočili na jinou, jež se stáčela více na východ, bylo zřejmé, že se mýlil. Pátral v paměti, aby si vybavil nějaké významnější město ležící tímto směrem, ale nemohl si na žádné vzpomenout.

Po uplynutí další hodiny začala Algyho znepokojovat obava z toho, že mu dojde benzín. Měl sice v letadle zabudovanou ještě jednu přídatnou nádrž, kterou si tam dal zamontovat právě pro takovýchle případy, ale ani tak neměl jistotu, jestli mu benzín bude stačit. Když automobil nakonec zastavil, Algy si toho nejprve vůbec nevšiml a letěl ještě asi o pět kilometrů dál. Teprve potom si uvědomil, co se stalo. Zjistil, že auto zastavilo blízko odbočky k velkému poli. Z automobilu rychle vyskočili dva muži. Algy byl zvědav, co budou provádět. Nemohl věřit svým očím, když zjistil, že oba muži běží vstříc blížícímu se letadlu. Tento překvapivý fakt změnil ráz celé situace. Algy s takovou možností nepočítal, ale když chvíli pozoroval, jak lupiči nakládají do letadla bedničky s domnělým zlatem, připustil, že na tom vlastně nic divného není. Teď měl dvě starosti: bude-li mu benzín stačit ke sledování lupičů při letu a bude-li jeho letadlo dost rychlé. Biggles mu nařídil, aby nepřítel nespustil z očí, a tak se rozhodl dodržet velitelův příkaz i za tu cenu, že bude riskovat nouzové přistání někde na poli.

Nemusel si dlouho lámat hlavu nad tím, co asi se bude dít dál. Bedničky se zlatem se překládaly do letadla – a to znamenalo, že jejich konečný cíl je ještě daleko. Nejspíš se posádka automobilu rozdělí na dvě části. Dva muži zřejmě byli určeni k tomu, aby doprovázeli zásilku, a jeden měl odjet s automobilem do garáže, ale mohl by ho odstavit i na nějakém parkovišti v nepříliš vzdáleném městě. Algy měl na vybranou. Mohl sledovat buď letadlo, nebo automobil. Bylo mu jasné, že sídlo gangu může objevit jedině sledováním „zlata“.

Všechny další události probíhaly přesné tak, jak Algy předpokládal. Jeden muž nasedl do automobilu a rychle s ním odjel.

Druzí dva nastoupili do letadla, které se okamžitě vzneslo. Zamířilo na východ.

Algymu se pronásledování letadla zamlouvalo, zvláště když zjistil, že je schopen s ním držet krok, ačkoli měl strach, že by mu mohl dojít benzín dřív, než přistane.

Uplynula hodina a jednoplošník stále letěl ve stejné výšce. Od původního kursu se neodchýlil ani o metr. Z toho se dalo usuzovat, že se k cíli ještě nepřiblížili. Algy se již před hodnou dobou vzdal úmyslu sledovat na mapě trasu, po které letěli. Krajina pod nimi měla převážně zemědělský ráz, tu a tam byla protkána lesíky, tak četnými a členitými, že nebylo možné najít je na mapě. Malé osady se střídaly s městy a železnice se silnicemi tak rychle, že mu nemohly posloužit jako orientační body. V jedné věci měl Algy štěstí. Na obloze nebyl jediný mrak, jenž by mu znesnadňoval sledování jednoplošníku nebo pozorování krajiny.

Lacey předpokládal, že mu v hlavní nádržce zbývá již jen posledních pár kapek benzínu, a tak ho ani moc nepřekvapilo, když po několikerém vynechání motor definitivně zhasl. Potom Algy přepnul na spádovou nádržku, kde měl ještě několik litrů paliva. V nejlepším případě mu benzín mohl stačit asi tak na patnáct minut letu.

Lacey nyní počítal každou minutu a s rostoucí nervozitou zjišťoval, že krajina pod ním je pro přistání čím dál tím nevhodnější. Větší část půdy byla využívána k pěstování vinné révy. Algy uvažoval o možnosti přistát, naplnit nádrže benzínem a pustit se za letadlem v tom směru, v němž dosud letěli. Náhle byl ve svých úvahách přerušen. Jednoplošník před ním se naklonil předkem dolů a klouzavým letem se chystal k přistávacímu manévru. Přesně v té chvíli Algymu zhasl motor. Letadlo se nacházelo příliš nízko nad zemí, asi šest set metrů, a tak měl Algy dost málo času pro hledání místa, kam přistane. Nedaleko spatřil malou osadu, nad níž se tyčil do výšky mohutný hrad. Všude kolem byly vinice, znamenající pohromu, kdyby se pokusil přistát mezi nimi. Nakonec přece jen vhodné místo objevil. Klouzal směrem k němu a přitom si všiml, že

letadlo lupičů zmizelo za alejí mohutných stromů, lemujících cestu k vesnici.

Pole, jez si Algy vybral, bylo spíše pasekou mezi dvěma lesy než otevřenou mýtinou. Bylo úzké a dlouhé, ale naštěstí leželo v protisměru k pravě vanoucímu větru. Mělo ještě další dvě přednosti: bylo rovné a mělo přijatelný povrch. Tak to alespoň vypadalo z výšky. Algy nejprve vykroužil zatáčku ve tvaru písmene S a potom opatrně klouzal po křídle, aby letadlo dostal do středu paseky. Ačkoli měl vrtuli úplně nehybnou, podařilo se mu přistát bezvadně.

Teď musel jednat rychle. Rozhodl se, že nejprve zjistí, ve které části Francie se nachází. Za druhé chtěl dojít do nejbližší vesnice a pokusit se o telefonické spojení s Bigglesem. Za třetí – a to mu připadalo nejobtížnější – chtěl koupit benzín do prázdných nádrží, alespoň tolik benzínu, aby se dostal na nejbližší letiště. A nakonec mu zbývalo pustit se do pátrání po tě bandě zločinců. To bylo pořadí úkolů, které si Algy stanovil. Aby neztratil ani chvilku času, pustil se okamžité do řešení prvních dvou úkolů. Rozhodl se, že letadlo nechá stát tam, kde přistál, svlékl si leteckou kombinézu a hodil ji do pilotní kabiny. Potom rázně vykročil směrem k vesnici.

Slunce páliło, a tak se Algy raději držel ve stínu stromů. Doufal, že po cestě objeví nějakého venkovana, od něhož by mohl získat nějaké informace o tom, kde se nachází. Ale zdálo se, že krajina je opuštěná. Za chvíli spatřil dva muže v uniformách. Z dálky mu připadali jako lovci. Seděli na vyvýšenině nad potokem. Avšak bylo to na druhém břehu a Algymu se nechtělo k nim brodit. Proto si jich nevšímal a raději se vydal do vesnice.

Než do vsi došel, uběhla celá hodina. Byl z toho mrzutý, protože nechtěl ztratit kontakt s lupiči. Celý zpocený a uprášený kráčel po jedné z ulic a zvědavě si prohlížel zanedbané obchody a zašlé okenní rámy. Pocit úlevy, jenž se dostavil, když vstoupil do vesnice, nyní vystřídala obava, protože zjistil, že všechny nápisy jsou v holandštině nebo v jiné podobné řeči. Po francouzštině bohužel nikde ani stopa.

„Kriste pane,“ zvolal v duchu Algy, jehož se zmocnilo zděšení, „vždyť já jsem přistál někde v Belgii nebo dokonce v Holandsku.“

Ten objev Algyho ohromil. Na chvíli zůstal stát a rozhlížel se kolem sebe pozorněji než dříve. Ocítl se v nečekané situaci a potřeboval se s ní nějak vyrovnat. Překvapilo ho zvláštní ticho, jež zde panovalo. Bylo v něm cosi zlověstného, bylo to ticho, jaké bývá před bouří. 1 přes vedro cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Jedinou živou bytostí, kterou tu Algy spatřil, byla černá kočka, jež seděla na prahu a smutně ho pozorovala.

Když Algyho napadlo, že lidé z vesnice možná pracují na vinicích nebo odpočívají ukryti někde ve stínu, opustil ho všechen strach, který se ho před chvílí zmocnil, a dal se do hledání poštovního úřadu. Jednou nebo dvakrát měl pocit, že zahlédl, jak ho škvírami v okenicích sledují čísi oči.

„Co to je za zvláštní lidi?“ zabručel si Algy potichu pro sebe.

Zanedlouho se z jedné postranní uličky vynořili dva muži v uniformách s puškami přes rameno. Beze slova zamířili přímo k němu. Algy začal mít neblahé tušení. Jak se později ukázalo, jeho obavy nebyly liché.

„Alespoň se budu moci zeptat, kde to jsem,“ pomyslel si Algy a počkal, až ti dva dojdou k němu.

Pokoušel se vybavit si nějaká holandská slova, ale než stačil promluvit, jeden z mužů ho povýšeně oslovil.

Algy zavrtěl hlavou a řekl: „*No comprenéz.*“^{*/} Měl při tom pocit, že ze sebe dělá šaška.

„Englaender – ja?“^{**/}

„Yes – oui – English –“^{***/} přikývl důrazně Algy.

Muž v uniformě řekl cosi rychle druhému muži a potom se spolu začali o něčem radit. Algy jim nerozuměl ani slovo.

„*Vy mít pas?*“ zeptal se Laceye první muž tak vyzývavě, že Algy zatoužil dát mu pořádnou ránu pěstí.

„Ztratil jsem ho – *perdu – tombé* – rozumíte.“ odpověděl a při tom gesty ukazoval, jak mu pas vypadl z kapsy.

^{*/} Ne (angl.) porozumíte (franc.).

^{**/} Angličan – ano? (něm.)

^{***/} Ano (angl.) – ano (franc.) – Angličan.

Muž v uniformě neprojevil ani trochu pochopení pro humor, jež Algyho pantomima obsahovala.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptal se podezíravě.

Algy pochopil, že se ocitl na nebezpečné půdě a začal rychle přemýšlet. Bylo mu jasné, že letadlo, které sledoval, musí být nedaleko a oba muži o něm vědí. Vědí ale, že také on přiletěl letadlem? V každém případě bude potřebovat benzín – a bude-li ho tu kupovat, nemělo by smysl zatajovat, jak se sem dostal. Proto se Algy rozhodl, že bude mluvit pravdu.

„Přiletěl jsem letadlem, *par avion...*“, vysvětloval Algy a rozpažil ruce, aby předvedl křídla. K tomu celkem zdařile napodobil zvuk motoru.

Muž vážně pokýval hlavou. „Pojďte se mnou!“ řekl mu přísně a vedl ho neznámo kam.

Několik minut tak spolu šla tato podivná trojice, až se zastavila před malým opuštěným domkem. Ten, který vypadal jako velitel, vytáhl z kapsy klíč, otevřel dveře a vyzval Laceye, aby vešel dovnitř.

Algy ho skoro bezmyšlenkovitě poslechl, ale jakmile překročil práh a zapadly za ním dveře, instinktivně skočil zpátky ke dveřím a příšerně při tom zaklel. Bylo pozdě! Dveře byly zamčené! Dlouho na ně nechápavě zíral, ale když zjistil, že okna mají mříže, pochopil všechno.

„Hrom do toho! Ti šílenci mě strčili do basy,“ zavrčel Algy a dal se do křiku: „Haló, haló!“ Když slyšel, jak se kroky vězňů vzdalují, začal k tomu zuřivě bušit do dveří. Ale neozvala se žádná odpověď. Algy skřípal vztekem a zlostí zuby, ale nezbývalo mu nic jiného, než se uklidnit a celou věc si pěkně promyslet. Posadil se k tomu na jakousi desku, jediný kus nábytku v té místnosti, asi to měla být postel, ale bez matrací a bez příkrývek.

Seděl tam dost dlouho a upřeně se díval na zamčené dveře před sebou. Vypadalo to, že nemůže pochopit význam toho, co se stalo. Ani jednou ho nenapadlo, že by jeho uvěznění mohlo nějak souviset s úkolem, který mu uložil Biggles. Algy si myslel, že se stal obětí neomalené úřední horlivosti venkovského četníka.

Po nějaké době se Laceyova rozmrzelost změnila v podrážděnost. Začal kopat do dveří a křičet, ale k ničemu to nevedlo. Okno bylo vysoko, ale když si pod ně přistavil lůžko, dosáhl k němu a mohl se podívat ven. Výhled nebyl nijak zajímavý: kus louky, na které se v klidu pásala osamělá kráva. Algy rezignovaně slezl z okna a nevěděl, co si počne. Slunce se pomalu začalo klonit k západu a nastával soumrak. Algy se bavil tím, že v duchu sestavoval dopis pro Bigglese. Náhle ho vyrušilo prudké zaskřípání brzd automobilu, jenž zastavil před vězením. Čísi kroky se blížily ke dveřím. Potom zarachotil klíč v zámku a dveře se otevřely dokořán. Na prahu se objevili tři muži. Dva z nich drželi v rukou pušky a třetí, nejspíš jejich velitel, stál dva kroky před nimi.

Byl to vysoký a štíhlý muž, na první pohled zdatný a obratný. Měl snědou a větrem ošlehanou tvář, jakou mívají lidé, kteří tráví většinu času v horách. Na pravém oku se mu blýskal monokl. Algy si toho muže prohlížel dlouho a soustředěně. Jeho oči se setkaly s chladným pohledem ocelově modrých očí.

Muži si mlčky měřili jeden druhého. Algy přemýšlel, kde toho člověka už viděl. Jeho chladný obličej mu připadal povědomý, ale muselo to být už před mnoha lety, kdy ho Algy viděl naposled.

Dosud nikdo nepromluvil. Algyho napadlo, že jediné drzým jednáním může něčeho dosáhnout. Cítil, že má právo si stěžovat na chování uniformovaných mužů, a proto se na jejich velitele zhurta obořil:

„Co to je za nápady – držet mě tady zavřeného?“

Muž odmítavě zavrtěl hlavou. „Neměl byste se chovat tak unáhleně,“ řekl mu vyčítavě. „Ale napoprvé vám to odpouštím. Abych nezapomněl, jistě vás potěší, že jsme se postarali o vaše letadlo. Byla by škoda nechat je jen tak na širém poli...“

„Tak to mi jistě dovolíte, abych si koupil benzin a letadlo mi vrátíte.“ odsekl Algy.

Muž se přestal tvářit pobaveně, ale choval se i nadále zdvořile. „Mám pro vás jiný návrh, odebereme se tamhle do toho hradu a promluvíme si o tom.“ řekl nakonec jízlivě.

Algy nehnul ani brvou.

Oba ozbrojenci výmluvně sevřeli v rukou řemeny svých pušek. Nebylo možné tuto hrozbu přehlédnout.

Algy se zhluboka nadechl a klidně řekl: „Ano, myslím, že je to dobrý nápad.“

„Tušil jsem, že se shodneme.“ odpověděl cizinec.

KAPITOLA ŠESTÁ

GINGER SE POLEKAL

Gingerovi bylo zatěžko smířit se s tím, že mu Biggles nechtěl dovolit, aby se zúčastnil letu do Bruselu. Věděl, že by nemělo smysl, aby se pokoušel zvrátit jeho pevné rozhodnutí. Vypadalo to, že Biggles nemá náladu na žádný rozhovor, natož na vysvětlování nebo diskusi. Bylo také zřejmé, že náš hrdina považuje svůj nadcházející let za nejriskantnější podnik, do jakého se kdy pustil. To bylo Gingerovi jasné i bez dlouhých řečí.

Protože Algy padl do rukou nepřátel a v připravené pasti mohl uvíznout i Biggles, nebylo divu, že Gingera sužovala starost, jak to všechno dopadne. Navíc cítil, že zůstává stranou, ačkoli společné dobrodružství už zřejmě rychle spělo k vyvrcholení a k rozuzlení. Kdyby se teď Bigglesovi přihodilo něco zlého, musel by se Ginger o provoz a o záchranu podniku postarat úplně sám. Při tom by se mohl dopustit omylu a způsobit nenapravitelnou škodu. S tím vším si Ginger dělal velké starosti a nemohl v noci spát. Ještě než se rozednilo, vypravil se za Bigglesem, a to pod záminkou, že si jde pro čaj. Doufal, že Biggles přes noc své rozhodnutí změnil, ale v tom se mýlil.

„Pomoz Smythovi s přípravou Kormorána!“ řekl mu Biggles stroze a začal se oblékat. „Já se teď vypravím do kanceláře, vyzvednu diamanty a vrátím se sem. Potom už se nebudu ničím dalším zdržovat a poletím. Ty a Smyth zůstanete tady a společně budete čekat, až vám zavolám.“

„Nemyslíte, že by bylo dobré, kdybyste...“ začal Ginger nesměle, ale Biggles ho rázně přerušil.

„Jestli mi chceš nabízet, že poletíš se mnou, pak moje odpověď zní jasně: Ne, v žádném případě!“ Ginger se zatvářil tak nešťastně, že to Biggles nemohl přehlédnout a proto ještě rychle dodal: „Já vím, ty to myslíš dobře, hochu, a znám všechny tvoje pohnutky, ale nemělo by smysl, abych ti něco namlouval. Věc je příliš vážná.

Jedná-li se o léčku, nechci, abychom se do ní chytili oba dva. Ty se musíš držet stranou, aby zde zůstal alespoň někdo, kdo by věděl, co se přihodilo a kdo by byl schopen pokračovat v započaté práci. Kdybych se nevrátil... é... totiž, kdybych se neozval do dvou či tří dnů, žádám té, abys odevzdal dopis, který najdeš v horní zásuvce mého stolu, plukovníku Raymondovi do Scotland Yardu. Nezapomeň na to!“

„Nezapomenu.“ slíbil mu Ginger lítostivě.

„Tak to bude asi všechno. Já odcházím do kanceláře a ty zůstaň tady, dokud se nevrátím.“

„Ano, veliteli.“

Ještě dlouho po Bigglesově odchodu seděl Ginger se svěšenou hlavou na brzdicím špalku. Znovu přemýšlel o celé situaci. A čím déle se tou věcí zabýval, tím větší měl obavy. Potom Smythovi pomohl dotlačit opraveného Kormorána na startovací dráhu. Když se vracel zpátky do hangáru na své nepohodlné sedátko, zavadil pohledem o letadlo Stelly Carstairové. Okamžitě ožil, došel k němu a pečlivě si ho prohlédl. Protože ho všestranná prohlídka uspokojila, vrátil se ke Smythovi, který právě spouštěl motory Bigglesova Kormorána.

„Smythe, kdy si má slečna Carstairová přijít pro své letadlo?“ zeptal se Ginger.

„Já nevím. Proč se ptáš?“

„Nemyslíte, že bychom jí měli naplnit nádrže?“

Smythem to škusblo a začal si Gingera podezíravě měřit. „Co máš za lubem?“ zabručel. „Dobře si to rozvaž, než něco podnikneš! Jestli máš v úmyslu vzít si ho bez dovolení a nedej bože se v něm rozsekáš, bude z toho pěkný malér.“

„A kdo říká, že se rozsekám?“ zeptal se s nevinným výrazem v obličeji Ginger.

„Jak chceš, nádrže naplnit můžeme, stejně teď nemáme nic jiného na práci.“ souhlasil bývalý vojenský šikovatel.

Byli s tím hotovi za čtvrt hodiny. Kdyby to Ginger uměl, předl by spokojeně jako kočka. Zanedlouho se v bráně letiště objevil automobil, jenž přivážel Bigglese.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se hned, jak vstoupil do hangáru.

„Všechno šlo jako na drátku, veliteli,“ spěchal s odpovědí Ginger. „Máte ty kamínky?“

Biggles se jemně usmál a vyndal z kapsy malý zapečetěný balíček. „Dobře si to prohlédni!“ vyzval Gingera. „Má to cenu padesáti tisíc liber šterlinků. Kdyby nám tenhle malý balíček patřil, mohli bychom okamžitě odejít do penze.“

„A brání nám snad něco v tom, abychom s ním upláchlí?“ navrhoval rozpustile Ginger. „Letadlo už máme, co jiného bychom k tomu ještě mohli potřebovat?“

Biggles se podíval zděšeně na Gingera a zeptal se ho: „Tak ty mi navrhuješ, abychom provedli nějakou lumpárnu?“

„Samozřejmě, Musíme ale nejdřív najít Lacey.“

„A přesně to mám právě v úmyslu,“ prohlásil Biggles. „Teď ale vážně! Běží motory dobře, Smythe?“

„Oba motory jsou v pořádku, pane majore.“

„Výborně. Mohu tedy odletět. Doufám, že se vrátím před setměním, ale nemohu předem vyloučit, že se tam zdržím déle. Oba dobře víte, co máte dělat.“ dodal ještě Biggles a zaujal místo v kabině svého letadla.

„Víme,“ prohlásil Ginger a lišácky se usmál.

Biggles jim dal mávnutím ruky znamení, brzdící špalky byly odsunuty a Kormorán se vznesl nad letiště.

Ginger běžel do hangáru pro Sokola. „Smythe, pojd'te sem, pomozte mi!“ zavolal na mechanika.

„Hej, co chceš dělat?“ zeptal se ho ulekaně Smyth.

„Inu, musím na něj dát trochu pozor, nemyslíte?“ odpověděl mu Ginger, když vystrčili letadlo z hangáru. „To si vážné myslíte, že tu budu nečinně čekat na zprávu, že banda těch vrahounů Bigglese dostala? Nebudu, a ani za nic na světě. Roztočte mi vrtuli!“

Mechanik přiběhl k vrtuli, ale hned zase zacouval, když si všiml, jak k nim kráčí Stella Carstairsová.

„Co děláte s mým letadlem?“ zeptala se překvapeně.

„Ale, nestojí to za řeč, chtěli jsme jen zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku.“ vysvětloval jí pohotově Ginger.

„Ještě včera bylo vše naprosto v pořádku,“ namítla Stella.

„Ano, vždyť já vím, ale mohly do něj třeba přes noc nalézt myši,“ prohlásil Ginger. „Je jich tu v hangáru plno,“ dodal hoch, jako by si na to právě teď vzpomněl.

„Pane Bože. Copak vy...?“

Ginger zachytil Smythův pohled. „Kontakt!“ zavelel.

Motor se rozběhl a letadlo se pohnulo po rozjezdové dráze.

„Kdybych se nevrátil, odevzdejte dopis, který najdete v horní zásuvce velitelova stolu, Raymondovi,“ zavolal Ginger za Smythem.

„Jak dlouho budete pryč?“ vykřikla Stella.

„Vrátím se co nejdřív.“ odpověděl nezávazně Ginger a otevřel škrtkovací klapku.

Ginger se ještě jednou ohlédl, když stoupal strmě nahoru, a potom nabral směr přímo na východ. Hned nato vytáhl z kapsy jakousi obálku a přišpendlil ji na palubní desku. Měl na ní načrtnutý improvizovaný kompas, podle kterého chtěl určovat kurs letu do Bruselu. Konečně měl čas, aby se rozhlédl po obloze, neuvidí-li někde Bigglesův Kormorán. Jak očekával, byl ještě mimo dohled. Nijak ho to neznepokojilo, protože Sokol byl mnohem rychlejší než Kormorán a jistě ho brzy dostihne.

Během letu se vyskytlo několik chvil, kdy se Gingera zmocnila úzkost. Jednou si myslel, že se vítr obrátil a způsobil odchylku letadla od správného kursu směrem na jih. Ale kouř, stoupající z továrního komínu, ho přesvědčil, že se mýlil. Také se několikrát pokusil najít orientační body v krajině a určit si je na mapě, ale vůbec se mu to nedařilo. Ačkoli čekal, že Bigglese brzy dostihne, nespátlil ho ani jednou za celou tu dobu, i když obloha byla úplně jasná. Biggles musel letět s oběma motory na plné obrátky.

Po dvou hodinách letu dorazil Ginger do okolí Bruselu, nebo města, jež za Brusel považoval. Začal pátrat, uvidí-li někde na zemi dvě letadla. Našel je mnohem rychleji, než předpokládal, ale když se pořádně podíval dolů, smrtelně zbledl.

Na čtvercovém poli stála dvě letadla. Jedno bylo tmavé zelené a právě se chystalo vzlétnout. Druhé, zcela jistě Kormorán, stálo uprostřed pole a stoupal z něho kouř. Kouře postupně přibývalo a po chvíli z kabiny vyšlehly plameny.

Gingera by nikdy nenapadlo, že by dokázal tak rychle a riskantně přistát. Co do obtížnosti se jeho přistání dalo srovnávat pouze s Bigglesovým učebnicovým kouskem na francouzském pobřeží před pár dny. Ginger pořádně přiškrtil plyn a dostal tak letadlo do téměř kolmého skluzu po křídle. Přitom pevně svíral řídicí páku oběma rukama. Letadlo padalo k zemi jako kámen a celá konstrukce se chvěla nápirem rozráženého vzduchu. Ginger při tom zoufale pátral očima, neobjeví-li v okolí Kormorána nějakou postavu. Doufal, že zahlédne Bigglese, ale marně.

Gingerovo přistávání vypadalo hroživě, ale on sám si to ani nestačil uvědomit. Za normálních okolností by se jistě řádně vyděsil, ale nyní se soustředil na řízení a na pocity mu nezbýval čas. Když se Sokol koly dotkl země, musel Ginger ve zlomku sekundy strhnout řízení doleva, aby zabránil srážce s Kormoránem, jehož právě zachvátily plameny. Podařilo se mu to na poslední chvíli.

Ginger vyskočil za jízdy z letadla a utíkal jako šílený k hořícímu aeroplánu. Už na dálku mu bylo jasné, že je bezmocný. Ginger ještě nikdy neviděl hořící letadlo. Pohled, jenž se mu teď naskytl, ho doslova šokoval. Hukot plamenů a praskání dřevěné konstrukce byly téměř ohlušující, oheň postupně stravoval celé letadlo. I ve vzdálenosti třicet metrů od hořícího trupu Ginger cítil, jak mu ten pekelný žár ožehává šaty. Na obličeji mu začaly naskakovat puchýře. Gingerovi nezbývalo nic jiného, než se vypořádat z dosahu ohně. Marně se snažil mírnit žár plamenů vztaženýma rukama. Když si uvědomil, že člověk sedící v kabině už musí být mrtvý, měl pocit, že zešílí. Žádný živý tvor by nemohl v takové výhni přežít déle než pár vteřin.

Náhle se Ginger zastavil, protože cosi zahlédl v pilotní kabině. Hrůzou mu oči lezly z důlků. Nejprve si myslel, že jde o optický klam, pak na vteřinu doufal, že siluetu lidské postavy v tančících plamenech stvořila jeho rozjitřená představivost. Nevnímal zápach

vlastních přiškvařujících se vlasů a obočí, neslyšel hučící plameny a necítil žádný žár. Zastavil se, prudce oddychoval, soustředěně hleděl do ohně. Zjistil, že se nemýlil. V kabině seděl pilot, hlavu měl opřenou o přístrojovou desku, levá ruka bezvládně visela z kabiny ven.

Ginger se v těch několika vteřinách div nezbláznil. Zmocnila se ho hrůza tak velká, že začal křičet a pobíhat kolem hořícího vraku. Mluvil sám se sebou a vůbec nevěděl, co se s ním děje. Pak náhle ztichl. Projel jím divoký, ničím nespoutaný vztek. Celý se roztrásl. Nikdy by si nemyslel, že je schopen tak hluboké nenávisti. Potom se úplně zklidnil, obrátil se a odcházel ke svému letadlu. Byl nyní zcela chladný, pevný jak švédská ocel. Motor Sokola ještě nezhasl.

Pro Gingera teď bylo důležité jen jedno: pomsta! To slovo mu neustále znělo v uších. Pohyboval se sice jako stroj, ale když se dotkl řídicí páky, probudila se v něm zuřivost. Celý sinálý tlačil řídicí páku tak silně dopředu, až to vypadalo, že srážka se stromy na konci rozjezdové dráhy je nevyhnutelná. Avšak v příštím okamžiku škul bl Ginger pákou prudce nazpět až k břichu. Sokol vyletěl vzhůru jako šipka, nebo spíš jako raketa. V kritickém bodu stoupání ho Ginger vyrovnal a hned začal sledovat prostor před sebou. Okamžitě uviděl, co hledal. Byl jako lovec, jenž objevil svou kořist. Soustředil veškerou pozornost na to, aby ji neztratil. Na obloze daleko před ním se rýsovala malinká skvrnka. Byl to zelený aeroplán směřující na východ.

KAPITOLA SEDMÁ

CO SE PŘIHODILO V BRUSELU

Když se Biggles připravoval ke startu, byl vážný, soustředěný a zamlklý. Zapečetěný balíček od Cronfelta uložil do kapsy, usadil se v kabině, spustil motory, na rozjezdové dráze nabral rychlost a pak odstartoval. Bylo mu jasné, že let do Bruselu se může stát nejriskantnějším dobrodružstvím jeho života. Dosud se mu dařilo čelit bezohlednosti nepřátel inteligencí a důvtipem, nyní však cítil, že setkání se skutečnou hloubkou jejich nelidskosti ho teprve čeká.

Ani na okamžik nevěřil, že by Laceye dobrovolně propustili výměnou za drahokamy, ale neměl jinou možnost, jak se s Algym setkat nebo jak se k němu dostat blíž. Proto se rozhodl přijmout podmínky banditů, nepřestával však doufat, že mu vývoj situace může nabídnout nějakou novou šanci. Byl připraven nasadit do boje všechny své síly a vyhrát toto kolo, jež by se mohlo stát definitivní tečkou za celou záležitostí.

Teď se Biggles nezabýval tím, co by ho čekalo, kdyby se mu podařilo zachránit Algyho za cenu ztráty diamantů, ani tím, co by znamenalo zjištění, že vůbec neletěl do Amsterdamu, kam měl tu zásilku dopravit. To považoval za problém, na nějž dojde až ve chvíli, kdy bude aktuální.

Při letu Biggles sledoval prostor kolem sebe jako ostrůvek, i když žádný střet ještě na cestě do Bruselu nečekal. V tom se nemýlil, neboť tam dorazil, aniž by potkal jediné letadlo. Když se nalevo od něj ocitlo město, stočil Kormorána prudce doprava a jižně od města začal prohledávat krajinu a pátrat po místu sjednané schůzky.

Našel to brzy. Uprostřed velkého pole spatřil zelený jednoplošník, jehož vrtule se ještě točila. Nebylo by správné tvrdit, že Bigglese přítomnost letadla nepřekvapila. Naopak, divil se, že jeho nepřátelé použili k dopravě na místo schůzky letadlo. Původně totiž počítal s tím, že přijedou v automobilu.

Biggles si ihned povšiml, že letadlo nemá žádné identifikační značky, ale neztrácel čas úvahami o porušení mezinárodních pravidel letecké dopravy. Bylo mu jasné, proč lupiči musí tajit svou národnost či příslušnost k některému státu. Kdo je schopen dopustit se vraždy, ten se sotva bude vzrušovat dodržováním nepohodlných mezinárodních pravidel. To měl Biggles na mysli, když se v pomalých kruzích snášel nad pole a když na něm klouzavé přistál.

Ještě než se kola podvozku dotkla země, zpozoroval Biggles tři muže vybíhající z kabiny zeleného letadla. Tento typ letadla ještě nikdy neviděl. Muži na poli se zastavili, rozestoupili se a s tvářemi obrácenými vzhůru k nebi očekávali přistání Bigglesova dvojplátníku. Když dosedl na zem, ani se nepohnuli.

Biggles se nepokoušel o žádný úskok. Bylo mu jasné, že za těchto okolností by jenom ztrácel čas. Zastavil pár metrů od zeleného letadla a chvíli si všechny tři ledově měřil. Potom se vyhoupl z kabiny a pustil se k nim. Motory nechal běžet.

„Mluvíte anglicky, pánové?“ zeptal se prkenně.

Jeden z nich byl starý známý – partner v nepříjemném dialogu po nuceném přistání v severní Francii. Biggles si dobře pamatoval jeho podivný americký přízvuk. Obličeje druhých dvou mužů mu povědomé nebyly. Bigglese překvapilo, že s nimi přiletěl jiný pilot než minule.

Oslovený člověk si Bigglese prohlížel s nemenším chladem v oku a neméně prkenně mu odpověděl: „Ano, anglicky nám to jistě půjde rychleji!“ Nepřátelství nijak neskrýval.

„Vy jste pěkně vychytralý ptáček, majore!“ dodal k tomu zlostně, neodpouštěje si tak narážku na jejich předešlé setkání.

„Neztrácejme čas skládáním nemístných poklon.“ odpověděl Biggles stručně, ale výstižně. „Já chci dostat zpátky svého společníka a vy zase chcete získat to, co mám v kapse. Tak jsem rozuměl naší dohodě ohledně dnešní schůzky. Mýlil jsem se snad?“

„Ani v nejmenším.“ odpověděl rychle mluvčí gangu. „Nuže, odevzdejte nám ty diamanty!“

„Jenom ne tak zhurta. Teď jste zas na řadě vy – vaše polovina dohody. Nevidím tu svého společníka. Předpokládám, že sedí v kabině letadla. Pusťte ho ven, chci se přesvědčit, jestli je v pořádku.“

Když to Biggles dořekl, sáhl do kapsy a vytáhl z ní zapečetěný balíček.

„Ale jak my poznáme, že v tom vašem baličku jsou opravdu drahé kameny?“ zeptal se vyzývavě lupič.

„Myslíte si, že jsem blázen?“ osopil se na něj Biggles. „Považoval jsem za jisté, že se před výměnou budete chtít o těch diamantech přesvědčit, jinak bych vám bez rozpaků nastražil falešné. Dávám vám čestné slovo, že tento balíček je totožný s tím, který mi dnes ráno předal majitel firmy. Můžete si prohlédnout pečeti, jsou neporušené.“

Muž natáhl ruku. „Dovolte, rád bych se podíval,“ řekl letci.

Biggles cítil, jak mezi nimi roste napětí a nespouštěl ani na okamžik oči ze všech tří mužů, neboť očekával, že by na něj mohli zaútočit. Na útok byl připraven. „Ne, takhle to neberu!“ řekl Biggles pomalu. „Kde je Lacey? Pusťte ho – a drahokamy budou vaše. Nevydáte-li mi ho, nechám si diamanty!“

Cizinec se náhle zasmál. „A to si dovoluujete říkat mně?“ zeptal se Bigglese a znovu se zachechtal.

„Ano, vám!“ odpověděl Biggles, v němž hrála každá žilka.

Cizinec náhle vsunul ruku do náprsní kapsy kabátu. Ve chvíli, kdy ji vytahoval, držel už Biggles svou pistoli v ruce a mířil na něj. „Dejte si pozor!“ řekl mu výhružně. „Ještě jsem neřekl poslední slovo!“

Lupič začal předstírat uražený údiv, vylovil z kapsy stříbrné pouzdro na cigarety. Otevřel ho a jednu si s ležérním gestem vzal. „No prosím, jak je libo! Chcete si zakouřit?“ Náhle však přivřel oči a drsným hlasem prohlásil: „Vy hledáte příležitost k roztržce!“

„Jak si přejete, pane.“ odpověděl Biggles. Cítil při tom, že se jejich rozmluva zbytečně protahuje.

„Tak dobře, máte ji mít,“ osopil se na pilota cizinec. „Ohlédněte se!“

Ale Biggles se nedal jen tak nachytat. Přešel ten starý trik, aniž hnul brvou. Klidně k tomu prohlásil: „Ohlížet se nebudu. Co vidět potřebuji, to vidím před sebou.“

„To je možné, raději se přece jenom podívejte,“ vyzval ho drsně čísi hlas.

Biggles dostal zlost, když si uvědomil, že o žádný úskok nešlo. V letadle lupičů skutečně někdo byl. Biggles se přece jen otočil, aby se tam podíval. Z okna kabiny vzdálené necelé tři metry na něj mířila zbraň tak ohavná, že ji mohl vymyslet jen skutečný ďábel – dvouhlavňová brokovnice se zkrácenými hlavněmi. O následcích střelby z této zbraně nemusel Bigglesovi nikdo nic vysvětlovat. Rána po kulce se brzy zahojí, ale zásah brokovnicí z této vzdálenosti prorazí do těla otvor velký jako čajový tácek – a pomáhejte potom zajatému...

„To jste celí vy!“ řekl Biggles mrzutě a pistoli zastrčil zpátky do kapsy. „Mohl jsem tušit, že se mnou budete zase hrát nefér.“ dodal zlostně.

„Neztrácejme čas skládáním zbytečných poklon,“ napodobil ho cizinec. „Nastupte do letadla! Chce si s vámi promluvit náš šéf.“

„Tak Lacey tady není?“ ujišťoval se ještě jednou zklamaný Biggles. I když byl na tuto variantu připraven, přece jen doufal, že Algyho uvidí.

„I bez něho jsme měli těžký náklad,“ řekl muž výsměšně a trochu tajuplně. „Podívejte se do kabiny – poznáte, co se stane s lidmi, kteří nás začnou zlobit,“ vybídl Bigglese.

Biggles ho poslechl. Když došel ke dveřím kabiny a podíval se dovnitř, měl pocit, jako by mu čísi ledová ruka sevřela srdce. Na podlaze kabiny leželo nehybné tělo muže v letecké kombinéze. Byl mrtvý už delší dobu. Biggles ho okamžité poznal. Byl to ten pilot, jenž ho před několika dny donutil nouzově přistát.

„K čemu vám je dobré tohle zabíjení?“ zeptal se Biggles mrazivě.

„Sledujte, co se teď stane, a pochopíte!“ odpověděl posměšně muž. „Budete svědkem poslední cesty obávaného mistra vzdušných

cest, majora Biggleswortha!“ Potom udělil několik stručných příkazů a muži se bez řeči pustili do díla.

Biggles, na něhož stále mířila ta příšerná brokovnice, stál na místě a strnule se díval před sebe, jako by ho uhranul nepochopitelný přízrak. Hrůzostrašné představení začalo. Bandité nejprve usadili mrtvolu do Kormoránu na Bigglesovo místo. Potom hodili dovnitř hrst koudele a nakonec zapálenou sirku. Brzy se z letadla vyvalil dým.

Bigglesovi nemusel nikdo vysvětlovat, k čemu je takové divadlo dobré. Zcela bez zábran použili mrtvolu, již měli po ruce, a zabili tak dvě mouchy jednou ranou. Až budou nalezeny zbytky této mrtvoly, budou si všichni myslet, že Biggles zahynul, a nikoho ani nenapadne, že byl unesen. Ačkoli Biggles věděl hned od prvního rozhovoru s Cronfeltem, že pachatelé těch odporných činů jsou zločinci, bylo pro něj to, čeho se právě dopustili, mnohem děsivější, než si až dosud dokázal představit. Jak tak pozoroval dým valící se z letadla, uzrálo v něm rozhodnutí, že tu bandu nepřestane pronásledovat tak dlouho, dokud ji neuvidí stát před soudem.

„Hotovo! Nastupte si!“ zavelel muž, jehož všichni na slovo poslouchali.

Bigglese dosti hrubě přinutili, aby nastoupil do letadla. Ostatní ho následovali. Muž s brokovnicí podal svou zbraň jednomu ze strážců a ujal se řízení. Stočil letadlo proti větru, chvíli poskakovali po trávníku a potom se vznesli.

Biggles již seděl v různých letadlech, ale ještě nikdy jako pasažér neznámého pilota. Byla to pro něho úplně nová, nezvyklá zkušenost. Kromě toho nevěděl, kam vlastně ten pilot letí a jak dlouho let potrvá. Protože v těchto končinách nikdy nebyl a neměl ani kompas, aby mohl sledovat kurs letu, musel se spokojit s jen velmi přibližnou představou, kterou mu poskytoval úhel slunečních paprsků dopadajících na kabinu. Naneštěstí seděl mezi dvěma strážci, proto mohl pozorovat jedině prostor před sebou, a tak kromě vzdáleného obzoru neviděl nic. Čas se vlekl nepříjemně pomalu a Biggles napjatě poslouchal, nerozezná-li v pravidelném hukotu

motoru nějaký náznak zvuku, jenž by znamenal, že se blíží konec cesty.

Když uplynula hodina a stále se nic nedělo, začal Biggles znovu přemýšlet o všem, co se až dosud sběhlo. Balíček s diamanty mu sebrali dřív, než nastoupil do letadla, a proto si Biggles kladl otázku, co si bude Cronfelt myslet a co si řeknou ostatní lidé, až se dovědí, že se drahokamy ztratily. Zároveň ale musel myslet i na to, že se možná brzy setká s Laceyem a dostane od něj bližší informace o svých protivnících.

Jednotvárný hukot motoru ukolébál Bigglese ke spánku. Ale když se letadlo naklonilo vrtulemi dolů a začalo klesat, okamžitě se probudil. Povzbudilo ho to, neboť doufal, že se už konečně blíží k cíli. V tom se nemýlil. Chtěl vyhlédnout z okénka, aby si prohlédl alespoň část krajiny, nad níž letěli. Jeden ze strážců ho však surově srazil zpátky na sedadlo. Ještě než se letadlo dotklo země, zavázali mu oči. To znamenalo, že na tom byl Biggles ještě hůř než při letu a neviděl vůbec nic. Náš hrdina samozřejmě proti takové potupě výslovně protestoval, jenomže proti namířené brokovnici by byl každý fyzický odpor marný a zbytečný. Jen proto se Biggles podrobil.

V následujících chvílích se orientoval podle hmatu a sluchu. Nejprve šli dosti dlouho po měkkém trávníku. Nedalo se z toho určit, jestli se jedná o letiště nebo jen o soukromou louku. Potom jim pod nohama zaskřípal štěrk. Na cestě stál předem připravený automobil, do něhož Biggles musel nastoupit. Jízda byla naštěstí jen krátká. Když se auto poněkud namáhavě vyšplhalo do strmého kopce, zdálo se, že dorazili na místo. Následovalo několik strohých vojenských povelů. Nejspíše se octli u nějaké hlídky, která jim otevřela dveře. Štěrk pod nohama se změnil v pevnou kamennou dlažbu. Potom Bigglese čísi ruce vedly chodbou.

„Zdvihněte nohu – jsou před vámi schody!“ řekl mu neznámý hlas. Biggles chvíli tápal chodidlem ve vzduchu, pak ucítil schod. Tak postupoval krok za krokem.

Zdálo se mu, že stoupá po nekonečném schodišti. Počítal každý stupeň. Když se dostal k číslu sto osmdesát, dostal příkaz, aby se

zastavil. Bylo mu divné, že je veden nahoru, neboť obyčejně se vězňové zavírají někam do podzemí.

Pak už ho nikdo nedržel a kdesi zcela nablízku bouchly těžké dveře. Biggles chvíli tiše stál a čekal na další příkazy. Když žádné nepřicházely, pohnul na zkoušku pravou rukou. Byl překvapen, že se nic nestalo. Pln zvědavosti si strhl šátek z očí. V první chvíli nemohl rozeznat vůbec nic. Denní světlo ho oslnilo. Brzy si ale oči na světlo zvykly a mohl se rozhlédnout kolem sebe. Nad tím, co uviděl, užasl.

Nikdy by ho nenapadlo, že by se mohl dostat do tak komfortního vězení. Místnost, v níž se nacházel, měla kruhový půdorys a byla zařízena sice skrovným, ale přece jen nábytkem.

Jistě kdysi sloužila jako ložnice. Osvětlovalo ji jedno poměrně veliké okno, asi metr a půl nad podlahou. Zlaté paprsky zralého odpoledního slunce dopadaly na mohutné dubové dveře. Obrovitá postel a jedna židle byly také dubové. Oba kusy nábytku zdobila středověká sedmihlavá orlice. Místnost i její zařízení „něco pamatovaly“. Svědčila o tom také síla zdiva, patrná ve výklenku okna, původně jistě nezaskleného.

Tolik zjistil Biggles při první zevrubné prohlídce. Zároveň si mohl odpovědět na otázku, kudy by se dalo utéci. Kromě dveří tu bylo jen okno, a na ně Biggles soustředil veškerou svou pozornost.

Opět mu stačil jediný pohled, aby zjistil všechno, co potřeboval vědět. Biggles se mrzutě ušklíbl, když přes špinavě sklo vyhlédl do kraje. Výhled byl sice úchvatný, ale z pozice vězně bohužel skličující.

Místnost, v níž byl uvězněn, se nacházela ve věži mohutného a nepřístupného hradu. Středověké pevnosti tohoto typu jsou ještě i pro nás, lidi dvacátého století, hmatatelným důkazem a svědkem doby, kdy ve Vlámku bývali doma stateční rytíři v brnění, draci a ostýchavé princezny.

Hrad stál na mírném, homolovitém kopci. Úbočí pokrývaly husté rostoucí borovice, jejichž větve vrhaly na zem dlouhé černé stíny, jako by dosud truchlily po dávno uplynulých dnech. Ve velké dálce stromy ustupovaly polím a vinicím. Venkované tam sbírali

hrozny do velkých proutěných košů a těmi plnili starosvětsky vypadající dřevěné vozíky.

Hrad byl postaven z velkých, ručně otesaných kvádrů. Zdi se zdvihaly do výšky téměř třiceti metrů. Z jedné strany tvořil dominantu stavby hlavní palác, na druhé straně přecházely hradby s cimbuřím v mohutnou rohovou věž, vyrůstající z bývalého hradního příkopu. Dnes z něho zbyla romantická nádrž, plná stojaté vody a vroubená bujnými trsy kapradin.

Rostliny se zrcadlily na temné hladině, a proto se nedalo poznat, jak hluboká ta nádrž je. Po jejím břehu vedla cesta. Za věží, kde příkop končil a cesta se přimkla ke hradbám, rostly na vyprahlé půdě skupiny zakrsklých, sukovitých a sluncem vysušených stromků.

Z hromady sutin pod věží se po mohutném zdivu plazily větve a výhonky břečťanu starého jako sám hrad. Připomínalo to tři – vlastně dost odlišné – věci: závoj nevěsty, královský baldachýn, chapadla chobotnice. V hustém porostu si našla místo pro svá hnízda celá osada havranů. Někteří z nich chvílemi vystrkovali hlavy, jež se podobaly středověkým chrličům. To bylo všechno, co Biggles mohl ze svého místa upozorovat.

Vyplývalo z toho, že oknem se v žádném případě uprchnout nedá. Poblíž okna neobjevil ani žádnou římsu, výstupek nebo nějakou škvíru, v níž by se mohl zachytit prsty. Nahoře byla jen obloha a dole hradní příkop. A mezi nimi kolmá, staletá kamenná zeď, vyhlazená četnými větry a dešti. Na závěr dodejme, že horní hrana zdiva byla v místech, kde ji porostl břečťan, vzdálená od okna zhruba pět metrů směrem doprava, a tedy i pro Bigglese úplně nedostupná.

„Nuže, tudy se rozhodně nedá utéci a dalším pátráním po přehlédnutých možnostech bych prostě ztrácel čas,“ pomyslel si Biggles a ještě jednou se krátce zadíval na krajinu, jež se nyní topila v červácích. „Rád bych věděl, zda tady někde je i Algy,“ zabručel Biggles a odvrátil se od okna. Přitom mu padlo do oka několik pokrývek položených na posteli. Ihned je začal prohlížet, zda by se nedaly navázat tak, aby z nich vzniklo lano. Avšak plátno, z něhož

byly ušity, stářím zteřelo a uneslo by sotva malé dítě. Rozladěný Biggles ty vetché pokrývky netrpělivě odhodil zpátky na lůžko.

Zdivo věže, svého vězení, zvlášť podrobně prozkoumávat nemusel: síla zdi a materiál by mu novou naději na útěk stejně neposkytly. Proto se Biggles zaměřil na druhý otvor ve zdi: „Zbývají tedy jenom dveře. Jedině jimi bych mohl uniknout.“ přemítal, sedě na židli, a při tom zvědavě očekával, co se bude dít dál.

Dlouho čekat nemusel. Dveře se dost brzy – po předchozím energickém zaklepání – otevřely dokořán a do místnosti vstoupil sluha. Nesl jídelní podnos přikrytý plátnem. Následovali ho dva muži s pistolemi v rukou.

Biggles si pohotově prohlédl obě zbraně a potom i tváře strážců. „Jak vidím, pánové, neuděláte bez pistole ani krok?“ zavrčel na ně. Doufal, že je tím přiměje, aby něco řekli. Ale tato lest mu nevyšla. Sluha položil podnos se snídaní na lůžko a všichni tři muži se vzdálili, aniž by řekli slovo.

Biggles zklamaně vzal do ruky ubrousek.

„Inu, jak je vidět, vyhladovět mě tu nenechají, i když pravou anglickou snídani si představuji jinak,“ řekl si v duchu, když na podnosu uviděl konvici s čajem, chleba, máslo, zavařeninu a několik kousků domácího koláče.

Za necelou půlhodinu se vrátil sluha i s ozbrojeným doprovodem, a to už byl podnos úplně prázdný. Zastihli Bigglese, jak se opírá o okenní římsu a dívá se do kraje. Pozoroval krajinu plnou míru a pokoje, viděl ji očima vězně – jako už mnoho jiných zajatých hrdinů před ním. Jistě se mu při tom honily v hlavě neméně klasické myšlenky na útěk. Možná i to byl důvod, proč se Biggles neobtěžoval novými pokusy o kontakt s odcházejícími strážci. Bez hnutí stál obrácen zády k nim. Těžké dveře zapadly s dunivým bouchnutím, klíč zaskřípal v zámku a Biggles znovu osaměl.

KAPITOLA OSMÁ

BIGGLES UTEKL Z KLECE

Biggles postával u okna a nepřítomně zíral na větve borovic v okolí i na liduprázdné vinice v dálce. Pozoroval je, ale zdálo se, že nic nevidí. Nepřestával přemýšlet o tom, jak se dostat z pasti, v níž uvízl. Nakonec usoudil, že musí čekat. Chopí se první příležitosti k útěku, pokud se nějaká naskytne.

Venku bylo dusno jako před bouřkou, což způsobilo, že se v jeho malé komůrce vůbec nedalo dýchat. Okno nemělo žádné závěsy ani petlici, takže ho nemohl otevřít. S tím si však snadno poradil. Pomalu došel k posteli, omotal si kus látky kolem pěsti a takto vyzbrojen přistoupil k oknu. Jedna rána stačila a okamžitě začal dovnitř proudit čerstvý vzduch. Biggles ho lačně vdechoval, přinášelo mu to velkou úlevu. Ostré střepy vyčnívající z rámu opatrně odstranil, pokrývku odhodil na postel a znovu se vrátil k oknu.

Když se z něj vyklonil, zjistil, že teprve nyní získal dobrý výhled na prostor pod věží. Bohužel tam ale nic nového neobjevil. Už se chtěl znovu odvrátit od okna, ale náhle zpozoroval, že se něco hýbá na okraji borového porostu. Byl zvědav, co to je, a vítal příležitost k rozptýlení nudy. Podíval se tam pozorněji: rozeznal postavu pohybující se mezi stromy a přebíhající od jednoho kmene ke druhému, a to velmi obezřetně. Biggles si při tom vzpomněl na ilustraci v jedné dětské knížce. Stálo pod ní vysázeno zvláštním písmem, kurzívou: *Indián na válečné stezce*. Silueta muže pod věží se teď občas zastavila – neznámý jistě naslouchal, jestli se v okolí nic neděje. Světlý obličej toho člověka se výrazně vyjímal v rudém světle zapadajícího slunce. Právě se díval vzhůru, na věž, do Bigglesova okna. Zaslechl asi hluk skla, jež se třísťilo o kamennou zeď věže.

Po chvíli se Bigglese zmocnil zvláštní pocit. Zdálo se mu, že pohyby toho člověka jsou mu nějak povědomé. Ještě před pár

okamžiky sledoval celý výjev nezaujatě, ale nyní se jeho postoj proměnil. Cítil, jak mu vysychá v ústech a jak se mu chvějí ruce. Měl dojem, že vidí Gingera. To, co viděl, nebyl schopen pochopit. Celé mu to připadalo jako nějaký zázrak. Čím silnější bylo jeho přesvědčení, že je to Ginger, tím víc se zdráhal věřit tomu. Jak by sem Ginger mohl dorazit v tak krátkém čase, i kdyby věděl, kde má Bigglese hledat? Jak by mohl najít cestu k nějakému hradu, když o něm nikdy předtím neslyšel a šlo vlastně jen o jakousi špendlíkovou hlavičku v zapadlém koutě Evropy? Bigglesovi připadalo, že celá situace je něčím nadpřirozená a nevěřícně zavrtěl hlavou, když ho napadlo, že jeho rozbouřená mysl vytváří šálivé přeludy. Člověk dole se nyní zastavil a na pozadí temných stromů se zřetelně rýsovala jeho postava. Právě pozorně prohlížel kamenné zdi hradu. Je to Ginger – nebo jen Gingerův duch? Biggles opravdu nevěděl, na čem je. Až dosud nevěřil na duchy, ale nyní začal uvažovat o tom, jestli se nemýlí.

Konečně ho Ginger také spatřil. Biggles poznal, že ho vidí, protože znenadání sebou škubl a začal se dívat nahoru na věž mnohem pozorněji. Pak zdviženou rukou udělal charakteristické gesto, k němuž ho inspiroval jeden jeho oblíbený hrdina ze známého gangsterského filmu.

To v Bigglesovi rozptýlilo veškeré pochybnosti a už se chystal, že na Gingera zavolá, když ho cosi přimělo, aby se nejprve pořádně rozhlédl po okolí a ujistil se, že nikdo není v dohledu. To bylo jeho jediné štěstí, že to udělal, neboť pod věží, co by kamenem dohodil, stál jeden ze strážců s puškou přes rameno, doprovázen obrovským psem. Ještě ke všemu se právě blížil k místu, kde stál Ginger. Nejspíš vykonával pravidelnou večerní obchůzku podél hradeb.

Bigglesovi se hrůzou div nezastavilo srdce. Obával se totiž, že by na něj Ginger mohl zavolat dříve, než by mu stačil dát signál, že se blíží nebezpečí. V tom případě by byl Ginger okamžitě odhalen. V tichu, jež zde panovalo, nemohl muž na pochůzce přeslechnout jediné zapraskání větvičky, natož zvuk lidského hlasu.

Biggles musel jednat rychle. Neměl jinou možnost, protože Ginger ze svého místa byl bez šance spatřit hlídkujícího muže dřív

než na dva metry. Že by na něj vykřikl, na to nesměl ani pomyslet. Nemohl na něj ani zamávat, protože strážce se právě díval nahoru. Co nakonec Biggles udělal, nebylo originální, ale splnilo to svůj účel a zřejmě to také bylo jediné řešení. Biggles začal zpívat nahlas tak silně, jako by bylo jeho jediným přáním, aby byl slyšet co nejdál od hradu. Použil první nápěv, na nějž si vzpomněl. Vybral si ho dobře, neboť to byl nápěv britské národní hymny. Na nápěv hymny *Bůh chraň krále* zpíval Biggles slova, jež měla varovat Gingera. Slova se mu shodou okolností do nápěvu rýmovala.

Pozor, míří k tobě stráž,
rychle se sem blíží,
vede s sebou psa.
Ty se dobře schovat snaž,
dám ti znamení, až zmizí,
má tě na dosah.
Teď žádný hluk!

Hned, jak zazněla ve večerním tichu první slova Bigglesovy písně, přihodilo se několik věcí, jež na Bigglese zapůsobily tak humorně, že stěží mohl pokračovat. Ginger se zapotácel a potom udělal několik kroků dozadu, jako by ho někdo praštil do hlavy. Jakmile se trochu vzchopil, podíval se upřeně nahoru. Tvářil se velmi ustaraně. Nejspíš se domníval, že se jeho velitel zbláznil. Hejno vyplašených havranů vyrazilo z břechťanu, velký pes pohodil hlavou a ulevil si táhlým, melancholickým zavytím, vodní slípka plující v příkopu zmizela pod hladinou, jako by ji někdo stáhl za nohu. Zbyla po ní pouze bublina a kruhy na vodě, jež označovaly místo, kde zmizela. Strážce namířil pušku a přihrčil se, jako by čekal ránu.

Když dozněla poslední slova této pohotově složené písničky, Ginger dal Bigglesovi znamení, že mu rozuměl, a potom rychle zmizel mezi stromy. Neznámý muž pozoroval malé okno ve věži a Biggles se již začal obávat, že jeho slovům porozuměl i on. Ale brzy se ukázalo, že tomu tak není. Biggles se pokusil o žertovný tón a zavolal na něho:

„Dobrý večer, šikovateli! Jdete na procházku?“

Muž se místo odpovědi zamračil a pokračoval v chůzi. Biggles byl spokojený, že zkouška dopadla dobře, a proto si ještě zašpásoval. Palcem ruky si přitlačil nosní díрку a po starodávném způsobu udělal na „šikovatele“ dlouhý nos, aby mu dal najevo své opovržení. Doufal, že ho tím přiměje k rozhovoru a dostane z něho nějakou informaci, ale v tomto směru ničeho nedosáhl. Muž se ještě jednou ostražitě rozhlédl kolem sebe a potom zmizel za rohem budovy.

Biggles chtěl mít jistotu, že už je čistý vzduch, a tak čekal dalších deset minut, než zazpíval druhou část svého výtvoru. Použil k tomu stejného nápěvu:

Hochu, stráž už odešla,
buď však opatrný,
pomůžes mi snad?
Chci se odtud dostat,
had nejsem, šplhat umím,
ale bez lana bych spad.
Hod' mi něco!

A potom, jako by si teprve vzpomněl, dodal: „Hip-hip, řekni vše Raymondovi!“

Když dozněla poslední slova, začal Biggles vyhlížet v houstnoucím šeru, dá-li mu Ginger nějaké znamení, že ho slyšel, ale nic se ani nepohnulo. Minuty mýjely a Ginger se stále neukazoval. Přesto měl Biggles téměř jistotu, že se Ginger vrátí. Klidně se posadil a s nadějí v srdci čekal na jeho příchod.

Čas se pomalu vlekl. Poslední sluneční paprsky zmizely za hřebenem vzdálených kopců. Nadešel soumrak. Na obloze vyšel srpek měsíce, jehož světlo ozařovalo celý kraj bledým světlem, ale pod věží se všechno topilo v hluboké temnotě.

Jediný zvuk, který občas porušil večerní ticho, bylo nehlučné plesknutí vody o okraj příkopu. Nejspíš tam plavala vodní krysa nebo vydra za svou kořistí. Biggles chvíli pozoroval měsíční paprsky poskakující na malých vlnkách. Trochu sebou škubl, když se ozval

hlasitý skřek nočního dravce, jenž vyletěl z břechťanu na noční lov. Za chvíli vyletěl druhý. Biggles ani nedutal. Nedaleko od něj se ozvaly podivné zvuky. Měl pocit, jako by někoho slyšel namáhavě oddechovat.

„Jsi to ty, Ginger?“ zeptal se šeptem Biggles.

„Ano, veliteli, už se k vám šplhám,“ zašeptal také tiše Ginger.

„Pro pána krále, dej pozor, abys nespádl,“ vyhrkl polohlasně Biggles a velice se ulekl, když si uvědomil, jak je Gingerovo šplhání nebezpečné. Avšak neřekl už nic, neboť věděl, že by mu tím nijak neprospěl. Napadlo ho, že se nejspíš chce dostat na střechu hlavní budovy. Neviděl tam, a tak mu nemohl poradit ani ho varovat před případným nebezpečím. Nezbyvalo mu tedy nic jiného, než mlčky snášet napětí, jež po celou dobu Gingerova výstupu pociťoval. Nejednou sevřel ruce v pěst, když si Ginger počínal příliš hlučně, jednou si dokonce myslel, že uklouzl.

„Sláva, už jsem nahoře.“ konečně se ze tmy ozval Gingerův hlas.

„Proti obloze je vidět obrys vaší hlavy,“ dodal.

„A já tě taky vidím.“ odpověděl rychle Biggles, jakmile zahlédl temnou postavu sedící obkročmo na cimbuří.

„Jak daleko jsme od sebe, co myslíte?“ zeptal se Ginger.

„Asi pět metrů.“

„Tak to bychom to mohli dokázat.“ prohlásil optimisticky Ginger. „Připravte se, budete si chytat konec lana!“

Biggles zkoprněl a zvolal: „Lano? Ty máš lano?“

„Ano.“

„Co s ním hodláš dělat?“

„Podaří-li se mi hodit vám jeden jeho konec, uvážete si ho někde uvnitř místnosti a potom se s jeho pomocí spustíte dolů.“

„A máš jistotu, že dosáhne až na zem?“

„Doufám, že ano.“

„Doufáš, doufáš... Hrom do toho! Strašně nerad bych zůstal viset někde v půlce cesty.“

„To, co mám, je maximum toho co jsem byl schopen dát dohromady, podle mého odhadu by mělo lano dosáhnout do vody v příkopu.“

„Jak je hluboký?“

„Nevím, ale když jsem plaval, nedosáhl jsem na dno.“

„A jak se dostaneš dolů ty?“

„Stejně jako nahoru – po břecht’anu. Sejdeme se dole.“

„Je lano dost pevné, nepřetrhne se, co myslíš?“

„Myslím, že ne. Není to lano, ale dlouhý řemen. Udělal jsem ho ze všech postraňků, které jsem našel v sedlářské dílně.“

Biggles pocítil nepříjemný tlak v jamce nad žaludkem a ještě jednou zopakoval svou otázku: „A víš jisté, že vydrží?“

„Já myslím, že ano.“

„Tak já také.“ zabručel Biggles a rozhodl se, že s blahopřáním k tomuto báječnému Gingerovu nápadu počká, dokud nebude bezpečně stát na pevné zemi. „Tak dobře, zkusíme to.“ zašeptal.

Řemen zasvištěl vzduchem. Na první pokus se Bigglesovi nepodařilo zachytit jeho konec a musel chvíli čekat, než ho Ginger svine a znovu se pokusí hodit mu ho. Ale ani podruhé nebyl úspěšný. Konečně při třetím pokusu mu řemen spadl na rameno a Biggles ho stačil zachytit právě ve chvíli, kdy mu sjížděl z ramene.

„Výborně,“ řekl Ginger. „Nesmíte táhnout moc rychle, jinak mě shodíte dolů. Zbytek řemene mám omotaný kolem pasu. Táhněte pomalu, já budu pouštět.“

Biggles se s řemenem odebral do místnosti. Pomalu ho natahoval a přitom ho důkladně prohlížel, nenajde-li na něm nějaké chatrné místo. Když s tím byl hotov, začal se poohlížet po něčem, za co by mohl upevnit svůj konec řemene. Náhle se na chodbě ozvaly čísi kroky. Bigglesovi se úlekem div nezastavilo srdce.

Ve škvíře pod dveřmi se objevilo slabé světlo. Na poslední chvíli ještě stačil odkopnout kožený kotouč pod postel. Těžké dubové dveře se otevřely a dovnitř vstoupili stejní muži jako odpoledne. Opět mu přinesli na podnose jídlo. Jeden ze strážců přinesl malou petrolejovou lampu a postavil ji na podlahu.

Druhý strážce si všiml rozbitého okna a začal něco šeptat svému kolegovi. Ten se podíval napřed na okno a potom na Bigglese. Zatvářil se posměšně na znamení toho, že nemá žádnou obavu z věžňovy schopnosti uprchnout oknem.

Bigglesovi tlouklo srdce tak silně, že se bál, aby si toho jeho strážci nevšimli. Také měl strach, že Ginger nebude vědět, proč se odmlčel a prozradí se.

Ale Ginger patrně vytušil, co se stalo, protože ze sebe nevydal ani hlásku. Později vyprávěl Bigglesovi, že nejprve zpozoroval světlo lampy, jež se odráželo od okraje okenního výklenku. Potom také slyšel, jak se zavírají dveře. Nemohl ale vidět Bigglese, jak klesl na postel a stíral si z čela pot, jenž mu tam rozčilením vyrazil. Biggles nezůstal dlouho nečinný. Rázně vyskočil z postele a pokračoval v přípravách na sestup. Trochu se děsil představy, že by se strážci mohli vrátit. Bylo mu jasné, že si přijdou pro prázdný podnos, a tak nesměl ztratit už ani vteřinku. Nabízela se mu ještě jedna možnost: počkat, až si strážci podnos odnesou a on bude mít více klidu k útěku. Potom ho ale napadlo, že by se mohl objevit jejich velitel, jenž s ním chtěl mluvit.

„Nikoli!“ rozhodl se Biggles. „Čím dříve budu dole, tím lépe!“ Místo dalších úvah vytáhl kožený kotouč zpod postele, přitáhl jej k oknu a jeden jeho konec zahákl za nohu postele. Biggles začal pomalu spouštět řemen dolů. Druhý konec určitě nedopadl do vody, to by se muselo ozvat jeho plesknutí o hladinu. Kam až dosáhl, nedalo se v té tmě zjistit. Ginger se zatím usadil na cimbuří.

„Měl jsem návštěvu,“ řekl mu Biggles.

„Myslel jsem si to.“ zněla odpověď. „Už jste připraven, polezete dolů?“

„Ano, sejdem se tam,“ odpověděl Biggles s jistotou, ale jistý si ani zdaleka nebyl. Potom uchopil řemen a vyšvihl se na okno. Na chvíli se ho zmocnil nepříjemný pocit. Zdálo se mu, že se noha u postele trochu pohnula, ba dokonce, že povoluje i uzel. Ale pak se to ustálilo a Biggles se začal pomalu spouštět dolů.

Nebyl ještě ani v půli sestupu a již cítil, jak mu ubývají síly. Řemen byl příliš tenký a nedal se pořádně sevřít koleny, navíc byl

kluzký, zvlhčený padající rosou, takže mu ujížděl v dlaních. Nad postupem, jenž se každým okamžikem nebezpečně zrychloval, začal Biggles ztrácet kontrolu. Nejhorší byly přezky, jež se mu po krátkých přestávkách zarývaly do dlaní a div mu z nich nesedřely kůže. Trochu se mu ulevilo, když si uvědomil, že s každým dalším hmatem se přibližuje k zemi. V téže chvíli zůstal viset s kymácejícíma se nohama ve vzduchu.

Biggles se už nestačil ani podívat, jaká je pod ním hloubka. Řemen mu projel dlaněmi a než ho stačil znovu sevřít, vyklouzl mu konec z rukou. V Bigglesovi se na okamžik zastavil dech, ale vtom už dopadl do vody, která pořádně vystříkla. Náraz na hladinu nebyl sice nijak tvrdý, ale přesto se Biggles pořádně lekl. Ještě dříve, než se voda zavřela pilotovi nad hlavou, začal dělat tempa. Nemohl však plavat, protože ho něco táhlo ke dnu. Biggles poznal, že se zapletl do dlouhých vodních řas, jež vyrůstaly ze dna příkopu.

Místo toho, aby nechal nohy volně viset, což je v takovém případě nejúčinnější, vyrazil divoce ze dna a prudkými rozmachy, trochu připomínajícími plavání psa a trochu kraul, se dostal ke břehu současně s Gingerem, jenž právě přibíhal od věže.

„Kriste pane, to byl ale rámus,“ děsil se Ginger. Podal Bigglesovi ruku a vytáhl ho na břeh. „Ti chlapi uvnitř si budou myslet, že sem žbluňkl nějaký mrož.“

„Ti chlapi ať si třeba myslí, že to bylo hejno velryb,“ zavrčel Biggles a přitom si odmotával z krku a z těla slizké vodní řasy.

„Potápěčem bych tedy být nechtěl, nějak mě to vysiluje. Kromě toho jsem mokrá až na kůži.“ stěžoval si Biggles.

„Abych řekl pravdu, ani mě to nepřekvapuje.“ podotkl Ginger a dodal, svlékaje si kabát: „Já také nejsem zrovna suchý. Zdá se, že dnes večer je ta voda obzvlášť mokrá, že ano?“

„A tvé ucho bude zvláště dlouhé, jestli budeš ještě chvíli takhle žertovat!“ zavrčel Biggles. „Díky Bohu, že není zima.“ pokračoval dále a setřásal ze sebe vodu jako pes.

„Poslouchej!“

Oba letci stáli několik vteřin bez pohybu na místě a poslouchali, co se děje. Nejspíš však Bigglesův útek nikdo nezpozoroval, protože

se nikde nic nehýbalo. „Pojďte za mnou!“ řekl Ginger tiše. „Znám cestu.“

„Jakou cestu?“

„K letadlu.“

„K jakému letadlu?“

„Slečny Carstairsové.“

„Kriste pane! Tys jí ukradl Sokola?“

„Nic jsem neukradl. Pouze jsem si ho vypůjčil.“

„Ta bude mít radost.“

„Také si to myslím, a zvláště až se dozví, proč jsem si ho vypůjčil,“ řekl Ginger významně. „Ale pojdte už! Když jsem vás dnes viděl poprvé v okně ve věži, měl jsem pocit, že vidím strašidlo. Mohl bych odpřisáhnout, že jsem viděl tělo pilota v hořícím Kormoránovi.“

„To jsi mohl vidět, já jsem to ale nebyl,“ odpověděl Biggles velmi důrazně. „Později ti o tom budu vyprávět. Neobjevil jsi nějakou stopu Laceye?“

„Kriste pane, ne! Proč, je tady?“

„Domnívám se, že ano. Nemůžeme bez něho odletět, nebo ne dříve, než se přesvědčíme, že tady není. Kromě toho, ti lotři mi sebrali drahokamy. Ty také musím dostat.“

„Jakpak je chcete dostat – půjdete k hlavní bráně a požádáte o ně?“

„Nikoli. Nikoho o ně prosit nebudu, ale vezmu si je sám,“ odpověděl pohotově Biggles.

Ginger se na něho vyděšeně podíval. „To se chcete vrátit zpátky do hradu, ze kterého jsme právě utekli?“

Biggles přikývl a prohlásil: „V tuto chvíli bys bezpečnější místo v okruhu několika kilometrů nenašel. Odhaduji, že asi tak za půl hodiny bude odhalen můj útěk a nastane pořádný povyk. Doufám, že uvnitř hradu mě budou hledat až naposledy.“

„Kde říkáte?“

„Uvnitř hradu.“

„To je dobré. Raději pojdme pryč! Skoro mám pocit, že už toho dnes večer máte dost.“

„To je sice pravda, ale musím nejdřív najít Lacey. Pojdme tudy!“

„Tam už jsem byl.“

„Co je tam?“

„Prázdné stáje, různé přístavky a malá elektrárna – alespoň to jako elektrárna vypadá. Potom je tam další hradba, podobná této.“

„Tak se tam pojdme podívat.“

Oba letci brzy dorazili k budovám, jež Ginger popsal. Byly tam řady prázdných stájí, které nasvědčovaly tomu, že hrad kdysi býval mocný. Dále zde bylo několik přístavků, v jednom z nich běžel malý Dieselův motor a dynamo.

„Ano, tady si vyrábějí elektřinu, která jim slouží k osvětlování hradu. Z toho, co je vidět, se dá usoudit, že se jedná o stejnosměrný proud,“ podotkl Biggles potichu, když nakoukl dovnitř oknem. „Ale nikdo tam není. Něco ti povím. Teď se pokusím dostat do hradu a octnu-li se tam v nějaké bryndě, zahvízdnu. Jakmile uslyšíš zahvízdnutí, vběhneš dovnitř a zhasneš všechna světla. Tak bych mohl alespoň na chvíli získat převahu, kdyby se celý hrad ponořil do tmy.“

Ginger se ušklíbl. „Budu si to pamatovat!“ řekl.

Biggles se otočil a octl se čelem přímo proti masivní stavbě hradu. Stavba odpovídala Gingerovu popisu. Byla zde další věž, úplně stejná jako ta, ve které byl na protilehlém konci uvězněn. Z jejího malého čtverhranného okna vycházelo slabé žluté světlo. „Jestli je Algy tady, pak ho určitě najdeme ve věži,“ řekl si Biggles.

„Tady bohužel žádný břečťan neroste a po zdi se nahoru nikdo nedostane, leda moucha,“ zabručel lítostivě Ginger.

„Obávám se, že máš pravdu. Nejspíš se do té místnosti nelze dostat jinak než chodbami uvnitř hradu,“ odpověděl tiše Biggles. „Rád bych věděl, co se teď tam uvnitř děje.“ dodal ještě a ukázal na řadu vysokých gotických oken v prvním poschodí. Linulo se z nich příjemné světlo, jež osvětlovalo bezprostřední okolí. Některá okna byla otevřená.

„Asi se o tom nebudeme dohadovat, nemělo by to smysl,“ podotkl Ginger.

„Mám tentýž názor, Gingere. Pojdme se raději poohlédnout po nějakém žebříku. Snad budeme mít štěstí a něco tu najdeme. V takovém hradě se přece bez žebříků neobejdou.“

Biggles měl pravdu: žebříky tam byly. Letci jich našli hned několik. Každý byl jinak dlouhý. Byly zavěšeny na obrovských hácích vzadu ve stáji.

Ginger si je pochybovačně prohlížel. „Myslel jste to vážně? Chcete vytáhnout žebřík na dvůr a přistavit ho k oknu?“ zeptal se nejistě Ginger.

„Ano. K čemu jinému bych ho mohl potřebovat – abych si z něj udělal houpačku?“

„Mně ten váš nápad připadá příliš riskantní.“ osmělil se Ginger k námitce.

„Možná je ten nápad riskantní,“ souhlasil Biggles, „ale protože nejsem pták, bez žebříku se do toho pokoje nepodívám.“

„Vždyť to znamená vystavit se novému nebezpečí!“

„Chop se ho a nemluv tolik!“ řekl Biggles Gingerovi.

Vyháknout žebřík a zanést ho přes šterkem vysypaný dvůr pod jedno z osvětlených oken, jehož předprseň byla asi čtyři a půl až pět metrů nad úrovní dvora, jim netrvalo nijak dlouho.

Biggles se na chvíli zastavil a pozorně naslouchal, jestli se někde neozve zvuk, jenž by signalizoval nebezpečí. Ale všude bylo ticho. Biggles rychle vyběhl po příčkách žebříku a zvědavě nakoukl do osvětlené místnosti.

Ginger celou dobu sledoval Bigglesovo počínání. Zaslechl ještě, jak se zhluboka nadechl, než se přehoupl přes okenní rám a definitivně mu zmizel z dohledu. Se zatajeným dechem Ginger čekal na Bigglesův návrat. Vteřiny mýjely, ale pilot se neobjevoval. Čekání se protahovalo a Ginger postupně ztrácel trpělivost. Rozhodl se, že se podívá za Bigglesem. Již vystoupil na první příčku žebříku. Náhle se pár desítek metrů od něj ozvaly čísi kroky a rychle se blížily. Gingerovi se hrůzou podlomila kolena.

Musel okamžitě jednat. První, co ho napadlo, byl žebřík. Ten by jistě neunikl pozornosti strážných. Kdyby si všimli žebříku přistaveného k oknu, nejspíš by spustili poplach. Biggles by sice

musel zůstat v místnosti nebo se nějak spustit dolů, ale to v této chvíli nebylo tak důležité. Ginger napjal svaly a odtáhl žebřík od okna. S krajním vypětím sil zabránil hlučnému pádu žebříku do křoví, jež tvořilo plot pod okny.

Podařilo se mu to za cenu ztráty vlastní rovnováhy. Žebřík sletěl do křoví s tlumeným žuchnutím a Ginger se natáhl jak dlouhý tak široký vedle něj. Bylo to právě včas. Kroky neznámého se přiblížily. Ginger se celým tělem přitiskl k zemi. Skoro se neodvažoval dýchat. S napětím očekával, co se bude dít.

KAPITOLA DEVÁTÁ

DO OHNĚ

I.

Biggles sotva mohl tušit, co uvidí, až se dostane k oknu. V hloubi duše si přál, aby tam byl alespoň jeden z členů té bandy, ale nejraději by se setkal rovnou s jejich velitelem. To by snad vyvážilo riskantnost celého podniku. Ale k jeho nesmírnému překvapení byl ten pokoj úplně prázdný. Biggles si krátce prohlédl zařízení rozlehlé místnosti. Uprostřed stál masivní stůl – nejnápadnější kus nábytku. Kolem něho byla uspořádána do kruhu řada křesel, z nichž největší stálo v čele stolu. Všechno nasvědčovalo tomu, že se tu chystá nějaká schůzka či jednání. Tento dojem ještě posiloval poznámkový blok, vázaný v černé kůži, před nímž ležel velký stříbrný kalamář.

Na poznámkovém bloku ležel předmět, který v Bigglesovi vyvolal zvědavost. Když poznal, že je to ten balíček, jež doslal dnes ráno od Cronfelta, zatajil se v něm dech. Měl dosud neporušené pečeti. To byla ale šťastná náhoda! S něčím takovým Biggles vůbec nepočítal. Ted' musel rychle jednat. Na nic nečekal a seskočil z okna do místnosti. Měl jednoduchý plán. Doběhnout co nejkratší cestou ke stolu, sebrat balíček a vrátit se zase k oknu. Nebyl ještě ani v polovině cesty, když uslyšel nějaký hluk. To, co následovalo, způsobilo, že se Biggles leknutím div neskácel na podlahu. Někdo bral právě za kliku a otevíral dveře do místnosti. Nemělo cenu běžet k oknu, to nemohl stihnout. Bohužel se nemohl zmocnit ani balíčku na stole. Bez dlouhého rozmýšlení o tom, co bude následovat, skočil za dveře, chtěl se za nimi alespoň na okamžik skrýt.

Pilotova pěst vystřelila směrem k lokajovu žaludku.

Tato nečekaná příhoda vzala Bigglesovi veškerou naději na získání balíčku s diamanty. Stačil tak tak skočit za dveře, ale nadělal při tom tolik hluku, že člověk vcházející právě do dveří by musel být hluchý, aby ho neslyšel. Dveře se s bouchnutím zavřely a Biggles se octl tváří v tvář lokajovi oblečenému podle středověké módy. Sluha vůbec nezastíral své překvapení a vyjeveně zíral Bigglesovi do obličeje.

Biggles využil momentu překvapení a dřív než stačil lokaj promluvit, vystřelila pilotova sevřená pěst hbitě směrem k lokajovu žaludku. Tvrdě ho udeřil horním hákem na solar plexus.^{*/} Muž, obšťastněný tímto nevlídným pozdravem, začal prudce a křečovitě oddechovat. Obličej se mu zkřivil bolestí a nakonec se zhroutil jako propíchnutý balón na podlahu.

Biggles se podíval na dveře. Byly zavřeny. Potom se dopustil chyby, které později hořce litoval. Na její nápravu však bylo příliš pozdě. Jakkoli měl silné nutkání vzít balíček s diamanty a prásknout do bot, neudělal to a bůhví proč se rozhodl, že nejprve odstraní z dohledu bezvládné lokajovo tělo. Uchopil ležícího muže za límec kabátu, druhou rukou sebral paruku, jež mu spadla z hlavy, a táhl ho k malým pootevřeným dveřím vedoucím z místnosti. Byly vzdáleny jen pár metrů, a tak se mu celkem bez potíží podařilo vtáhnout do nich to bezvládné břímě. Již se vrhl ke stolu pro balíček, ale opět ho vyrušily čísi hlasy. Dveře, jimiž před chvílí přišel sluha, se otevřely dokořán – a teď teprve Biggles poznal, že balíček s diamanty na stole ležel příliš dlouho. Rychle se ukryl za dveřmi. Do opuštěné místnosti vstoupilo několik lidí. Biggles si v duchu vynadal, že to všechno tak zhudlařil, a začal si hledat cestu, kudy by utekl. Ke svému údivu zjistil, že ustoupil do alkovny. Nedalo se z ní dostat jinak než dveřmi, protože neměla ani jedno okno. Když pochopil, v jak zoufalé situaci se nachází, hrůzou mu na čele vystoupily krupěje potu. Do sousední místnosti se nemohl odvážit vejít a zůstat v alkovně bylo pro něj rovněž nebezpečné. Muž ležící v bezvědomí se musel každým okamžikem probrat a nebylo žádných pochyb, že o sobě dá okamžitě vědět. Biggles neměl na vybranou.

Musel muže spoutat a ucpat mu ústa roubíkem, jak se to obyčejně děje v dobrodružných románech. Naneštěstí nebylo v alkovně nic, čím by lokaje mohl svázat nebo mu alespoň zacpat ústa, nemluvě vůbec o nějakém provazu či motouzu. Naštěstí si vzpomněl na kapesník, ale když pro něj sáhl do kapsy, žádný tam neměl.

^{*/} spleť nervů nad žaludkem

Na okamžik se mu zdálo, že už je všechno ztraceno a uvažoval o tom, že se vrhne k oknu, ať to dopadne, jak chce. Místo toho ale dostal šťastný nápad. Muž ležící na podlaze byl asi tak stejně vysoký jako Biggles. Použije-li jeho oblečení, sametový kabát švestkově modré barvy, krátké kalhoty a paruku, mohl by se nepozorován lidmi, sedícími kolem stolu, dostat ke dveřím. Má šanci to dokázat? Biggles se rozhodl, že se o to pokusí.

Celá operace mu trvala skoro deset minut. Ke konci převlékání se vyskytly malé komplikace. Muž na podlaze se začal pozvolna probírat k vědomí, Bigglesovi se roztřáslы prsty. Při pomyšlení, že lokaj začne křičet, mu vypověděly službu. Konečně si zapnul poslední knoflík na purpurové kazajce a urovnal si na hlavě paruku, byl hotov. Bez dalšího zaváhání nakoukl skulinou ve dveřích do místnosti.

Po stranách stolu, ve vzdálenosti tří až pěti metrů od Bigglese, seděli čtyři muži a dívali se na velitele, trůnícího v největším křesle. Vážně jim něco vysvětloval. V jedné ruce držel krabičku s drahokamy a v druhé malý perořízek. K Bigglesovi byl částečně obrácen zády, takže mu nebylo vidět do obličeje. I dva další muži k němu byli obráceni zády. Obličeje zbývajících mužů si mohl dobře prohlédnout. Ale nebyly mu ani trochu povědomé.

Místnost mu nyní připadala jako muzeum. Kdysi to zřejmě bývala hodovní síň, neboť po celé délce jedné stěny se táhla galerie pro středověké potulné zpěváky – trubadúry. Na galerii se vcházelo po schůdkách. Začernalé trámy stropu se svažovaly šikmo dolů ke stěnám a byly zapuštěny do jiných trámů, mezi nimiž visely podobizny šlechticů v životní velikosti. Podle oblečení se dalo soudit na dobu, ve které žili. Ve stěně naproti galerii byla v pravidelných rozestupech vysoká okna, zasklená kosočtvercovými tabulkami a zdobená umné proplétanými gotickými růžicemi. Po stranách splývaly těžké brokátové záclony. Kdysi musely být nádherné, ale čas je připravil o jejich krásu. Téměř se nedalo rozeznat, jakou barvu kdysi měly, a na mnoha místech byly prožrané od celých pokolení molů. Strop nesly tři nahrubo otesané trámy. Byly na nich

přípevněny tři mohutné lustry, v nichž místo svíček zářilo mnoho elektrických žárovek.

Všechny tyto věci Biggles spatřil v kratším čase, nežli se dají popsat. Po krátkém zaváhání, má-li se odvážit vejít do sálu, se za ním ozvalo slabé zasténání. Dodalo mu to potřebnou energii. Ještě okamžik a už by bylo pozdě. Biggles směle otevřel dveře a vešel do místnosti. Dva muži, obrácení k němu obličejem, vzhledli, jakmile vešel. Ale brzy obrátili oči na tiše mluvícího řečníka. Bylo zřejmé, že tito dva muži nepovažují Bigglesovu přítomnost za hodnou pozornosti. Zatím všechno probíhalo podle plánu, již zbývalo jen pár kroků ke dveřím. V tom okamžiku se přihodila zcela neočekávaná věc. Muž, sedící v čele stolu, náhle skončil svou řeč. Perořízkem uvolnil šňůrku omotanou kolem malého balíčku s diamanty. Hbitým pohybem stáhl vnější obal, pod nímž se objevilo červené kožené pouzdro. Pak se ozvalo ostré cvaknutí. Muž otevřel to pouzdro. Znovu začal hovořit, ale náhle jeho hlas zmlkl a v místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Pouzdro totiž bylo prázdné!

Biggles po očku sledoval celý tento výjev. Když procházel kolem stolu, zůstal stát a jako omráčený hleděl do pouzdra. Na chvíli zapomněl, že by měl být ostražitý. Nevěděl, kde je a co dělá. Nevnímal nic kromě prázdného pouzdra. Byla to pro něj neuvěřitelná a nevysvětlitelná záhada. Celé to trvalo sotva pár vteřin. Bigglese vytrhl ze strnulosti čísi upřený pohled. Působil na něj jako magnet. Když se jeho pohled setkal s očima velitele, Biggles ucítil, že se mu z obličeje vytrácí krev. Úlek ho zcela ochromil. Nezpůsobila to hlaveň pistole, jež se objevila nad deskou stolu, ale poznání: obličej, do kterého Biggles právě hleděl, patřil muži, o němž si myslel, že dávno leží pohřben hluboko ve vyprahlém písku Palestiny. Octl se tváří v tvář Erichu von Stalheinovi.

Stalhein první přerušil ticho.

„Majore Bigglesworthe,“ pronesl obřadně, „před lety jsem hlásil svému představenému na velitelství, že máte více odvahy než kterýkoli jiný důstojník britského vojenského letectva – ne, nehýbejte se, prosím!“

Zvuk hlasu, jímž byla vyřčena tato slova, uvolnil v Bigglesovi veškeré napětí. Velmi dobře se na ten hlas pamatoval. Biggles se uklonil.

„A já, setníku von Stalhein, jsem měl kdysi tu čest podat totéž hlášení o vaší osobě vrchnímu veliteli britského expedičního sboru v Palestině,“ odpověděl Biggles vážně.

Slabý náznak úsměvu se mihl obličejem von Stalheina. „Děkuji vám.“ Vzápětí pokračoval: „Omluvte mě, prosím! Pánové, dovolte mi, abych vám představil majora Biggleswortha, vynikajícího důstojníka britského vojska a bývalého pilota britského vojenského letectva, nyní ředitele civilní letecké společnosti, jež nese jméno Biggles a spol.“ Pak se na chvíli odmlčel a skepticky se na Bigglese podíval. „Ale tato nová uniforma vám nějak nepadne, upřímně řečeno.“ podotkl kriticky.

Biggles se trochu usmál. „Ještě jsem neměl kdy poradit se o tom se svým krejčím.“ řekl omluvně.

„A proč byste se tím obtěžoval? Vždyť už ji nebudete potřebovat, nemám pravdu?“ hbitě mu odpověděl von Stalhein. „Kde jste nechal své šaty?“

„V alkovně.“

„Myslím, že se budete cítit lépe v těch svých. Potom si budeme moci pohovořit o situaci se vši důstojností patřící k věci.“ navrhl muž.

Biggles přikývl. „Asi máte pravdu,“ připustil a odebral se do alkovny. Tam se rychle převlékl do odloženého oděvu.

„Povězte mi, Bigglesworthe,“ pokračoval stroze von Stalhein po Bigglesově návratu do místnosti, „pročpak jste nám přivezl místo diamantů prázdné pouzdro?“

Biggles pokrčil rameny. „Také bych vám mohl položit otázku. Proč bych vám vozil prázdné pouzdro, uvážíme-li, co je v sázce.“

„Vy jste ani netušil, že pouzdro je prázdné? A to nám chcete namluvit?“

„Nechci vám to namluvit, já to tvrdím.“

„Mohl byste na to přísahat?“

„To bych nemohl, ale dám vám své čestné slovo. Ještě před hodinou bych dal v sázku svůj život, že diamanty v tom pouzdru byly. Vy na mém místě byste nejednal jinak.“

„Věřte mi Bigglesworthe, nechci pochybovat o vašem čestném slovu, ale...“

„A proč bych chodil do této místnosti?“ přerušil ho Biggles. „Abych tu ztrácel čas a riskoval svůj život pro prázdnou krabici? To nemyslíte vážně, můj milý příteli!“

Von Stalhein pokýval hlavou. „Ano, já vám věřím,“ řekl nakonec. „Ale můžete uvést jediný důvod, proč by vás někdo požádal, abyste zavezl do Amsterdamu prázdnou krabici?“

„Mohu.“

„Proč tedy?“

„Protože odesílatel si nepřál, aby se vám klenoty dostaly do rukou, to je očividné.“

Setníkovi se zablesklo v očích. Konečně vyhrkl: „Ach! Jistě. Řekl jste to úplně přesně: to je očividné.“

Biggles si uvědomil, že věta, tak jak ji řekl, byla dvojsmyslná, ale neřekl nic.

„Bigglesworthe,“ pokračoval mírně von Stalhein, „vy si musíte uvědomit, že jste se dostal do vážné situace. Za války to bylo jiné. Kdybych byl v Zabale velitelem já – a ne ten hlupák hrabě von Faubourga – všechno by dopadlo jinak. Ale tady jsem vrchním velitelem já a tentokrát mi neuniknete.“

„Nepomlouvejte hraběte, setníku!“ vpadl mu do řeči Biggles. „Každé velitelství je napadnutelné a žádný velitel není vševědoucí.“

Von Stalhein se zamračil. „Co tím myslíte?“

„Mohu vám něco předvést?“

„Jak je libo, jistě to bude zajímavé.“

„Tedy dávejte dobrý pozor!“ řekl Biggles a usmál se. Potom si strčil dva prsty do úst a prudce vyfoukl: místností se neslo pronikavé zahvízdnutí.

„No a?“ zeptal se von Stalhein a tvářil se přitom zvědavě. „Zdá se, že se nestalo vůbec nic, kromě vašeho zahvízdnutí.“

„Ale stane se!“ ujistil ho Biggles.

V tom okamžiku zhasla všechna světla.

Biggles se vrhl na zem: o zlomek vteřiny později vypálil von Stalhein z pistole. Byla to přesná rána a Biggles ucítil, jak mu kulka pročísla vlasy, ještě než dopadl na zem. Von Stalhein zřejmě nepočítal, že nepoběží ke dveřím. Bylo to Bigglesovo štěstí, protože von Stalhein nejméně dvakrát tím směrem vystřelil. Střílel sice bez míření, to je pravda, ale z takové blízkosti nemohl minout nikoho, kdo by se pokoušel projít dveřmi. Ve světle plamínku, který vyšlehl po každém výstřelu z hlavně, Biggles objevil dveře na galerii a bleskově se rozhodl jimi uniknout.

Zatímco von Stalhein vrčel jako vzteklý pes a někdo další cosi řval, Biggles nahmatl kliku u dveří. Podařilo se mu celkem rychle je za sebou zamknout. Oddechl si. Měl přece jenom strach: co kdyby byly dveře zamčeny z druhé strany!

Octl se v naprosté tmě. Rád by si posvítíl, ale sirky zůstaly v letecké vestě, a proto ruku, již bezděčně zastrčil do kapsy, zase zklamaně vytáhl. Trochu ho uklidňovalo pomyšlení, že by mu stejně nebyly nic platné, protože se namočily při jeho nedobrovolné koupeli v hradním příkopu.

„Bože můj!“ povzdechl si Biggles, „tady bych se nevyznal ani se světlem, natož bez něho.“

Jestliže Bigglesovi ještě před chvilí nešla na rozum otázka: kdo a proč poslal namísto diamantů prázdnou krabici, nyní se touto myšlenkou přestal zabývat a zajímala ho jediná věc: najít Laceye a osvobodit ho. Kdyby se mu to podařilo, s radostí by odtud zmizel. Co se týkalo Gingera, spoléhal se plně na jeho schopnost postarat se sám o sebe. Biggles stál před nelehkým úkolem. Měl se zorientovat a určit směr, ve kterém se nachází východní věž, pravděpodobnější místo, kde mohl být Algy uvězněn. Avšak postup mu ztěžovala neproniknutelná tma.

Biggles tápal rukama před sebou a brzy narazil na zeď. Dotkl se nějaké věci. Když ji hmatl, zjistil, že se jedná o dlouhý kovový předmět. Podle tvaru to nejspíš byla dragounská šavle. Vyzbrojen touto zbraní, jež mu dodávala novou sebedůvěru, vyrazil opět do tmy. Šavlí píchal do prostoru před sebou. Sloužila mu jako citlivé

tykadlo. Tak se stalo, že pod dotykem hrotu meče něco neznámého zazvonilo. Biggles by byl rád zjistil, co to je, ale vtom se ozval tak strašný rachot, že mu div nepraskly ušní bubínky. Biggles zděšeně ucouvl a narazil do dalšího předmětu. Ten se také zřítil na zem a jeho pád opět způsobil velký hluk. Biggles se nervózně kousl do rtu.

„Hrom do toho,“ vyhrkl Biggles, „to jsou ale rány. Jestli to bude takhle pokračovat, zblázním se z toho. Kde asi – u všech čertů – jsem?“

Jako kdyby chtěl někdo vyhovět Bigglesovu přání, všude se rozsvítila světla a Biggles dostal odpověď na svoji otázku: nacházel se ve zbrojnici, přesněji řečeno, v muzeu historických zbraní. Během staletí jich zde bylo nashromážděno velké množství, počínaje hákovnicí a konče mušketou z 19. století. Některé visely na stěnách, jiné stály na nízkých podstavcích a největší z nich ležely na kamenné podlaze. To všechno Biggles zjistil jediným pohledem. Byl by se rád věnoval prohlídce této sbírky podrobněji, ale nebyl k tomu právě nejprůhodnější okamžik. Než se dal do běhu, rychle se otočil, ale von Stalhein se svými lidmi mu zatím v patách nebyli.

Biggles míjel zasklené skříně plné nejrůznějších střeleckých pomůcek: byly zde prachovnice se střelným prachem, starodávné náboje, pytlíky s broky a další věci. Biggles dostal nápad a uchopil jeden kulatý náboj, jenž by se hodil do kulovnice s velkou hlavní. Na boku měl vyražen nápis *Fabrique nationale, Schneider*. Vedle skříně stálo několik pušek a Biggles vyzkoušel nejméně čtyři, než se mu podařilo najít tu správnou. Bohužel neměla zásobník, ale Biggles stejně neměl další náboje, které by tam v případě potřeby mohl zasunout. Nakonec usoudil, že je to lepší zbraň než tupý palaš a šavli odložil na zem. S puškou připravenou k výstřelu pospíchal ze zbrojnice pryč.

Otevřeným oknem zkontroloval, na kterém místě hradu se nachází. Zaradoval se, když zjistil, že postupuje správným směrem. Vždyť se přiblížil o několik dalších metrů k věži, v níž doufal najít Algyho.

Nyní se Biggles octl již poněkolikáté ve stejné situaci. Stál před zavřenými dveřmi a nevěděl, co je za nimi. Tentokráte tam byla

velká neosvětlená místnost. Ozařovaly ji jen bledé měsíční paprsky. Ze zařízení, jež Biggles byl schopen rozeznat, usoudil, že se jedná o hradní kapli. Vycházely z ní dvojce či troje malé dveře. Biggles si velice přál, aby objevil schodiště, které by ho dovedlo do věže, ale bohužel za žádnými z těch dveří schody nebyly. Potom zaslechl, jak kdosi zahvízdal na píšťalku a také k němu dolehlo několik výkřiků z různých stran. Honba na Bigglese začala. Ani si netroufal pomyslet na to, co dělá Ginger; mohl se pouze spoléhat na odvalu a rychlost jeho mládí, jež by mu mohly pomoci dostat se do bezpečí. Nedokázal si ale představit, kde ho bude hledat, to však nyní nebylo důležité. Do směsice povykujících hlasů ještě přibyl ostrý a útočný štěkot psa. Biggles se zhluboka nadechl. „Hrom do toho. Opravdu, vypadá to tak, jako bych píchl do vosího hnízda!“ zabručel si pro sebe a vydal se na druhý konec kaple. Nízkým a úzkým portálem vstoupil do sakristie. Prošel jí a dostal se k dalším dveřím. Vzal za kliku a zjistil, že nejsou zamčené. Pomaličku je otevíral jen na škvíru, aby mohl nahlédnout dovnitř. Ale ať tam bylo cokoli, nic neviděl, neboť prostor se skrýval pod závojem tmy. Netrvalo dlouho a oči se přizpůsobily. Ze sakristie vedla úzká chodba a ztrácela se v šeru.

„Nu což, mohl bych se tam podívat.“ pomyslel si Biggles a opatrně postupoval podél zdi kupředu. Ještě neudělal ani deset kroků a opět musel zastavit před dalšími dveřmi. Kupodivu ani ty nebyly zamčené. Když je potichu otevíral, cítil, jak mu napětím buší srdce. Nakoukl dovnitř. Svítilo se tam. Počkal tak dlouho, dokud oči světlu nepřivykly.

Před Bigglesem se objevilo prostorné odpočívadlo uprostřed velkého, patrně hlavního schodiště. Lemovalo je dřevěné zábradlí s řezbami podivuhodných geometrických obrazců, jež se střídaly po několika metrech s malovanými štíty vybledlých barev. Široké schodiště pokrýval rudý chlupatý koberec. Na stěnách visely portréty pánů a dam v bohatých šatech. Jejich nevidoucí oči se dívaly na muže, jenž se krčil u dveří. Konečně se mohl Biggles pustit po schodech nahoru. Doufal, že vedou k jeho cíli! Nikde nebylo ani živáčka a to mu dodalo novou odvahu. Po chvíli váhání se Biggles pustil vpřed s puškou připravenou k výstřelu. Neměl jinou možnost.

Musel být připraven k obraně, protože zde nebylo nic, za čím by se mohl skrýt, kdyby na někoho narazil.

Asi po dvaceti stupních schodiště vyústilo do slavnostně ozdobené chodby, protínající horní odpočívadlo v pravém úhlu. Celý prostor ozařovaly nástěnné svícny. Portréty se střídaly s větším počtem dveří. Podle Bigglesova mínění vedly do ložnic. „Hlava doleva, orel doprava!“ řekl si Biggles a vyndal z kapsy kovovou minci. „Orel! – Tedy doprava!“ Bez dalších úvah i okolků se Biggles pustil tou chodbou a dychtivě vyhlížel další schodiště vedoucí nahoru.

Ušel sotva pár metrů a nedaleko zaslechl hlasy. Brzy zjistil, že vycházejí ze dveří, které byly trochu pootevřeny. Hlas, jenž přehlušoval všechny ostatní, mu připadal povědomý. Biggles se do něj zaposlouchal. Vždyť to byl hlas setníka von Stalhein! Jeho roztrpčený a kousavý tón svědčil o tom, že se setník přestal ovládat a že je vzteky bez sebe.

Biggles se chvíli nemohl rozhodnout, co udělá. Zdravý instinkt mu říkal, aby se obrátil a odešel stejnou cestou, kudy přišel. Ale proti tomuto instinktu se stavěla zvědavost. Škvíra nedovřených dveří ho neodolatelně přitahovala. V hlavě se mu honily nejružnější představy, co všechno by tam mohl uvidět. Skutečnost na něj zapůsobila jako blesk z čistého nebe. Zůstal stát na místě jako přikovaný a jenom se díval. Jen zázrak způsobil, že nebyl okamžitě odhalen.

Uvnitř byl honosně zařízený pokoj, cosi mezi knihovnou a kanceláři. Stěny byly pokryty nádhernými gobelíny od podlahy až ke stropu, jenž byl vyzdoben freskami s výjevy z Nového zákona. Ze středu stropu se snášel na pozlaceném řetězu ohromný lustr, skládající se z tisíců malých broušených sklíček ve tvaru hranolu. Na jejich stěnách se odráželo ve všech barvách slunečního spektra světlo, linoucí se ze stolní lampy, postavené na honosném psacím stole.

Von Stalhein seděl na židli, jejíž vysoké opěradlo bylo potaženo brokátém. Měl ji trochu posunutou dozadu. Umožňovalo mu to houpat se na ní. Nohama se opíral o trnož stolu a udržoval tím

rovnováhu. Ze svého místa viděl na všech sedm mužů rozestoupených kolem něj do půlkruhu. Zbývající čtyři muže, stojící za von Stalheinem, znal Biggles z jídelny či hodovní síně. Zřejmě to byli jeho nejbližší spolupracovníci. Nechyběli zde ani všudypřítomní strážci. Byli dva. Vyzbrojeni puškami tvořili doprovod vězně stojícího za nimi. Ten vězeň byl Algy Lacey!

Bigglesův pátravý pohled zachytil von Stalheina hovořícího s jeho čtyřmi společníky. Přitom pravou rukou ukazoval na nějaký předmět ležící před ním na stole. Biggles by také rád viděl, na co setník ukazuje, a proto si musel stoupnout na špičky. To, co spatřil, vystupňovalo jeho údiv, jenž od chvíle, kdy přistoupil k těmto dveřím, pociťoval. Na stole ležely dvě věci. První poznal Biggles ihned. Bylo to pouzdro s drahokamy, které mu odevzdal Cronfelt. Na papírovém obalu ještě byly neporušené pečeti. Vedle tohoto pouzdra leželo jedno další, které se mu podobalo. Bylo otevřené a na podložce z černého sametu se třeptilo mnoho krásných drahokamů.

Biggles pochopil, že setník upozorňuje své lidi na pečeti u obou krabic. Nejspíš chtěl, aby je porovnali. Když byl Algy uveden do místnosti svými strážci, setník právě hovořil. Jakmile si Algyho všiml, odmlčel se uprostřed věty a přeměřil si přísně vězně, jako by se chystal podrobit ho výslechu. Ve výrazu Algyho tváře nebylo ani stopy po nějaké bázní. Stál tam pohodlně rozkročený, s rukama zastrčenýma v kapsách. Díval se na svého protivníka s úsměvem, jenž zračil ironii a opovržení.

Bigglesovi trvalo nějakou tu minutku, než se vzpamatoval z překvapení. Bylo toho na něj trochu moc najednou: Algy, diamanty... Okamžitě ho napadlo, že teď nastala ta pravá chvíle vhodná pro osvobození kamaráda. Nejprve bude muset oddělit Algyho od jeho strážců. Potom už se uvidí.

Nebýt toho, že si všiml zámku u dveří, nikdy by nedostal ten báječný nápad. Potřeboval mít po ruce klíč, ale klíč byl jako na potvoru zastrčen do zámku zevnitř. Naštěstí ale škvíra u pootevřených dveří byla natolik široká, že se mu podařilo protáhnout jí ruku, vytáhnout klíč ze zámku a co nejtíšeji ho zasunout do klíčové dírky na druhé straně dveří. Biggles využil nestřežené chvíle, kdy

se pozornost všech lidí v místnosti soustředila na vězně. Navenek působil klidně, ale ve skutečnosti v něm hrál každý nerv. Konečně se mohl opět nadechnout.

Než se Biggles pustil do další akce, musel se pořádně soustředit. Potom pomalu, centimetr za centimetrem zdvihal hlaveň své pušky vzhůru. Ruce se mu při tom třáslы rozčilením, cíl mu tančil před očima. Jedině díky pevné vůli dostal na mušku žárovku stolní lampy. Za příznivější situace by vůbec nepochyboval, že zasáhne cíl, ale teď byly v sázce dva životy. Nakonec přece jen zmáčkl spoušť. Cvak!

Ozval se úder kohoutku, který narazil na zapalovač pánvičky. Avšak namísto očekávaného výstřelu to jen slabě zasyčelo.

Naráz se všechny tváře obrátily k Bigglesovi.

Tento okamžik mu zůstane navždy v paměti. Nikdy se mu nic podobného nestalo. Ani během několika let válčení. Nevzpomínal si, že by se někdy tak vylekal. Nečekané selhání pušky na něj působilo jako rána do hlavy. V tu chvíli se s ním zatočil celý svět.

Setník von Stalhein přerušil naprosté ticho. Vypadal klidně jako vždycky: jenom zdvihl obočí a se špatně skrývanou zlostí zavrčel. „Zdá se Bigglesworthe, že váš prach zvlhl!“ podotkl suše.

V Bigglesovi povolilo veškeré napětí. Klidně mu odpověděl: „Ano. Doufám, že řeknete svému zbrojíři, co o tom soudím.“

Ale v tom okamžiku vyšla z pušky rána. Zahřměla ne jako celkem malý náboj, ale jako granát. Z hlavně se vyvalil mrak dýmu. Hned nato se ozval praskot tříštícího se skla. Měkká olověná koule nejprve zasáhla lustr a nakonec se zaryla do těla rozkošného cherubína, jenž se právě chystal hodit kytici květů do vzduchu. Souběžně s rachotem výstřelu a s řinčením skla se přihodilo několik dalších událostí. Zpětný náraz vytrhl pušku z rukou ledabyly ji držícího Bigglese a ta dopadla na podlahu. Strážce stojící nejbliž k Bigglesovi se rychle sehnul – a udělal dobře, protože odražená koule mu proletěla jen pár milimetrů od hlavy. Setník von Stalhein sebou škubl, a protože se houpal na židli, snadno ztratil rovnováhu a židle se s ním převrhla dozadu. Už se nestačil zachytit stolu a skončil hlavou v krbu, v němž naštěstí nebyl rozdělaný oheň.

Byl-li Biggles vyděšen, když mu zbraň selhala, nyní – když náhle spustila – byl ohromen. Nedokázal si vysvětlit, jak k tomu mohlo dojít. Ačkoli si matně vzpomínal, že kdesi četl nebo snad i slyšel, jak fungovaly starodávné zadovky. Stisknutím kohoutku byl uveden do chodu zapalovač a teprve po určité době následoval výstřel.

Setník von Stalhein propásl rozhodný okamžik. Trvalo mu dost dlouho, než se vymotal z krbu a byl schopen podniknout rázné kroky k zajištění Algyho a Bigglese. Algy první využil zmatku, jenž zde nastal, a jedinou ranou smetl se stolu lampu.

Povzbuzen svým úspěchem, nikým ve tmě nepozorován, vyrazil z místnosti. Stihl to v posledním okamžiku. Sotva za ním Biggles přibouchl dveře a zamkl, už se na ně zevnitř tlačilo několik mužů. Cloumali klikou ze všech sil. Biggles uskočil od dveří. Kdyby to byl neučinil, jistě by se do něj zavrtala kulka, jež právě proletěla dveřmi.

„Kam teď?“ vyhrkl Aigy.

„Kam chceš, mně je to jedno.“ odpověděl Biggles a dal se do běhu. Lacey ho okamžitě následoval.

„Musíme se rychle dostat k oknu, tam je přistaven žebřík, to je naše jediná naděje. A také musíme najít Gingeru, nejspíš tam na nás čeká...“

II.

Oba muži dorazili s velkým funěním k hornímu odpočívadlu na hlavním schodišti. Jistě netušili, že v téže chvíli jim běží naproti celá tlupa pronásledovatelů. Teprve dusot jejich kroků je zastavil a přiměl, aby se obrátili a běželi na opačnou stranu.

„Teď nemůžeme běžet dolů. Musíme hledat cestu jinudy,“ hlesl sklíčené Biggles a pustil se nazdařbůh chodbou. Také tady brzy narazili na své pronásledovatele. Nejprve slyšeli, jak praská dřevo. Z dusotu, jenž následoval, usoudili, že se setníkovi von Stalhein a jeho lidem podařilo vyrazit dveře pracovny.

„Tady to bzučí jako v úle,“ prohlásil Algy s neuvěřitelným klidem, rozhlížeje se přitom do všech stran.

„Je načase, abychom odtud vypadli,“ dodal, jako by si teprve teď uvědomil, o co všechno jim jde.

„Hm, také se již nějakou dobu obírám touhle myšlenkou.“ souhlasil posměšně Biggles. „Rád bych věděl, kam to vede?“ a ukázal na úzkou chodbu vpravo.

Algy se tam podíval a řekl: „Jsou tam schody, ale vedou nahoru. Ty nám jsou k ničemu.“

Kousek od nich se ozval výkřik. Oba vyrazili po schodech nahoru bez dalších úvah tak rychle, jako když střelí do hejna vrabců. Co je tam asi čeká? Plni zvědavosti proběhli dlouhým, úzkým schodištěm. Končilo dalšími dveřmi.

Biggles lehce vzal za kliku. Dveře nebyly zamčeny, a proto si mohl Biggles vydechnout. Skulinou pootevřených dveří nebylo vidět nic než tmu. Bylo to tam cítit zatuchlinou a oba napadlo, že se octli v neobývané části hradu, což se jim brzy potvrdilo. Z poloprázdné místnosti, do níž vstoupili, vedly další dveře. Byly otevřeny dokořán.

„Co uděláme nyní? Půjdeme dál, nebo se vrátíme zpět?“ zeptal se Algy.

„Půjdeme dál!“ Společně prošli místností a stanuli u dalších dveří. Místnost nebyla zařízena žádným nábytkem. Již se chystali obrátit, ale i zde objevili dveře. Beze slova jimi prošli a dostali se do další prázdné místnosti. To se ještě několikrát opakovalo: dveře, prázdná místnost – a tak stále dokola. Bigglesovi došla trpělivost a hlasem, ve kterém bylo slyšet zklamání, řekl Algymu: „Vypadá to, jako by nám bylo souzeno chodit tady do nekonečna.“

„Nesmíme se zastavovat, tamhle vidím zase dveře,“ řekl mu Algy. „Však my se už odtud nějak dostaneme.“

„Co jiného by mohlo za těmi dveřmi být než prázdná místnost?“ odpověděl nazlobené Biggles a vstoupil tam. Tak prošli ještě šest dalších pokojů, až se dostali do sedmého, v němž nebyly jiné dveře kromě těch, jimiž vešli.

„Tak – a jsme v pasti! Zdá se, že jsme se pachtili zbytečně.“ zabručel zlostně Biggles. „Poslouchej! Vypadá to, že jsou nám v patách,“ dodal. Ze vzdálených schodů sem doléhal dusot těžkých bot.

„Ano, dělají pořádný rámus.“ souhlasil Algy, když se kroky přiblížily. „To je divné, člověk by řekl, že tady musí být nějaký východ...“

„Algy! Co je to tamhle?“ zeptal se náhle Biggles a rozběhl se do vzdálenějšího rohu místnosti. Algymu se zdálo, že tam vidí žebřík opřený o stěnu.

Biggles rychle vyběhl po žebříku ke stropu, v němž byl otvor zakrytý dřevěným poklopem. Když se do něj opřel, zjistil, že se jedná o padací dveře. Podařilo se mu zvednout je bez velké námahy, ale jeho spokojený výkřik byl ihned přerušen rachotem padacích dveří, jež vyklouzly z pantů. O chvíli později se Biggles i Algy protáhli otvorem nahoru. Na střeše je ovanul čerstvý a poněkud chladný vzduch.

Teprve zde si uvědomili, jak je hrad rozlehlý. Stáli uprostřed střechy, jejíž konce se ztrácely kdesi ve tmě. Svižně se vydali na obhlídku. Zjistili, že kraje střechy jsou opatřeny cimbuřím. V každém rohu stála kuželovitá vížka. Biggles se naklonil z cimbuří, ale okamžitě se zase narovnal. Stačil mu jediný pohled.

„Ježíšmarjá!“ vyhrkl. „To je ale výška!“

„Ano, zdá se, že je odtud pěkný kus cesty dolů,“ odpověděl Algy. „Ale otázka zní: kam teď půjdeme? Jestli se nemýlím, kroky našich pronásledovatelů se rychle blíží. Napadá mě jedna věc. Otvor ve stropě je natolik úzký, že jím najednou může projít jen jeden člověk. To znamená, že bychom byli schopni držet pozici na střeše do nekonečna.“

„Ano, až bychom zašli hlady,“ osopil se na něho Biggles. „V našem postavení se nemůžeme spoléhat na sílu, ale na vtip. My v nich musíme vzbudit dojem, že jsme sem nahoru vůbec nevylezli. Spust' padací dveře! Kdyby je ti chlapi našli odklopené, hned by věděli, že jsme tady.“

Algy je poslušně vrátil do původní polohy a za chvíli se připojil k Bigglesovi stojícímu u cimbuří.

„No tak pojď, prozkoumáme to zde.“ zašeptal Biggles a začal se opatrně plížit podél zábradlí.

Brzy zjistili, že jsou v horší situaci, než si původně mysleli. Nevedla odtud žádná cesta dolů a nebylo tam ani žádné místo, kde by se mohli schovat. Objevili jen jakýsi kulatý přístavek se stříškou. Biggles se nad ním naklonil a okamžitě ucítil pach vyčichlého kouře. Celý zoufalý se otočil k Algymu a vyhrkl: „Je to komín!“

„Ale pořádný komín,“ podotkl Algy.

Biggles přikývl. „Je to nejspíš šachta, jež sbírá kouř ze všech komínů a zde ho pouští do vzduchu,“ řekl pilot klidně. „Nejspíš je to původní systém. Moderní komíny vypadají trochu jinak. Počkej chvíli!“ dodal Biggles, protože ho něco napadlo. „Pokud se dobře pamatuji, bývaly komíny vymetány lidmi malého vzrůstu. Pohybovali se uvnitř komínů a vymetali je ručně pometly. Jednou jsem viděl takový komín v Anglii. Byly v něm zapuštěny železné příčle. Máš u sebe sirky?“ Algy vytáhl krabičku zápalek. Biggles se naklonil nad komínem, škrtl sirkou a posvítil si ji uvnitř. „Hrom do toho, mám pravdu!“ vykřikl tlumeně Biggles. „Podívej se, tady je schůdek. Vlez tam – ale rychle!“

Algy váhal. „Ty mi navrhuješ, abych vlezl do té pekelné díry? To je jako v té pohádce, v níž bába říká: sedej na lopatu a pak s tebou šup do pece!“

„Neměj strach. Teď se nikde netopí, jsou letnice. Vždyť nemusíme lézt až dolů. Slezeme jen tak daleko, abychom nebyli vidět, kdyby se snad někdo náhodou podíval do komína. Já půjdu první. Dej prosím tě pozor a neshazuj na mě víc sazí, než bude nutné.“ Jakmile to dořekl, přehodil jednu nohu přes okraj zídky a brzy docela zmizel Algymu z dohledu.

Algy se pustil za ním.

„Zastav! To stačí, teď už jsme dost daleko.“ ozval se z hloubky Bigglesův hlas. „Zůstaň na dohled padacích dveří, abys viděl, kdyby jimi ti chlapi vylezli na střechu. V tom případě ťukni nohou do komína a slezeme níž.“

„Dobrá,“ odpověděl tiše Algy. „Pst! Vidím je, už přicházejí.“

Letci nečekali, co se bude dít dál a začali slézat do té černé jámy. Obezřetně kladli nohu na každou příčku. Jejich obavy byly na místě, neboť jediný chybný krok se pro ně mohl stát osudným.

Dlouhou dobu se nic nedělo, ale pak hlasy pronásledovatelů zesílily. Vypadalo to, že u ústí komína došlo k nějaké hádce. Náhle vzplanula sirka.

Algy by se byl rád podíval, co se tam vlastně děje, ale jeho bílý obličej by ho pravděpodobně prozradil, a proto zůstal sedět bez hnutí s hlavou sehnutou dolů. Když mu spadlo na krk žhavé dřívko, kousl se do rtu a ani sebou necukl. Někdo nahoře zapálil další sirku, ale zřejmě nic nespatriil, protože brzy potom se hlasy začaly vzdalovat.

Uprchlíci ještě nějakou dobu setrvali v nepohodlných pozicích. Necelá půlhodina, již takto beze slov strávili, jim připadala jako věčnost. Potom se Biggles zlehka dotkl Laceyova kotníku a zašeptal: „Jdi se podívat, jestli už jsou pryč.“

Algy se vyšplhal nahoru rychle jako veverka. Na cestu mu svítil měsíc, v jehož záři se matně rýsovaly jednotlivé schůdky. V posledním úseku zpomalil tempo. Konečně se dostal k okraji komína. Opatrně vyhlédl ven. Střecha kolem byla prázdná a ani v dálce nikoho neviděl. Algy si radostně vydechl. „Už jsou pryč.“ řekl stručně a vylezl z komína. Za chvíli se nahoře objevil i Biggles.

Oprašoval si šaty, jež byly pokryty sazemí, a při tom si bručel pod vousy: „Nelituji ani trochu, že už jsem venku. Myslím, že bude nejlepší, když tady zůstaneme pro případ, že by se ti chlapi vrátili. Ostatně měsíc za pár minut zapadne a já nechci riskovat pád přes cimbuří. Také bychom si měli trochu odpočinout. Tuším, že nás ráno nečeká nic pěkného. Slunce vyjde asi za dvě hodiny. Máš u sebe hodinky? Moje se zastavily.“

„Moje také.“ řekl Algy.

„Jak dlouho jsme mohli bloudit tím prokletým hradem?“

„Nemám ponětí, ale řekl bych, že celou věčnost.“

„Teď stejně nemůžeme nic dělat.“

„Myslím, že nepřeháním, řeknu-li, že tohle je nejztrěštěnější situace, v jaké jsme se kdy octli. Asi se posadíme, ne? Proč bychom stáli, můžeme-li si sednout?“

Letci se uvelebili na střeše co nejpohodlněji. Opřeli se zády o komín a chvíli naslouchali, neuslyšeli nějaké podezřelé zvuky. Ale neslyšeli žádné, z nichž by se dalo poznat, co se děje uvnitř hradu.

„Měli bychom být rádi, že není zima,“ poznamenal optimisticky Algy.

„To máš pravdu,“ připustil Biggles. „Víš, co mě nejvíc trápí? Ginger. Co si teď asi myslí?“

„Mě se na to neptej!“

„Určitě má o nás strach. Jak ho znám, bude se nás snažit najít. Nechal jsem ho stát pod žebříkem a ani jsem mu neřekl, kam jdu a co hodlám dělat.“

„Já bych se tím tolik netrápil. Ginger je natolik samostatný, že se o sebe dokáže postarat.“

„Doufejme, že ano.“ odpověděl unaveně Biggles.

Měsíc zapadl za lesy a letce zahalila černá noc. Ticho plné náznaků nového dne se rozhostilo nad krajinou. Ze tmy sem náhle dolehlo zahoukání sovy a zdola se ozvalo plesknutí o hladinu vodního příkopu.

„Jak rád bych věděl, co ten syčák dělá.“ zabručel ospale Biggles.

Ale Algy neodpověděl. Hlava se mu svezla na rameno a začal pravidelně, zhluboka oddechovat.

KAPITOLA DESÁTÁ

JAK GINGEROVI UBĚHLA NOC

Bylo dobře, že Biggles nevěděl, co se přihodilo Gingerovi. Nejspíš by si nedopřál ani chvíli odpočinku a bez ohledu na následky by se vydal zachránit ho.

Ginger strávil noc trýzněn nejrůznějšími obavami. Bylo mu smutno a postrádal přítomnost přátel, kteří nám v čase neštěstí poskytují alespoň morální podporu. Střídaly se v něm pocity vlastní nejistoty s obavami o osud Algyho a Bigglese. Tyto obavy ho dokonce trápily víc než jeho vlastní ohrožení.

Naposledy viděl svého velitele, jak slézá ze žebříku a mizí v osvětlené místnosti. Biggles mu neřekl, ba ani posunkem nenaznačil, co zamýšlí podniknout. Bezprostředně potom se objevil strážný a Ginger s nemalým vypětím sil odstranil žebřík postavený pod oknem. V následujících chvílích se tiskl k zemi a přitom uvažoval, co se stane, až Biggles přijde k oknu, pod nímž nic nenajde. Ginger hořel nedočkavostí, aby ten muž už odešel a on aby mohl zase postavit žebřík na původní místo. Z jeho úvah ho vyrušily podezřelé zvuky. Bylo to tiché ťap-ťap-ťap, doprovázené funěním, jež mohlo patřit jedině nějakému psisku.

Situace, v níž se Ginger nacházel, byla už tak dost zlá – a tohle byla poslední kapka do plného poháru! Nebýt psa, muž by Gingera přitisknutého k zemi nikdy neobjevil, protože kolem místa, kde ležel, prošel bez povšimnutí.

Ginger poznal okamžik, kdy ho pes zvětřil. Slyšel, jak se nejprve zastavil, pak přestal funět a čenichem pátral, odkud vychází neznámý pach. V této chvíli už bylo jen otázkou času, kdy se na něho pes vrhne. Pokud šlo o stejného psa, jehož Ginger uviděl zvečera, bylo mu jasné, že by byl moc rád, kdyby vyvázl se zdravou kůží. Proto jednal pohotově. Pozornost muže nyní byla upoutána podezřelým chováním psa. Zastavil se a vracel se zpět.

Ginger měl jednu malou výhodu. Zatímco Biggles šplhal po žebříku, věnoval se prohlídce svého okolí. Teď toho mohl využít. Nebyla to jen tato okolnost, ale i Gingerova obratnost, co ho zachránilo.

Ginger si nabral plnou hrst hlíny a mrštil ji psovi do očí. Zvíře uskočilo a zavrčelo. Tím získal Ginger nezbytný čas, aby mohl uskutečnit svůj plán. Vyskočil jako kočka na nejnižší větev mohutného rododendronu, jehož koruna se proplétala s větvemi cedru stojícího opodál. Pes také vyskočil a zakousl se do záložky Gingerovy nohavice. Chvíli se o ni přetahovali a jejich souboj vypadal nerozhodně. Zvíře svůj stisk nepovolovalo a Ginger se vši silou držel větve nad sebou. Kdyby druhou nohu neměl pevně zaklesnutou v rozsoše, dávno by musel spadnout. Nakonec to rozhodla látka, jež povolila a pes se zřítil do křoví. Ginger vyšplhal na cedr s mrštností opice.

Zdola na něj křičel strážce, ale Ginger mu nerozuměl ani slovo. Byl by tomu stejně nevěnoval pozornost, ani kdyby rozuměl. Nemohl pochopit, proč ten chlap nevystřelil. Později, když si celou věc promýšlel, usoudil, že nebyl ozbrojen. Snad ani nebyl ve službě a jen tak se procházel se psem kolem hradu.

Ať to bylo jakkoli, Ginger se nyní octl na silnější větvi a rozhlížel se kolem sebe. Přitom si vytřepával z vlasů jehličí a odřené ruce si otíral o kalhoty. Pes pod stromem vrčel a škrabal prackami do tvrdého kmene cedru. Ginger si všiml, že jedna ze silných větví zasahuje až nad střechy stájí. Pokud by se mu podařilo vyšplhat na ni a potom slézt na střechu, měl by vyhráno. Získal by tak dost času, protože od muže se psem by ho dělily stáje. Než by je obešli, Ginger by zmizel z jejich dosahu. Proto se rozhodl, že se chopí této jedinečné příležitosti k úniku.

V tom okamžiku se ozvalo pronikavé Bigglesovo zahvízdnutí.

Ginger se tak polekal, že málem sletěl se stromu. Úplně totiž zapomněl na tento signál. Téměř bezhlavě se pustil kupředu. Vzápětí pod ním zapraskala větev, na kterou právě skočil. Poslepu se pokusil zachytit se jiné větve, ale minul ji a ztratil rovnováhu. Následkem toho se zřítil na střechu stájí. Nespádl sice z velké výšky, ale zato

nemotorně jako pytel brambor. Protože střecha byla hladká, začal po ní klouzat dolů. Naneštěstí tam nebylo nic, co by mohlo zmírnit jeho pád. Teprve až na samém okraji střechy se mu podařilo zachytit okapu. Ale ani ten mu nebyl nic platný, protože byl shnilý a zanedlouho se utrlh i s Gingerem. Kromě Gingera a okapu se na zem sesypala i hromada tašek. Cíle však bylo dosaženo: Ginger se octl na správné straně stájí, i když ne tak, jak měl v úmyslu.

Ginger se bez otálení zvedl ze země a rozběhl se ke světlu, jež vycházelo z malého okna elektrárny. Gingera poháněl dvojnásobný strach. Jednak věděl, že se Biggles ocitl v nebezpečí, jednak měl strach z ohromného psa. Utíkal tak rychle, jako ještě nikdy. Ani se nepřesvědčil, jestli je uvnitř budovy čistý vzduch. Rozrazil dveře a vrhl se k hlavnímu vypínači. Vtom spatřil, že místnost není prázdná! Nějaký muž se právě chystal nalít vodu či olej do nádrže za motorem. Gingerův hlučný příchod ho tak vyděsil, že konev upustil na zem. Zatím se Gingerovi podařilo vypnout elektřinu a místnost se ponořila do tmy. Celý prostor slabě teď osvětlovala svíčka, kterou si zapálil strojník. Z hradu se ozvala střelba. I přes hluk, jenž se rozléhal strojovnou, bylo zvenku slyšet vyty psa. Ginger chvatně přiskočil ke dveřím a zavřel je na závoru.

Strojník také nezahálel. Přiblížil se na dosah k Gingerovi, jenž se zoufale rozhlížel po těsném prostoru. Nebylo kam uniknout a nikde nablízku nebyl žádný předmět, který by se dal použít jako zbraň. Nezbyvalo mu, než se pokusit zhasnout svíčku.

Jeho protivník se na něho vrhl, ale Ginger se sehnul a hbitě se protáhl pod dlouhým hnacím řemenem, jenž poháněl dynamo na druhém konci strojovny. Potom přiskočil ke svíčce a vyrazil ji ze stojanu. Díky tomu, že byl obratný, podařilo se mu svíčku zhasnout. Jeho protivník neměl ani zdaleka takové štěstí. Není jasné, jestli zapomněl na řemen nebo jestli v té tmě špatně odhadl vzdálenosti. Pravda je, že zároveň s bolestným a ustrašeným výkřikem se ozvalo kvílení řemene, do něhož s největší pravděpodobností strojník vrazil přímo po hlavě. Hned nato pleskl řemen o podlahu, neboť sklouzl z řemenice. Motor se rozbíhal na plné obrátky a stále zrychloval svůj chod. Místnost naplnil strašný rachot. Ginger si zacpal uši a uskočil

dozadu. Měl pocit, že celé soukolí vyletí do vzduchu a on sám se rozpleskne na zdi jako škvarek.

Další Gingerův čin byl spíše dílem instinktu než výsledkem přesného myšlení. Ginger nevěděl, co se stalo nešťastnému strojníkovi, protože o sobě nijak nedával vědět. Zato strážný se dobýval dovnitř mocným bušením na dveře. Ze strojovny se nyní dalo utéci jediné oknem. Nebylo těžké najít ve zdi malý otvor ozářený hvězdami. Okno šlo kupodivu lehce otevřít. Trvalo to jen pár vteřin a Ginger se zase octl venku na čerstvém vzduchu. Pes byl nyní na opačné straně budovy i se strážcem, jenž se nyní pokoušel vylomit dveře do strojovny. Ginger již na nic nečekal a běžel bezhlavě tmou. Jeho jedinou starostí teď bylo co nejrychleji se dostat do bezpečné vzdálenosti od strážce, strojníka i psa. Rád by se nyní poohlédl po nějakém bezpečném úkrytu, jenž by mu poskytl místo k odpočinku a klid k vymýšlení dalšího plánu.

V myšlenkách si procházel běh posledních událostí. Velmi ho znepokojovalo, že si nedokázal vybavit, co to bylo za ránu, kterou uslyšel bezprostředně po zhasnutí světla. Byla to rána z pistole? Nebo z pušky? Ostrost a krátkost výstřelu naznačovala první možnost. Znamenalo by to, že se Biggles dostal do střetu s nepřáteli uvnitř hradu. Co když se Biggles rozběhl k oknu a zjistil, že žebřík je odstavený? Je sice pravda, že v krajní nouzi mohl seskočit, protože okno nebylo příliš vysoko nad zemí, i když nejspíš by se takový pád neobešel bez nějakých těch šrámů a ani zlomeniny se nedaly zcela vyloučit, ale co kdyby nepřítomnost žebříku považoval za nějakou past a zůstal by tam? Ginger probíral všechny možnosti, ale stále nemohl přijít na to, co by měl podniknout. Byl fyzicky i duševně na dně svých sil. Malou útěchu mu přinášelo zjištění, že pes dosud neobjevil jeho stopu. Ginger měl za normálních okolností psy velmi rád, ale teď – kdyby měl zbraň – by vůbec neváhal a psa by zastřelil. Nejen proto, že tenhle pes byl zlá bestie, ale zejména proto, že jeho čich Gingera ohrožoval mnohem víc než oči jeho pána.

Ke svému úkrytu si nakonec vybral místo pod starým cedrem, v jehož větvích se během této noci už jednou zachránil. Ginger se lekl, když uviděl, že se v oknech hradu zase svítí. Bud' se strážci podařilo

vyrazit dveře, nebo se strojník už probral a uvedl motor do chodu. Ginger se zaposlouchal, ale odnikud se neozývaly žádné zvuky. Co kdyby teď přistavil žebřík zpátky pod okno? Rozhodně by to stálo za pokus. Potom by se mohl vrátit na strom, odkud by pozoroval okno. Ginger byl se svým plánem spokojen a dal se do práce. Žebřík našel bez problémů a vytáhl ho ze křoví. Pro jednoho byl ale strašně těžký a Ginger se pod jeho tíhou potácel. Nakonec ho vztyčil a opřel vedle otevřeného okna do přibližně stejné polohy jako předtím. Ginger si spokojeně vydechl a chystal se odejít, když ho cosi přimělo, snad to byl nějaký zvuk nebo jeho instinkt, aby se podíval směrem ke strojovně. Odtud se na něj hnal s vyceněnými zuby pes!

Ginger zůstal stát, jako by strachem zkameněl, ale po několika vteřinách se zase dal do pohybu. Aniž by se zabýval tím, co je nahoře, vyběhl po žebříku mrštně jako lampář. Nahoře se zastavil a podíval se dolů. Pes stál pod ním a tlapami se opíral o první příčky žebříku. Sledoval Gingera a zlostně vrčel. Od strojovny už přibíhali dva muži a jeden z nich se už už chystal vstoupit na žebřík.

Gingera přepadl pocit zoufalství. Zdálo se mu, že něco podobného už musel zažít. Možná v některém snu. Vzpomněl si na nekonečné honičky, jež se té dnešní tolik podobaly. U Gingera se začala projevovat únava. Neuměl si představit, že by dokázal i nadále čelit novým nástrahám. Kromě toho mu zbyly už jen dvě možnosti. Ještě jednou se ohlédl, aby zjistil, jaká je situace pod ním. Zdola se k němu blížil první muž, jenž mu tak uzavřel cestu zpátky. Ginger už nemohl váhat: musel jít kupředu. Vyšplhal až k oknu a vstoupil jím do paláce.

Byl by se velmi rád zbavil muže lezoucího za ním. Pokusil se odstrčit žebřík od zdi, ale byl tak zatížený, že s ním ani nehnul. Zanechal tedy marných pokusů a obrátil svou pozornost k hodovní síň. Kupodivu byla prázdná. Ginger si ji rychle prohlédl. Protože se v ní nemohl dlouho zdržovat, zvažoval, kterými dveřmi by bylo nejlepší zmizet. Vybral si ty menší, neboť předpokládal, že jimi chodí méně lidí, ale než k nim došel, otevřely se dokořán a do místnosti jimi vstoupili dva muži. Hledali Bigglese, ale to Ginger nevěděl.

Otočil se a za sebou spatřil muže seskakujícího z okna. Okamžitě si vzpomněl na scénu z jedné komedie, ale nezasmál se, humor už ho dávno přešel. Stíhán strážnými vyběhl druhými dveřmi na chodbu, jež ústila na schodiště. Pustil se po něm dolů a dostal se do další chodby, která opět vedla na schodiště. Tak se proplétal labyrinthem chodeb a dveří, až se zastavil u jedněch, do nichž neměl čas nahlédnout, protože pronásledovatelé mu byli těsně v patách. Kdyby věděl, že místnost uvnitř je plná stráží v zelených uniformách, asi by je neotvíral. Bylo jich tam nejméně dvanáct a možná i více. Místnost zřejmě používali jako jídelnu i jako noclehárnu, soudě podle výzbroje, jež visela na zdech, a podle stolů, za nimiž seděli. Nedaleko krbu stál štíhlý muž s chladnými modrými očima a krátce přistřiženými vlasy. Vypadal, že je rozčilený na nejvyšší míru. Když Ginger vpadl do místnosti, přerušil svou řeč a zamračil se.

Ginger ucítil, jak se ho zezadu chopily dva páry rukou.

Modrooký muž pokýval hlavou. „Buďte vítán,“ řekl kousavě jizlivým hlasem. „Díky tomu, že jste přišel včas, ušetřil jste nám námahu, nemusíme vás hledat. Jakmile se rozední, naložíme s vámi tak, aby vaše dva přátelé přešla chuť na další skotačení.“

Ginger kývl hlavou a řekl vesele: „Poslužte si, pro mě za mě! Měl byste něco proti tomu, abych se sedl?“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ZÁDY KE ZDI

Přestože chtěl Biggles původně zůstat vzhůru, nejspíš si na chvíli zdříml, protože najednou bylo všude kolem nich světlo a blízké pahorky se topily v ranních červácích. Biggles rýpl Laceye loktem do žeber a řekl mu: „Vstávej, chlapče! Už je čas, abychom se odtud hnuli. Vypadá to, že se dole něco děje.“

Oba se rychle zvedli a šli se podívat z cimbuří.

Sotva se podívali dolů, Biggles zbledl a pevně sevřel Laceyovu paži. Ze rtů se mu vydral zoufalý, bezmocný výkřik.

Asi dvacet pět metrů pod nimi bylo nádvoří obehnané zdí. Stálo tam v řadě deset až dvanáct vojáků s puškami a mířili na muže stojícího se zavázanýma očima u zdi. Okamžitě v něm poznali Gingera. Opodál přihlížel ze schodů přísně se tvářící muž: setník von Stalhein.

„Přece ho nezastřelí!“ vyhrkl Algy stísněně.

„Zastřelí,“ odpověděl Biggles chladně a oči se mu přitom blýskaly jako vyleštěná ocel. „A brzy, jestliže mu v tom nezabráníme,“ dodal zlostně. Pak se co nejvíce vyklonil přes cimbuří a zvolal:

„Pane von Stalhein!“

Jeho slova zazněla v ranním tichu jako rána bičem. Všichni zvědavě vzhlédli.

„Co je?“ zeptal se oslovený stroze.

„To nesmíte udělat!“

„Proč bych nemohl?“

„Jste-li skutečně tím důstojníkem a gentlemanem, za něhož jsem vás až doposud považoval, nemusím vám říkat proč!“ odpověděl Biggles chladně. „Byla by to vražda! Proto!“

Von Stalhein se pohnul. „Nemíním už s vámi dělat další cavyky.“ řekl roztrpčeně setník. „Provedu s vámi totéž, jakmile vás dostanu!“

„Tady nejde o nás, já mluvím o tom chlapci dole. Už jsem odhalil, co provádíte, a myslím, že také vím, pro koho to děláte. Ale ať už pracujete pro nějakou vládu nebo jen pro sebe, pro svůj zisk, není to teď podstatné. Zato vraždy se nesmíte dopustit v žádném případě. A zastřelit toho bezbranného muže, to by byla vražda. Teď přece není žádná válka, vzpamatujte se! Pokud tento hoch porušil nějaký zákon, pošlete ho před soud a totéž udělejte i s námi! Buď se obhájíme, nebo budeme spravedlivě potrestáni. Ale s činy, které pácháte vy, vaši krajané souhlasit nebudou. V minulosti jsme spolu bojovali, ale vždy čestně. Pro nás i pro vás platila určitá pravidla. Směli jsme zabít protivníka, ale ani ve válce jsme nesměli vraždit bezbranné muže!“

Najednou se ozval výstřel. Jeden z vojáků vystřelil nahoru.

Z cimbuří odletěl kus zdiva a o pár centimetrů minul Bigglesovu hlavu. Avšak jeden úlomek ho zasáhl těsně nad okem a způsobil mu ošklivou ránu, z níž vytryskl pramínek krve. Biggles stál se zkrvavenou tváří bez hnutí pevně jako skála.

„Dejte toho muže odzbrojit, pane von Stalhein,“ řekl Biggles stručně. „Voják, jenž vypálí v přítomnosti svého velitele bez rozkazu, je potupou uniformy a nemá právo nosit zbraň. Vy jste byl kdysi vojákem a já bych vás nerad považoval za obyčejného vraha!“

I na tak velkou vzdálenost Algy zahlédl, jak setník zrudl. Potom se ozval ostrý povel. Muž, jenž před chvílí vystřelil, položil na zem svou zbraň.

„Děkuji vám,“ řekl Biggles uznale. „A nyní, setníku von Stalhein,“ pokračoval Biggles, „ještě něco jsem vám chtěl říci. Pokud jste mi dobře nerozuměl a necháte zastřelit toho hochu, postarám se, aby všechny evropské noviny otiskly na prvních stránkách, že Erich von Stalhein dal zastřelit neozbrojeného muže bez soudního řízení a dopustil se tak chladnokrevné vraždy. Radím vám dobře, nechte těch nesmyslů a já sejdu k vám beze zbraně. Potom si můžeme promluvit jako gentlemani.“

Setník von Stalhein sebou cukl. „Myslíte si, že vaše postavení je takové, abyste si mohl diktovat podmínky?“ zeptal se výhružně.

„Ať je nebo není, já to dokážu!“ odpověděl Biggles. „Je načase, abyste si uvědomil, že po mých slovech následují činy. Já se vašich hrozeb nebojím a vy si klidně pokračujte v tom, co jste začal. Ale počítejte s tím, že pokud neustoupíte, podepsal jste si svůj ortel smrti. O to se postarám. Budu vás pronásledovat tak dlouho, dokud vás neuštvu a pak vás zastřelím jako prašivého psa! I kdybych na to měl obětovat zbytek svého života!“

Von Stalhein váhal. „No dobrá,“ řekl nakonec, „pojd’te dolů. Můžeme si o všem spolu pohovořit.“ Následovaly krátké povely. Vojáci si nejprve přehodili pušky přes ramena, potom se seřadili a vypochoďovali i s vězněm z nádvoří. Von Stalhein se také odebral do hradu.

Na Bigglesově bledé tváři se třpytily kapičky potu. „Vůbec jsem nedoufal, že se mi podaří zvrátit situaci. Hrálo se o život. S von Stalheinem musíš jednat jako s člověkem, jenž patří ke staré vojenské škole. Na shledanou!“

„Kam jdeš?“

„Dolů.“

„A co já?“

„O tobě jsme se setníkem nemluvili. Zůstaň, kde jsi. Stejně si pro tebe přijdou. Udělej to, co budeš považovat za nejlepší.“

„Dobrá,“ odpověděl Algy pomalu.

Biggles se odebral k padacím dveřím, otevřel je a slezl do podkroví, odkud se vydal bez dalších zastávek ke schodišti.

Chvilí mu trvalo, než prošel všemi pokoji. Na chodbě narazil na dva strážné jdoucí mu naproti. Když se s nimi setkal, obstoupili ho. Potom ho odvedli do setníkovy pracovny. Zde ho zastihli ve stejném křesle a v téže poloze jako předešlého večera. Chvilí nikdo nepromluvil. Von Stalhein pozoroval Bigglese s nepředstíraným zájmem. V obličejí se mu zračil údiv, nepřátelství a úcta.

Biggles unaveně kývl hlavou. „Nuže, už jsem zase tady!“ podotkl. „Je to stejné jako za starých časů, že ano?“

„Okamžik prosím.“ odpověděl setník von Stalhein povýšeně.

Několik vteřin si setník pozorně měřil svého protivníka, jako by nebyl schopen rozhodnout se pro nejlepší postup. Naproti tomu

Bigglese z klidu nevyrušovaly ani nabitě pušky. U dveří stála druhá skupina strážců s rozcuchaným Gingerem.

Setník von Stalhein si je všechny po pořádku prohlédl a potom rázně udělal několik rozkazů v jazyce, jemuž Biggles ani Ginger nerozuměli.

Starší strážce zasalutoval a na jeho rozkaz vojáci vypochoďovali z místnosti. Nakonec provedl třikrát za sebou jakýsi vojenský pozdrav doprovázený malou úklonou a také opustil místnost.

Von Stalhein otevřel zásuvku pracovního stolu, vyndal z ní mauserovku a položil ji před sebe na stůl.

„Vezměte si židli a posaďte se!“ vyzval Bigglese bezvýrazným hlasem. „Prosím, mějte se na pozoru! Snad vám nemusím zdůrazňovat, že na nějaké finty nemám náladu.“

Biggles uchopil čalouněné křeslo, jež stálo nedaleko stolu, a sedl si.

„O tom nepochybuji.“ řekl vážně. „Chápu vás. Vždyť vám působím jen samé nepříjemnosti.“

Setník Bigglesovu narážku přeslechl. „Co je to za muže?“ zeptal se a kývl směrem ke Gingerovi.

„To je můj chránělec.“

„Dobře. Řekněte mu, aby si sedl a nerušil.“

Biggles mu vyhověl a Ginger si sedl k oknu.

„A kdepak je Lacey?“ zeptal se setník von Stalhein.

„Nechal jsem ho na střeše a domnívám se, že tam ještě je.“ odpověděl Biggles.

„Pošlu tam své lidi a pro jistotu ho nechám přivést. Nuže, nehodlám ztrácet čas nějakými obřadnostmi,“ pokračoval setník. „Řeknu vám to jasně: při sebemenším náznaku neklidu nebo odporu z vaší strany začnu střílet. Má trpělivost je u konce. Za dveřmi hlídají vojáci. K tomu, aby začali střílet, nemusí čekat na povel, bude jim stačit jakýkoli podezřelý zvuk či výkřik. Takové jsem vydal rozkazy. Pokud byste se divili, že jsem poslal své lidi ven z této místnosti, řeknu vám proč. Někteří z nich – a já bezpečně nevím, kteří – rozumějí anglicky a já bych nechtěl, aby slyšeli, o čem spolu budeme mluvit. Chápete –?“

„Naprosto. Mohl bych vás požádat o cigaretu?“

„Zajisté.“ Von Stalhein mu podal pouzdro a krabičku se sirkami. Potom se mu soustředěně podíval do očí. „Řekl byste mi, pro koho vlastně pracujete?“ zeptal se Bigglese a také si vzal cigaretu.

„Pracuji pro muže jménem Cronfelt.“

Bigglesova odpověď setníka překvapila. Zapomněl, že v ruce drží zapálenou sirku, a zkoumal výraz ve tváři svého soka tak dlouho, až si spálil prsty.

„Pro koho jste říkal?“ zeptal se nevěřicně.

„Pro Cronfelta, přesněji řečeno pro firmu Cronfelt a Carstairs. Vidím, že jste o nich už slyšel, že ano?“

„Ano,“ odpověděl setník pomalu – velmi pomalu. „Neděláte si ze mne legraci?“

Biggles se zamračil. „Lhal bych, kdybych to považoval za nutné, ale teď tomu tak není.“ odpověděl chladně.

Setníkovou tváří se mihl úsměv.

„Promiňte, můžete mi říci, jak jste se dostal k tomu Cronfeltovi?“ zeptal se pochybovačně.

„Přišel za mnou na letiště v Brooklandu, kde jsem létal, a požádal mě, abych pro něho založil leteckou společnost. Já jsem s tím souhlasil a od té doby pro něj létám. Ale proč mi kladete takové otázky? Vy přece tohle všechno víte. Není-li tomu tak, potom všechna má zjištění jsou mylná,“ dodal Biggles.

Von Stalhein nehnul ani brvou. „Možná,“ řekl se záhadným úsměvem. „Možná.“

„Udělal jste jednu chybu, mohu-li to tak nazvat,“ pokračoval Biggles, „v případě Lacey, jehož jste tady držel v zajetí. I kdyby mě sem vaši mládenci nepřivedli, dříve či později by mě pátrání po příteli zavedlo na toto místo. Všechno, co se tu odehrálo, je jenom důsledek vašeho jednání.“

„Odevzdal vám Cronfelt osobně tu krabici, o níž tvrdil, že obsahuje diamanty?“ zeptal se von Stalhein a vůbec přitom nedbal na Bigglesovy poznámky.

„Ovšem.“

Setník se zamyšlené kousal do rtu. „Abych nezapomněl,“ řekl a zamračil se, „mám podezření, že Lacey má u sebe moje drahokamy.“

„Drahokamy? Jaké drahokamy?“

„Nechtějte mi namluvit, že nevíte, o čem je řeč?“

„To opravdu nevím.“

„To je směšné.“

„Jak myslíte!“

Setník von Stalhein se díval zaraženě. „Je možné, že v rozčilení vám to zapomněl říci.“ dodal zamyšleně. „Cožpak jste je včera večer neviděl, když jste tak nevhodně vstoupil do mé pracovny?“

„Ano, viděl jsem je.“

„Všechno nasvědčuje tomu, že je sebral on, neboť jsou nezvěstné od chvíle, kdy srazil z mého stolu lampu.“

„Pak asi máte pravdu,“ zubil se Biggles. „Teď se nám budou hodit.“ Biggles mluvil zcela klidně, ale nehty přitom zarýval do dlaní. Zatímco von Stalhein hovořil, náš hrdina upozoroval, že kousek ztuhlé saze spadl do krbu. Byla to pouhá náhoda? Přirozený úkaz nebo...? Biggles si všiml, že von Stalhein se na něj upřeně díval, a jen stěží potlačil vzrušení, jež se ho zmocnilo. Měl obavy, aby setník nepozoroval žádnou změnu v jeho chování.

„Nezbývá mi než doufat, že je bude mít u sebe, až ho chytíme – ostatně, nic jiného nezbývá ani vám, protože jinak...“ pokračoval významně von Stalhein. „Starost o diamanty mi nedala spát a představení, jehož jste dnes ráno byli svědky, se konalo jedině kvůli nim.“

Teď byla řada na Bigglesovi, aby převzal iniciativu. „Představení – co tím myslíte?“ zeptal se setníka drsně. Biggles se tvářil udiveně. Vtom spadla do krbu další saze.

„Snad si nemyslíte, že jsem opravdu chtěl toho hochu zastřelit?“

Biggles se zatvářil pohoršeně. „To jsou ale nemístné žerty!“ řekl bojovně.

„Vůbec jsem neměl v úmyslu žertovat. Vycházel jsem z předpokladu, že se skrýváte někde na hradě a sehrál jsem pro vás malé představení, abych vás vylákal z úkrytu. A vy jste mě neklamali.“

„To jste provedl chytře.“ připustil Biggles, navlhl si jazykem rty a podíval se svému protivníkovi přímo do očí, neboť se vůbec neodvažoval ani koutkem oka pohlédnout směrem ke krbu, do něhož se nyní snášely celé chomáčky sazí a jen zvolna se usazovaly. „Rád bych věděl, jaký to všechno má smysl?“ pokračoval Biggles poněkud hlasitěji, aby von Stalhein nemohl zachytit nic z toho, co Biggles viděl.

„Hned se k tomu dostanu.“ odpověděl von Stalhein a opřel se rukama o stůl. Vypadalo to skoro tak, jako by tušil nebezpečí a proto chtěl být co nejbliž k pistoli. „Mám ještě jednu nebo dvě otázky, které bych vám chtěl položit,“ dodal setník.

„Malý okamžik, není to od vás trochu jednostranné?“ zeptal se zvýšeným hlasem Biggles. „Já bych vám pro změnu také rád položil několik otázek.“

Von Stalhein se zamračil.

„Jste tady proto, abyste odpovídal na mé otázky, a ne proto, abyste mi je kladl,“ řekl drsně.

V následujících okamžicích musel Biggles přemoci neodolatelné pokušení podívat se ke krbu, v němž nyní stál Algy začerněný sazemi. Bohužel beze zbraně. Biggles se otočil na Gingera. Musel ocenit jeho bezvadné chování. Mladík se lhostejně díval z okna, ačkoli Laceye jistě také spatřil. I když vypadal znuděně, Bigglesovi bylo jasné, že mu v těle hraje každá žilka.

Von Stalhein stále mluvil a Biggles ho poslouchal čím dál méně. Báł se, že by ze samého rozčilení mohl Algyho prozradit. Bylo mu jasné, proč Algy dosud nic nepodnikl. Vždyť neměl zbraň a v dosahu žádná k mání nebyla. Byl tam sice pohrabáč, ale byl příliš velký a pohnout jím bez hluku se zdálo nemožné.

Biggles si všiml setníkovy ruky blížící se k pistoli a jeho ostržícího pohledu, jímž ho sledoval.

Stěží se dá odhadnout, co by se stalo v příštím okamžiku, kdyby se venku nezvala automobilová houkačka a za chvíli i rachocení kol na šterkové cestě.

Von Stalhein povstal a vypadal znepokojeně. „Je mi líto, že zbytek našeho rozhovoru musím odložit na vhodnější chvíli,“ řekl

stroze. „Právě přijela důležitá návštěva.“ Setník se obrátil ke dveřím a chystal se přivolat strážce, aby se postaraly o zajatce. Nevypravil však ze sebe ani hlásku, neboť zezadu na něj skočil Algy. Provedl to mrštně jako kočka.

Setník von Stalhein vycítil pohyb za svými zády a stihl se ještě otočit, ale na odpor bylo příliš pozdě. Algy mu levicí sevřel ústa a pravou paží mu ovinul kolem krku jako chapadlo chobotnice.

Biggles bleskově přiskočil ke stolu a uchopil pistoli za hlaveň. Na nějaké obřadnosti nebyl čas: bez okolků udeřil setníka druhým koncem pistole do temene. Biggles to nedělal rád, ale nyní neměl na vybranou. V sázce byly jejich životy.

Von Stalhein se po úderu zhroutil Algymu do náruče. Překvapen váhou setníkovy těla se Algy zapotácel. Potom nechal jeho bezvládné tělo sklouznout na podlahu.

Biggles zastrčil pistoli do kapsy a bez meškání se obrátil ke dveřím. Klíč byl naštěstí v zámku a Biggles jím otočil tak potichu, jak jen to šlo. Potom se rozběhl k otevřenému oknu. Nikdo dosud nepromluvil ani slovo. Vypadalo to jako v dobře secvičené němohře.

Gingera průběh událostí zvedl ze židle, ale zůstal u ní stát v rozpacích, nevěda, co by měl podniknout.

Těžce oddychující Algy ještě postával nad bezvládným tělem a ve tváři začerněné od sazí bylo vidět velké napětí posledních několika minut.

Biggles promluvil první. „Pojďte!“ vyzval je. „Tohle okno je naše jediná spása, chodba je plná lidí.“

Všichni tři se shromáždili u okna a dívali se k hlavnímu vchodu, jenž se nacházel pod nimi v hloubce asi tří a půl až čtyř metrů. Těsně pod schody vedoucími ke dveřím stála temně zelená limuzína. V tomto voze nejspíš přijela ona důležitá návštěva, jejíž neočekávaný příjezd tak rozrušil setníka von Stalhein. Zdálo se, že návštěvníci už vešli do hradu. Řidič stál opodál a prohlížel si bez zájmu záhon květin.

Biggles si sedl na okenní rám. „Hod'te sebou!“ řekl svým přátelům a spustil nohy po zdi tak daleko, co mu stačily paže. Potom skočil.

Nevypravil ze sebe ani hlásku, neboť zezadu na něj skočil Algy.

Řidič samozřejmě nemohl přeslechnout hluk, který způsobil Biggles, a rozběhl se k automobilu. Zatím ještě nechápal, co se to vlastně děje. Ale když Algy a Ginger následovali svého velitele, uvědomil si, že tady cosi nehraje. Zrychlil a začal volat o pomoc.

Biggles na něj namířil pistoli a zařval: „Zpátky!“

Řidič se přikrčil. Anglickému příkazu možná nerozuměl, ale namířená hlaveň byla dostatečně výmluvná.

Biggles podal pistoli Laceyovi. „Dej na něho pozor!“ řekl přísně a sedl si na řidičovo místo. Algy a Ginger nastoupili také a usadili se vzadu. Biggles chvíli zkoušel startér a rychlostní páku. Potom vůz vystartoval jako střela.

Řidič vykřikl tak silně, že to muselo být slyšet po celém hradě, ale vůz se neodvratně vzdaloval.

Z hradu vedla pouze jedna cesta. Vinula se kolem nádvoří, na němž dnes za úsvitu stál Ginger před popravčí četou. Nyní toto místo minuli bez povšimnutí. Odtud vyjeli na rovnou silnici svažující se ke smrkovému lesu. Nebyl zde žádný provoz a Biggles toho využil. Sešlápl plyn až na podlahu a vychutnával radost z rychlé jízdy.

Ginger náhle ožil. „Pozor – jsou tam vrata!“

„Kde?“ vykřikl Biggles a v plné rychlosti vjel do zatáčky. Teprve za ní se objevila ve vzdálenosti necelých dvaceti metrů těžká železná vrata. Stáli u nich dva strážníci a právě se je snažili zavřít. Nebylo v Bigglesových silách zastavit vůz na tak krátkou vzdálenost. Přestože reagoval okamžité a dupl na brzdy, srážka byla nevyhnutelná.

Automobil se již řítí do vrat. Strážným se naštěstí nepodařilo dovřít je úplně, v poslední chvíli uskočili stranou a dalšímu průběhu už jen bezmocně přihlíželi.

Těsně před tím, než došlo k nárazu, si naši tři letci zakryli rukama obličej. Ne že by se báli, chtěli se chránit před úlomky rozbitého skla, jež se v takových případech rozletí do všech stran. Čelní náraz zachytila velká přední světla. Uprchlíci vyletěli ze svých sedadel. Biggles se zmítal nad volantem a klel, ale nepustil ho. Z chladiče vyrazil oblak páry. Brána se rozletěla dokořán a při zpětném nárazu zavadila o zadní blatníky, ale v další jízdě automobilu již nemohla zabránit. Trochu pošramocený vůz uháněl z kopce. Na dálku to vypadalo, jako by se vůbec nic nepříhodilo.

„Kudy, Gingere?“ vykřikl Biggles. „Kde máme letadlo? S tímhle žihadlem bychom se dnes do Londýna nedostali: telefony se již rozezvučely, za to vám ručím.“

„Jeď stále rovně skrz tu vesnici!“ odpověděl Ginger a utíral si krvácející nos.

„Nemohl jsem najít vhodnější místo k přistání. Je to odtud asi tři kilometry.“

Vesnicí projeli bez potíží. Zahlédli v ní sice tři nebo čtyři muže a zachytili několik zvědavých pohledů, ale nikdo jim v jízdě nebránil. Brzy se octli na úzké cestě, jež byla od pole oddělena nízkým porostem. Za ním měl Ginger ukryto své letadlo. Z cesty sice vidět nebylo, ale nemohlo ujít pozornosti lidí z vesnice. Biggles a jeho dva přátelé vyskočili z auta a rozběhli se k letadlu, jež právě okukoval hlouček zvědavců. Letce si prohlíželi s nemenším zájmem a ve tvářích se jim zračilo i podezření, ale nikdo se neodvážil uprchlíkům bránit při natáčení vrtulí. Když nastoupili do letadla, Biggles se chopil řídicí páky. Potom se letadlo vzneslo nad cestu, po níž právě uháněl nějaký automobil s řidičem v uniformě. Kola podvozku těsně minula jeho střechu. Biggles ukázal palcem pod sebe a řekl:

„Vypadá to, že se ti chlapi trochu opozdili.“

Algy ho neposlouchal a upřeně pozoroval pole, na němž zanechal svého Buldoka. Nebylo tam po něm ani potuchy. „Co se asi stalo s mým letadlem?“ povzdychl si starostlivě.

Biggles zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že ho budeme muset odepsat z inventáře jako ztrátu,“ prohlásil, „ledaže bys měl chuť vrátit se sem a hledat ho.“ dodal s úsměvem.

„Nemyslím si, že by to bylo nutné.“ odpověděl vzápětí Algy. „Mohu si koupit jiného Buldoka, ale nemohu si koupit jiný život.“

„To bych řekl,“ souhlasil s ním vesele Biggles a usadil se pohodlně k dlouhému letu domů do Anglie.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ZPÁTKY V HARDWICKU

I.

Ráno kolem půl desáté přistálo na letišti v Hardwicku letadlo značky Sokol. Letělo s mezipřistáním na malém klubovém letišti v severní Francii, kde bylo nutné doplnit do nádrží benzín.

Biggles již z výšky uviděl Smythe stojícího na rozjezdové dráze. Dlaní si clonil oči proti slunci a vypadalo to, že je už nějakou dobu vyhlíží. Jakmile se kola podvozku dotkla země, přidal se k němu další muž, jenž měl na sobě bezvadný vycházkový oblek. V jeho osobě nebyla možná mýlka. Byl to Cronfelt. S jeho přítomností Biggles vůbec nepočítal a chvíli mu trvalo, než se ze svého překvapení vzpamatoval. Čekal ho nepříjemný rozhovor, jemuž by se teď raději vyhnul. Zbývalo mu ujasnit si některá fakta, aby se mohl rozhodnout, jak vůči Cronfeltovi bude postupovat. Setkání s ním se bohužel už vyhnout nemohl. Ze Smythova chování vyplývalo, že letadlo poznal a sdělil to Cronfeltovi. Mechanik sice nemohl tušit, kdo všechno v letadle sedí, ale stejně Biggles neměl kam zmizet. Nezbyvalo mu tedy nic jiného, než se tvářit co možná nejpřirozeněji.

Smyth se rozběhl k letadlu, aby ho zatlačil do hangáru, až zastaví. Vtom ale spatřil Bigglese sedícího u řídicí páky. Zapůsobilo to na něj jako blesk z čistého nebe. Nejprve se zapotácel a potom zůstal stát jako přibitý. Docela zapomněl na letadlo. Klidně ho nechal projet kolem sebe. Za chvíli se probral a než Algy s Gingerem seskočili na zem, letadlo dohonil.

Cronfelt nezůstal stát na místě, ale vydal se letcům v ústřety.

„Konečně jste tady, to jsme se vás načekali.“ přivítal je klidně.

Biggles nejprve překvapeně zamrkal očima, ale potom se tvářil, jako by takové přivítání očekával. Ve skutečnosti se divil, že se Cronfelt ani nesnaží něco předstírat. Zřejmě ho Bigglesova přítomnost vůbec nepřekvapovala. Předem se dalo vyloučit, že by nebyl informován o Bigglesově domnělé smrti. I kdyby se o tom nedočel v novinách, Smyth by mu to určitě řekl. Se Smythem to bylo jednoduché. Důkazem toho, že neměl jinou informaci než zprávu z novin, byl jeho nepředstíraný úžas a chování v následujících okamžicích. Nuže, proč tedy Cronfelt neprojevil překvapení, když spatřil všechny tři letce pohromadě? Biggles to už věděl. Přitočil se ke svému zaměstnavateli a řekl: „Omlouvám se, že jsem se opozdil, ale měli jsme během cesty nějaké problémy.“

„Ano. Jistě.“ odpověděl Cronfelt bez váhání. „Tady se psalo v novinách, že vaše letadlo bylo nalezeno i s vaším mrtvým tělem někde v Belgii, víte o tom?“

„Vy jste tomu samozřejmě nevěřil!“

„Ne, nevěřil. Věděl jsem, že budete úspěšný jako obvykle. Ostatní – Carstairs, jeho dcera a váš mechanik – se obávali o váš osud, ale já jsem se snažil uklidnit je.“

„To je od vás opravdu hezké, že ke mně máte takovou důvěru,“ neodpustil si Biggles poznámku. Během rozhovoru přemýšlel, kolik toho Cronfelt opravdu ví a kolik by mu měl říci. Bigglesovi ale nebylo jasné, proč dosud neprojevil zájem o průběh letu ani o diamanty. Nemá-li starost o tyhle dvě věci, proč vlastně na letiště přišel? Odpověď dostal Biggles vzápětí.

„Potřeboval bych, abyste se mnou hned teď zaletěl do Paříže.“ pokračoval klidně Cronfelt.

Biggles mu pohlédl přímo do očí a s nelíčeným údivem se zeptal: „Do Paříže? A kdy?“

„Teď – teď hned!“

Biggles se vzpamatoval a řekl: „Je mi líto, ale to nepřípadá v úvahu. Kormorán...“

„Toto letadlo – v němž jste právě přistál – mi úplně postačí.“

„Ale to přece patří slečně Carstairové.“

„Na tom nezáleží. Slečna nebude mít nic proti tomu, půjčím-li si je.“ odpověděl poněkud samozřejmě Cronfelt. „Jste-li unaven, snad by se mnou mohl letět někdo z vašich přátel.“ dodal.

„Nejsem unaven, ale letadlo je třeba připravit.“

„Proč?“

„Nádrže jsou prázdné, museli bychom do nich načerpat benzín. Ale hlavně je nutné letadlo prohlédnout. To se provádí po skončení každého letu.“

„Veškerá rizika klidně vezmu na sebe.“

„Vy snad ano, ale já ne!“

„Jak dlouho by trvala taková příprava?“

Biggles rychle přemýšlel a pak řekl: „Chtěl bych si vypít šálek čaje a umýt se. Moji přátelé si vezmou na starost to ostatní. Řeknu vám, až budu hotov. Dejte mi tak tři čtvrtě hodiny, to mi na přípravu postačí. Nemusíte tady se mnou ztrácet čas, můžete si zatím dojít do bufetu a dat si něco k pití, abyste nečekal nasucho. Najdete ho blízko hlavního východu z letiště.“

Cronfelt se teď tvářil velmi spokojeně. „Výborně! Ale nezdržte se děle, než bude třeba, ano? Já si ještě musím dojít pro svůj kufřík.“

Bigglesem to škusblo, ale snažil se nedat nic najevo. „A kde jste si ho nechal?“ zeptal se nenápadně. „Ve vaší kanceláři.“

„Přece ho s sebou nepovlečete, uložím vám ho do trezoru, tam bude v bezpečí.“

„To je báječný nápad.“

Oba se okamžitě odebrali do Bigglesovy kanceláře. Tam uložili do trezoru malý příruční kufřík a zamkli ho. „Uvidíme se tedy za tři čtvrtě hodiny,“ řekl Biggles významně a začal si svlékat kombinézu.

„Výborně. Nyní je půl desáté, vrátím se ve čtvrt na jedenáct.“

„Ujednáno.“

Cronfelt na znamení souhlasu ještě kývl hlavou a odešel. Biggles nejprve naslouchal vzdalujícím se krokům, potom přešel k oknu. Přesvědčil se, že Cronfelt skutečně odchází po startovací dráze směrem k hlavnímu východu. Teď musel rychle jednat.

„Algy – Gingere – Smythe!“ zavolal naléhavě. „Pojďte sem a hod'te sebou! Potřeboval bych, abyste pro mě něco udělali. Dávejte

dobrý pozor!“ vyzval je Biggles, když se všichni usadili na židlích kolem něj.

II.

Přesně ve čtvrt na jedenáct si Biggles začal navlékat kombinézu. Jakmile byl s oblékáním hotov, vydal se k východu z hangáru. Srazil se s Cronfeltem, jenž měl velmi naspěch. Byl trochu bledý. „Jste připraven?“ zeptal se poněkud stísněně Bigglese.

„Ještě ne zcela, přišel jste o pět minut dřív,“ odpověděl Biggles a ukázal směrem k letadlu, kde již stáli připraveni Smyth a Ginger. Právě se chystali natočit vrtule. Algy seděl v pilotní kabině. „Vidíte, už je natáčejí,“ řekl. „Bude to trvat jen pár minut.“

„To je v pořádku.“ Cronfeltovo chování se náhle změnilo. Důvěrně se naklonil k Bigglesovi a řekl mu: „Poslyšte, Bigglesworthe, chtěl bych si s vámi promluvit mezi čtyřma očima.“

Biggles mu odpověděl s vážnou tváří: „Jak si přejete. Což abychom zašli do mé kanceláře? Stejně musíme vyzvednout váš kufřík.“

„Výborně, to je skvělý nápad!“

„Nuže, co máte na srdci?“ vyzvídal Biggles klidně, když vešli do kanceláře.

„Jde mi o jednu věc. Před chvílí jsem viděl přistát jedno velké dopravní letadlo. Všichni cestující se rovnou odebrali k celní přepážce, kde byli jednotlivě odbavováni. Řekněte mi upřímně, jsou na letišti v Paříži také tak přísní? Mimochodem – jak se jmenuje to letiště?“

„Le Bourget. Ano, tam jsou velmi důkladní. Neproklouzne jim ani myš.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že existují tak přísné předpisy. Já jsem myslel...“

„Že byste po přistání mohl nenápadně zmizet?“

„No, to zrovna ne, ale...“

„A o co vám vlastně jde? Jistě byste nechtěl obelhávat celní úřady, že ne?“

„No, víte...é...totiž...“

„Tak už mi snad povíte, o co se jedná! Buďte tak laskav!“

„Asi bych vám měl říci pravdu. Stala se mi nemilá věc, zapomněl jsem si dát prodloužit svůj pas – a všiml jsem si toho teprve dnes ráno. Nemohl byste mne vysadit někde jinde? Letadlo přece není loď, nemusí se vázat na domovský přístav. Vy byste snad mohl přistát kdekoli a nikdo by se o tom nemusel dozvědět.“

„Nenechte se vysmát, pane Cronfelte! Kdyby to bylo tak snadné, jak říkáte, to by se daly dělat náramné obchody a nikdo by pak nechtěl platit clo. Řekněme si to otevřeně. Vy si přejete, abych s vámi přistál na nějakém nedovoleném místě – je to tak?“

„Ano.“

„Pak se obávám, že vám nemohu pomoci. Nejsem ochoten riskovat ztrátu svého osvědčení.“

Cronfelt si kapesníkem nervózně setřel pot z obličeje. „Já bych vám to nahradil,“ žadonil tichým hlasem. „Stačilo by vám sto liber – hotově – pro začátek?“

Biggles se podíval z okna. Nedaleko hangáru právě přistával dolnokřídlý jednoplošník s cizími poznávacími značkami. „Ne. To nepůjde. Suma, již bych za porušení zákona stanovil já, by byla mnohem vyšší, než byste byl ochoten zaplatit.“

Cronfeltovi poklesla brada. „Nu, dobrá,“ řekl pak drsně. „Vraťte mi můj kufřík: já si najdu jiného pilota, ochotnějšího než jste vy.“

„Ještě okamžik, pane Cronfelte!“ řekl Biggles chladně. „Jako záložní důstojník britského královského letectva mám plné právo požádat vás o vysvětlení: souvisí snad obsah vašeho kufříku s vaší snahou vyhnout se celní kontrole?“

Cronfelt vypadal zaskočeně. Šlehl po Bigglesovi planoucímá očima, pravici zasunul do kapsy. „Tak vy takhle?“ zavrčel. „To jste se přepočítal, když jste si nepozval na pomoc policii.“

„Abych řekl pravdu, nečekal jsem, až mi to poradíte,“ řekl mu Biggles klidně a s úsměvem. Potom hlasitě zavolal: „Plukovníku Raymonde!“

Dveře sousedního pokoje, jenž sloužil Bigglesovi jako ložnice, se rozletěly dokořán. Za plukovníkem Raymondem vstoupili do kanceláře další tři muži. Jedním z nich byl sir Vít Brunswick. Další dva Biggles neznal. Zřejmě to byli tajní policisté, jimž se lidově říká „páni s buřinkou“.

Cronfelt je okamžitě poznal a bleskově zareagoval. Biggles by u něho tak rychlou a pohotovou akci nepředpokládal. Pravicí, již měl zasunutou v kapse, vytáhl revolver a z bezprostřední blízkosti vypálil na svého žalobce. Biggles stačil uskočit, ale jeden z policistů byl tou kulkou zasažen do ramene. Cronfeltova pohotovost všechny zaskočila. Než se ostatní vzpamatovali, sebral svůj kufřík se stolu a vyběhl ven z hangáru. Biggles se sice za ním vrhl, ale už bylo pozdě. Ve dveřích zarachotil zvenku klíč. „Tamhle je okno!“ vykřikl Biggles. Hned k němu skočil, ale přece jen mu chvíli trvalo, než se dostal ven. Cronfelt se zatím blížil po přistávací dráze ke svému automobilu.

Přesně mířený zásah srazil Cronfelta na zem.

„Hrom do toho, on to snad dokáže!“ volal Raymond za Bigglesem.

Brzy se ukázalo, že se plukovník mýlil. Drama vzalo nečekaný obrat a jeho další průběh všechny zúčastněné ohromil.

Po kraji přistávací dráhy, na hranici mezi loukou a letištěm kráčel vysoký, štíhlý muž v kombinéze. Na tom, jak se rozhlížel kolem sebe, bylo vidět, že není zdejší. V nevelké vzdálenosti za ním popojížděl dolnokřídový jednoplošník s cizími poznávacími značkami.

Vidět v těchto místech pilota a letadlo, to není nic neobvyklého. Nebýt příštích událostí, nikdo by jim nevěnoval sebemenší pozornost.

Cronfelt, jenž utíkal ke svému vozu, musel proběhnout těsně kolem cizince. Dokud na něj neznámý muž nepromluvil, Cronfelt si ho nevšiml. Nikdo už se nedoví, co mu řekl, ale z toho, že Cronfelt náhle změnil směr běhu, bylo jasné, že slovům rozuměl.

Vtom z cizincovy ruky vyšlehl plamínek a vzápětí se ozvala rána. Přesně mířený zásah srazil Cronfelta na zem. Nešťastný kufřík mu přitom vyletěl z ruky. Cizinec beze spěchu přistoupil k ležícímu tělu a chladnokrevně do něj vypálil dalších pět ran z bezprostřední blízkosti. Nad jeho pistolí se vznášel obláček dýmu. Tak neslavně skončil život „obchodníka“. Mezitím se k místu činu blížil hlouček lidí přilákaných výstřely. Cizinec už na nic nečekal, sebral kufřík a klidně odešel ke svému jednoplošníku. Kdosi mu již otevřel dveře. Za okamžik zaburácel motor a letadlo se vzneslo do vzduchu.

Biggles se zastavil a rukou si přejel unaveně obličej.

„Viděli jste už někdy něco podobného?“

Plukovník Raymond se také zastavil. „Zatelefonujte pro záchrannou službu!“ přikázal jednomu muži s buřinkou, jenž ho doprovázel. „A řekněte jim, aby s sebou vzali lékaře – i když tady už nebude nic platný. Podle toho, jak Cronfelt upadl, soudím, že stačila první rána.“ Pak se obrátil na Bigglese. „Chceš pokračovat...?“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou a řekl: „Nechci.“

„Dobrá, odložíme to tedy na jindy. Je tu řada nevyjasněných věcí, na něž bych se té chtěl zeptat. Škoda, že ten chlap odletěl s kufříkem: jistě obsahoval něco cenného.“

Bigglesovi přeběhl úsměv po tváři. „To bych řekl,“ poznamenal s klidem.

* * *

Skupina mužů se z letištní plochy vracela k hangáru. Ještě než vešli do Bigglesovy kanceláře, venku zastavil malý automobil. Vyskočil z něho Carstairs.

„Dobrá, Stello, nech vůz tady!“ řekl Carstairs dceři sedící za volantem. Pak se otočil k přítomným mužům a obořil se na ně: „Kde je Cronfelt?“ Náhle ucouvl, jako by spatřil nějaké strašidlo.

„Vy jste tady!“ vybafl na Bigglese. „Ale vždyť jste měl být zabit!“

„Kdo vám to řekl?“ vyzvídá na něm Biggles.

„Kdekdo – Cronfelt – a také se o tom psalo v novinách.“

„No, jak sám vidíte, nikdo z nich neměl pravdu,“ řekl Biggles s úsměvem a dodal: „Dobré jitro, slečno Carstairová. Netvařte se tak utrápeně, nebo si budu myslet, že jsem se svým návratem do života dopustil chyby.“

Stella neodpověděla. Pouze se strnule dívala na Bigglese.

„Ale kde je Cronfelt?“ zeptal se už podruhé Carstairs a začal se kolem sebe rozhlížet.

„Ten už je na cestě na onen svět.“ řekl mu Biggles.

„Kriste pane! Cožpak zde byl někdo zabit?“

„Ano.“

„Kdo?“

„Cronfelt.“

„Cronfelt – že byl zabit? Jak se to stalo?“

„Vběhl do cesty kulce, právě když letěla kolem.“

Carstairs se musel posadit na prázdný sud od oleje.

„Doufám, že nad ním nebudete ronit hořké slzy?“ trochu se rozhořčil Biggles.

„Nebudu. Vždyť ten chlap byl obyčejný zloděj!“ vyhrkl starý muž.

„Potřeboval jste na to dlouhou dobu, než jste to pochopil.“

„Ten ničema upláchl s celou naší hotovostí. Měl u sebe malý příruční kufřík, že?“

„Měl.“

„Kde je?“

„V letadle – na cestě kamsi do neznáma. Vzal si ho s sebou jeho vrah.“

Carstairs najednou vypadal, jako by zestárl o deset let. „To je můj konec!“ řekl odevzdaně.

„Pojďte do mé kanceláře a já vám všechno povím.“ navrhl Biggles.

„Ano, myslím, že už je načase, abychom si pohovořili o faktech.“ vpadl mu do řeči plukovník Raymond.

Všichni se odebrali do Bigglesovy kanceláře a tam se posadili, každý na to, co zrovna bylo po ruce. Sir Vít a plukovník si sedli na stůl, Algy si dřepel na starou bednu a Ginger se opřel o dveře. Jen pro Stellu bylo vytaženo zpod stolu křeslo. „Nuže, začneme!“ vyzval je Raymond stručně.

„Ještě okamžik!“ přerušil ho Biggles a přistoupil ke svému trezoru. Po otevření z něho vyndal košík na odkládání dopisů. Když ho položil před sebe, zeptal se: „Potřebuje někdo z vás peníze?“ Z hromady bankovek bral jeden balíček za druhým a házel je na stůl. Kromě peněz tam byly i pokladní poukázky.

Chvilí nikdo nepromluvil.

„No tak, jen se neostýchejte!“ naléhal Biggles.

„Kde se tu vzalo tolik peněz?“ zeptal se pištivě plukovník.

„To jsou peníze, jež měl Cronfelt v úmyslu odvézt s sebou. Prozíravě jsem využil přestávky, na níž jsme se dohodli s Cronfeltem, k malé výměně. Do vyprázdněného kufříku jsem místo peněz uložil několik knih. Jistý můj přítel v cizině se bude cítit náležitě poctěn, až je objeví.“

Sir Vit Brunswick stále upřeně hleděl na bankovky. „To je slušný byznys.“ potom konstatoval.

Biggles se podíval na Brunswicka. „Patrně byste změnil názor, kdybyste s námi strávil minulou noc.“ vyjádřil svůj nesouhlas.

„A, tady je to, co jsem včera marně hledal.“ Biggles vytáhl červené kožené pouzdro, stiskl pružinku, již se otvíralo a zadíval se obdivně na jeho obsah. „Nejsou to nádherné kameny?“ zabručel. Carstairs radostně vykřikl: „Díky Bohu! To jsou ty diamanty, jež

měly být dopraveny do Amsterdamu. Už jsem je považoval za ztracené.“

„Myslím, že i ty peníze jsou vaše,“ řekl Biggles a přistrčil hromádku bankovek ke Carstairsovi. „Vezměte si je! A máte-li trochu rozumu, předáte je své dceři. Bude se o ně starat dobře, neboť má pro tuto práci více vloh než vy, smím-li to tak říci. Mám ještě jednu věc na srdci.“ Biggles sáhl do kapsy a vytáhl další pouzdro s drahokamy. Byl to Algyho úspěšný úlovek z včerejší noci. „Ví někdo z vás něco o tomhle?“ zeptal se.

Sir Vít přistoupil bliž ke stolu. „Pane Bože! To jsou přece Devereuxovy diamanty!“ řekl vzrušeně. „Jsou nezvěstné již delší dobu. Byly ukradeny při převozu mezi Paříží a Londýnem. Moje firma za ně vyplatila sto tisíc liber šterlinků pojistného. U všech čertů, jak jste se k nim dostal?“

„Och, narazili jsme na ně včera při našem nočním dobrodružství – totiž tady Algy je našel. Poděkujte jemu, ne mně!“

„A nyní, jestli už jsi přestal čarovat, co bude s naší zprávou?“ namítl plukovník Raymond.

„Spěchá to. Nezbyvá mi už mnoho času, měl bych se vrátit do kanceláře.“

Biggles popošel k oknu, z něhož před pár okamžiky vyskočil za prchajícím Cronfeltem, a opřel se o ně.

„Pošlu vám v dohledné době písemnou zprávu,“ řekl potom. „Ted’ se pokusím ve stručnosti jen dotknout hlavních událostí.“

„To bude nejrozzumnější!“ souhlasil plukovník.

Biggles si zamyšleně sklepl cigaretu o své pouzdro. „Jistě si všichni ještě pamatujete, čím to všechno začalo, takže nemusím zacházet do všech podrobností,“ začal Biggles. „Cronfelt přišel za mnou a požádal mě, abych pro jeho firmu založil leteckou dopravní společnost. Téhož večera mi někdo zatelefonoval z ciziny – odkud to bylo, to zatím ponechám stranou – a varoval mě, abych nabídku nepřijímal. Tyhle dvě události tvořily pevný základ, na němž jsem později stavěl. Vzpomeňte si, že Cronfelt za mnou nepřišel z vlastního popudu, abych tak řekl. Nikdy předtím o mně neslyšel. Vyhledal mě proto, že jsem mu byl navržen vámi, plukovníku

Raymonde. Hlavně vy jste měl zájem na tom, aby se objasnění tohoto případu hnulo kupředu. A udělal jste všechno pro to, aby váš návrh přijal. Za takových okolností mohl Cronfelt jen stěží odmítnout. Váš návrh byl pro něj přijatelný ještě z jiného důvodu; viděl v něm možnost, jak si ukořistit něco jen pro sebe. Zřejmě ho nebavilo stále jen provádět příkazy jiných lidí. To je důležitý moment celé záležitosti. Cronfelt nebyl svým pánem.

V té době jsme to samozřejmě nevěděli, ale teď je jasné, že v takovém postavení byl. Jeho zaměstnavatelé, jejichž jména uvedu později, potřebovali zlato. Nevím ještě zcela určité, zda tito lidé pracují jen sami pro sebe, nebo pro nějakou mafii či v zájmu nějakého státu. Já se domnívám, že se jedná o tu třetí možnost. Víme, že jsou jisté kruhy, jež se nemohou obejít bez zlata. A jak by ho mohly získat? Jediným způsobem; zmocnit se ho při převozu z Londýna do Paříže, k němuž dochází často a téměř pravidelně. Práci, kterou vykonával Cronfelt, mohl dělat jedině člověk v jeho postavení. Měl za úkol předávat informace o zásilkách zlata – a to ostatní měl vykonat někdo jiný. Po nějakou dobu Cronfeltovi všechno vycházelo. Potom nastaly komplikace. Začali si stěžovat zákazníci a někdo z pojišťovny pojal podezření, že v tom musí být něco nekalého. Pak přišel Cronfelt na nápad, že se udělá sám pro sebe. Kdyby pojistil zlato on, vydělal by dvakrát. Nejen že by dostal svůj podíl z ukradeného zlata, ale navíc by mu byla vyplacena i pojistka. To byl přímo geniální nápad. S drahokamy mohl udělat totéž. Potom vstoupila do hry cizí letecká společnost a zájem o věc projevil Scotland Yard. Nyní se podívejme, co se stalo, když jsem byl do hry zapojen já.

Cronfelt zatelefonoval svému šéfovi do ciziny a sdělil mu, že založil vlastní leteckou společnost, jež by měla usnadnit loupeže zlata. Až sem bylo všechno v pořádku. Ale jakmile uvedl mé jméno, muž na druhém konci dal najevo nelibost. On mě totiž dobře zná. I vy se na něj pamatujete, Raymonde. Pro informaci ostatních přítomných mohu uvést, že tento muž sloužil za války ve zpravodajském štábu jedné velmoci v téže době, kdy já jsem pracoval pro britskou rozvědku. Byli jsme velcí rivalové. Ten, kdo

ho pověřil dnešním novým úkolem, věděl velmi dobře, co dělá, protože se jedná o mimořádně schopného člověka. Ale pokračujme!

Docela dobře si dovedu představit, že tento muž byl trochu znepokojený, když se dověděl, že já mám být pilotem. Patrně řekl Cronfeltovi, aby si našel někoho jiného. Ale to nebylo tak snadné. Potom mě někdo v noci zavolal. Hlas v telefonu mi sice byl povědomý, ale nemohl jsem ho nikam zařadit. Později jsem pochopil proč. Celá léta jsem totiž žil v domněnání, že tento člověk zahynul v Palestině. Ale to je zase jiný příběh. Místo abych uposlechl výstrahu, rozhodl jsem se přijmout Cronfeltovu nabídku, jak už víte.

Brzy se věci začaly vyvíjet pro naše protivníky nepříznivě. Avšak já na tom nemám žádnou zvláštní zásluhu, protože hned od počátku bylo jasné, že někdo dobře informovaný předává nepříteli zprávy, jak ohledně zásilek zlata, tak také o našich vnitřních domluvách. Přímý důkaz, že Cronfelt je tím mužem, jsem získal hned po návratu z prvního letu do Paříže. Tehdy mi řekl, že se o loupeži zlata dověděl od ředitele Francouzské banky. To bylo vyloučené, protože s ředitelem banky jsem se dohodl, že o ní nebude mluvit s nikým. Po odchodu z Cronfeltovy kanceláře jsem mu pro jistotu ještě jednou zatelefonoval. Bylo jasné, že Cronfelt lhal. Ale proč? My se teď už můžeme jen domnívat, že ti lotři zatelefonovali Cronfeltovi a řekli mu buď to, co se stalo, nebo co čekají, že se stane. Byla tu pak ještě jedna věc. Cronfelt vypadal mimořádně rozčilený, když uslyšel, že jsem do každé bedničky s falešným zlatem přiložil nálož trhaviny. Rozčilení v jeho situaci nebylo na místě. Proč se ho to tak dotklo? Nedělal na mne dojem nějak zvlášť útlocitného člověka. Závěr byl jasný: Cronfelt se mnou hraje dvojí hru a já se podle toho musím zařídit. Každý další let jsem naplánoval podle následujícího předpokladu: jakmile se s Cronfeltem na něčem domluvíme, ihned o tom podá zprávu svému hlavnímu štábu. Všechno se splnilo přesně tak, jak jsem předpokládal. Musel jsem vymýšlet stále nové úskoky. Naštěstí mi všechny vyšly a díky tomu jsme dostali zlato na místo určení.

Potom chytili Algyho a kromě slečny Carstairové o tom nikdo nevěděl. Ovšem také kromě Cronfelta. Tato situace mu poskytla

jedinečnou příležitost, jak si pěkně vystlat hnízdečko. V té době ho zřejmě také jeho lidé začínali mít dost a Cronfelt jen číhal na příležitost, aby se napakoval. Potom chtěl sbalit kufry a prásknout do bot. Nepochopil, že by už měl zmizet, silnější totiž byla jeho chamtivost. Potom mě poslal do Amsterdamu s balíčkem diamantů. Pěkně si to na mě vymyslel. Věděl, že balíček použiji na vykoupení Algyho a představoval si zřejmě, že mě ti lidé zabiji. V každém případě by u mě našli místo drahokamů jen prázdné pouzdro. Byl to jednoduchý, ale opravdu zákeřný plán. Naši nepřátelé se měli domnívat, že pravý balíček jsem někde ukryl a že jsem jim nastražil prázdný. Co se tomu dá vytknout? Nic. A Cronfelt shrábl diamanty do své kapsy.

Tento jeho plán počítal i s možností, že by se setkal se svými lidmi. Řekl by jim, že mi předal diamanty, jak to bylo ujednáno. Z toho by se nedalo usoudit, že hraje dvojí hru. Dokonce je jasné, že by z této hry spíše podezírali mě než Cronfelta. A byl by tu i motiv pro mé jednání: nepřipustit, aby diamanty padly do rukou nepřítele. Naštěstí se Cronfelt přepočítal. Včera v noci jsem se sešel s jeho šéfem. Vyžádal si mé čestné slovo na to, že balíček, jenž mně byl odebrán, je týž, který jsem dostal od Cronfelta.

Od toho okamžiku byly jeho chvíle sečteny. Bylo jasné, že na oko pracuje pro svou bandu, ale ve skutečnosti si plní vlastní kapsu. Co se přihodilo bezprostředně po naší schůzce, o tom se již můžeme pouze dohadovat. Možná mu zatelefonovali a odvolali ho z Anglie. Také ho mohl někdo z bandy varovat, ale to není příliš pravděpodobné. Ať to bylo jakkoli, Cronfelt usoudil, že je nejvyšší čas zmizet. Jistě se obával pomsty.

Bezprostředně po návratu jsem měl v úmyslu zajet na Scotland Yard a předat všechna získaná fakta do vašich rukou, Raymonde. Pro případ, že by se se mnou něco stalo, jsem napsal dopis, z něhož byste se také leccos zajímavého dověděl. Ale vraťme se ke Cronfeltovi. Musím se přiznat, že mě poněkud zaskočil svou přítomností na letišti. Na takovou možnost jsem ani nepomyslel. Ještě než letadlo dosedlo na zem, musel jsem vymyslet, jak budu postupovat dál. Zůstane pro mě záhadou, proč se Cronfelt neobával, že by mohl být

odhalen. Jistě věděl, že jsem byl zajat a že jsme utekli. Jinak by nás tady nehledal. Když jsme spolu mluvili, nezajímalo ho, co se stalo s diamanty, ani cokoli dalšího. Cronfelt měl zájem o jedinou věc: dostat se co nejrychleji z Anglie.

O dalších událostech víte to samé co já. Zůstává otázkou, kdo byl ten střelející cizinec. Možná, že to byl sám šéf gangu, jenž se rozhodl tuto záležitost vyřídit osobně. Vždyť v sázce byly diamanty. I když se nedá vyloučit, že si chtěl s Cronfeltem vyřídit účty vlastní rukou. Jistě nás pronásledoval od chvíle, kdy jsme uprchli. Po příletu na letiště nejspíš volal Cronfeltovi do kanceláře. Zřejmě ho ani ve snu nenapadlo, že hledaný muž je docela blízko.“

„Jak ses tohle všechno dověděl?“ zeptal se plukovník Raymond.

„To je jednoduché. Když byl Cronfelt pryč, volali z jeho kanceláře, aby se ujistili, že je skutečně tady. Vzkázali mu, že se po něm ptal nějaký jeho přítel, jenž by s ním chtěl mluvit mezi čtyřma očima, a dodali, že je také na letišti. Nepřikládal jsem tomu žádný zvláštní význam, ale nyní je mi jasné, kdo měl být tím přítelem.

V závěrečných událostech zde na letišti sehrál hlavní roli čas. Nejprve jsem musel nějak zdržet náš odlet. To bylo snadné. Cronfeltovi jsem řekl, že se letadlo musí prohlédnout, a poslal jsem ho do bufetu, aby tam počkal. Jakmile odešel, zatelefonoval jsem vám, Raymonde. Potom jsem provedl výměnu peněz za knihy. Překvapilo mě tak velké množství peněz. Zároveň jsem byl i zklamaný, protože jsem doufal, že uvnitř najdu samé drahokamy.

Vy jste přijeli právě včas. Přesto se Cronfeltovi podařilo utéci, ale ne nadlouho. Vběhl rovnou do cesty muži, jemuž chtěl uniknout. Ten člověk byl patrně stejně překvapen, když spatřil svou příští oběť běžet po startovací dráze. Cronfelt dostal, co mu patřilo, a záhadný cizinec si odnesl bezcenný kufřík, což je docela v pořádku.“

„A to je všechno?“ vyzvídal sir Vít.

Biggles se usmál a řekl mírně: „Skoro všechno, ale ne úplně. Zbývá ještě jedna maličkost týkající se šeku na patnáct tisíc liber, jež jste mi slíbil...“

„Ach! Myslel jsem, že jste na to už zapomněl.“ řekl sir Vít také s úsměvem a sáhl do kapsy pro šekovou knížku.

Biggles vážně pokýval hlavou.

„My jsme sice letci, ale to neznamená, že žijeme jen ze vzduchu,“ řekl mírně. „Nemáte-li nic proti tomu, napište ten šek na firmu Biggles a spol.!“

W. E. JOHNS

BIGGLESOVA LETECKÁ SPOLEČNOST

edice Hrdinové vzdušných bitev 6

Ilustrace Zdeněk Burian

Jazyková úprava Alena Petruželková

Vydalo nakladatelství

Toužimský & Moravec

Minská 5, 101 00 Praha 10

jako svou 597. /27./ publikaci

Počítačová sazba fa Horňák, Český Těšín

Vytiskly Brněnské papírny, Český Těšín

ISBN 80-85773-02-3